

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 11.7.2003
KOM(2003) 250 endelig/3

CORRIGENDUM

Annule et remplace le point 3.3 (Autosuffisance en matière
d'élimination des déchets - Article 5- concerne la Finlande)
ainsi que le tableau 3.1 du document COM(2003)250 du 19.5.2003
Concerne toutes les versions

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

OM GENNEMFØRELSEN AF FÆLLESSKABETS AFFALDSLOVGIVNING

**direktiv 75/442/EØF om affald,
direktiv 91/689/EØF om farligt affald,
direktiv 75/439/EØF om olieaffald,
direktiv 86/278/EØF om slam fra rensningsanlæg og
direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald**

FOR PERIODEN 1998-2000

INDHOLD

<u>INDLEDNING</u>	6
DIREKTIV 75/442/EØF OM AFFALD, SOM ÆNDRET VED DIREKTIV 91/156/EØF	9
1. INDLEDNING	9
2. OMSÆTNING I NATIONAL RET	10
2.1. National ret.....	10
2.2. Definitionen af "affald" og Det Europæiske Affaldskatalog (artikel 1, stk. a)).....	10
2.3. Kompetente myndigheder – artikel 6	12
3. DIREKTIVETS GENNEMFØRELSE	12
3.1. Affaldshåndteringsplaner – artikel 7	12
3.2. Oplysninger om forebyggelse af affaldsdannelse og nyttiggørelse af affald – artikel 3	14
3.3. Tilstrækkelig egenkapacitet inden for affaldsbortskaffelse – artikel 5	15
3.4. Oplysninger om affaldsproduktion og -behandling – artikel 7, stk. 1	19
3.5. Almindelige regler om dispensation fra kravet om tilladelser – artikel 11	20
3.6. Registre – artikel 14	21
DIREKTIV 91/689/EØF OM FARLIGT AFFALD	40
1. INDLEDNING	40
2. OMSÆTNING I NATIONAL RET	41
2.1. National ret.....	41
2.2. Definition af "farligt affald" og listen over farligt affald.....	41
3. DIREKTIVETS GENNEMFØRELSE	42
3.1. National opfattelse af "farligt affald" – artikel 1, stk. 4	42
3.2. Farligt husholdningsaffald – artikel 1, stk. 5	43
3.3. Registrering og identificering af bortskaffelse af farligt affald – artikel 2, stk. 1.....	44
3.4. Blanding af farligt affald – artikel 2, stk. 2-4.....	46
3.5. Generelle nationale regler, der erstatter kravene om tilladelse til nyttiggørelsesoperationer – artikel 3, stk. 2	49
3.6. Tilsyn med producenter af farligt affald – artikel 4, stk. 1	49
3.7. Registre over affald – artikel 4, stk. 2	51
3.8. Foranstaltninger til at sikre, at affald emballeres hensigtsmæssigt og forsynes med mærkning – artikel 5	54

3.9.	Planer for affaldshåndtering og affaldsstatistikker – artikel 6	56
3.10.	Midlertidige undtagelser fra dette direktiv – artikel 7	57
3.11.	Supplement til spørgeskemaet – artikel 8, stk. 3.....	58
DIREKTIV 75/439/EØF OM BORTSKAFFELSE AF OLIEAFFALD		59
4.	INDLEDNING	59
5.	OMSÆTNING I NATIONAL RET	60
5.1.	National ret.....	60
5.2.	Bestemmelser om regenerering af olieaffald – artikel 7	60
5.3.	Strengere nationale foranstaltninger – artikel 16	61
6.	DIREKTIVETS GENNEMFØRELSE	62
6.1.	Håndtering af olieaffald – artikel 2 og 3	62
6.2.	Begrænsninger med hensyn til regenerering og forbrænding af olieaffald – artikel 363	
6.3.	Offentlige oplysningskampagner – artikel 5	66
6.4.	Nærmere oplysninger om indsamling af olieaffald.....	68
6.5.	Fordeling af olieaffald på behandlingstyper – artikel 5, stk. 3	69
6.6.	Nærmere oplysninger om virksomheder, der håndterer (i spørgeskemaet "bortskaffer") olieaffald	70
6.7.	Grænseværdier ved forbrænding – artikel 8	72
6.8.	Kvantitative begrænsninger for at føre fortegnelser over olieaffald – artikel 11.....	73
6.9.	Godtgørelse til virksomheder, der foretager indsamling og/eller bortskaffelse af olieaffald – artikel 14	74
DIREKTIV 86/278/EØF OM SLAM FRA RENSNINGSANLÆG.....		87
7.	INDLEDNING	87
8.	OMSÆTNING I NATIONAL RET	88
9.	DIREKTIVETS GENNEMFØRELSE	89
9.1.	Specifikke betingelser, når der anvendes spildevandsslam fra septiktanke og andre lignende anlæg - artikel 3, stk. 2	89
9.2.	Koncentrationsgrænseværdier for tungmetaller i jord, spildevandsslam og maksimale årlige mængder – artikel 5	90
9.3.	Vedrørende bilag I B og den maksimale slammængde (tørstof), der må tilføres jorden – artikel 5, stk. 2, litra a)	90

9.4.	Mindre strenge grænseværdier for koncentrationer af tungmetaller er tilladt på jord til dyrkning af afgrøder, der udelukkende er beregnet til dyrefoder – Bilag I A, fodnote 1.....	91
9.5.	Mindre strenge grænseværdier for koncentrationer af tungmetaller tilladt i jord med en pH-værdi over 7 – Bilag I A, fodnote 2	91
9.6.	Mindre strenge grænseværdier for årlige mængder af tungmetaller, der spredes på jord, hvorpå der dyrkes foderafgrøder – Bilag I C, fodnote 1.....	91
9.7.	Beskrivelse af metoder til behandling af slam – artikel 6.....	92
9.8.	Vedrørende analysehyppighed – Bilag II A, stk. 1:.....	93
9.9.	Vedrørende specifikke betingelser for at tillade, at ubehandlet slam nedfældes eller nedpløjes i jorden – artikel 6, litra a)	94
9.10.	Perioder med forbud mod spredning forud for græsning eller høst – artikel 7.....	95
9.11.	Grænseværdier eller andre foranstaltninger for jord med en pH-værdi under 6 – artikel 8	95
9.12.	Jordanalyser for andre parametre end pH-værdi og tungmetaller – bilag II B, stk. 1	96
9.13.	Vedrørende minimumshyppigheden af jordanalyser – Bilag II B, stk. 2.....	97
9.14.	Den producerede slammængde og den mængde, der leveres til landbruget, og den gennemsnitlige koncentration af tungmetaller i slam – artikel 10	98
9.15.	Dispensationer til små rensningsanlæg – artikel 11	98
10.	KONKLUSIONER	98
DIREKTIV 94/62/EF OM EMBALLAGE OG EMBALLAGEAFFALD		113
1.	INDLEDNING	113
2.	OMSÆTNING I NATIONAL RET	114
2.1.	National ret.....	114
2.2.	Programmer, som rækker ud over målene i artikel 6, stk. 1, litra a) og b)	114
2.3.	Overtrædelsesprocedurer.....	115
3.	DIREKTIVETS GENNEMFØRELSE	115
3.1.	Forebyggelse af emballageaffald	115
3.2.	Foranstaltninger til fremme af genbrugssystemer.....	117
3.3.	Foranstaltninger til indførelse af retursystemer	118
3.4.	Fremme af anvendelsen af genvundet materiale.....	121
3.5.	Oplysningskampagner.....	122
3.6.	Nationale standarder svarende til de væsentlige krav og koncentrationsniveauer for tungmetaller.....	124

3.7.	Særligt kapitel om affaldshåndteringsplaner.....	125
3.8.	Økonomiske instrumenter	125
4.	EMBALLAGEAFFALDSMÆNGDER, GENANVENDELSES- OG GENVINDINGSPROCENTER.....	126
4.1.	Indledning	126
4.2.	Emballageaffaldsproduktion	127
4.2.1.	Emballageaffald produceret per capita i medlemsstaterne.....	127
4.2.2.	Emballageaffald pr. BNP-enhed i medlemsstaterne	128
4.3.	Overordnet genvinding og genanvendelse	128
4.3.1.	Status over opfyldelsen af mindstekravene for 2001	128
4.3.2.	Maksimumkravene mere end opfyldt.....	128
4.4.	Materialspecifik genvinding.....	128
4.4.1.	Genvinding af glasemballage.....	129
4.4.2.	Genvinding af papiremballage	129
4.4.3.	Genvinding af metalemballage	129
4.4.4.	Genvinding af plastemballage.....	129
4.5.	Konklusioner.....	129
	KONKLUSIONER OG FREMTIDSPERSPEKTIVER	143
1.1.	Definition af affald.....	143
1.2.	Prioritering af principper.....	144
1.3.	Planlægning af affaldshåndteringen.....	146
1.4.	Affaldsstatistik	146
1.5.	Registre	147
1.6.	Kontrol med affaldshåndteringen.....	148
1.7.	Overtrædelsesprocedurer.....	148
1.8.	Fremtidsperspektiver.....	151

INDLEDNING

Hensigten med denne rapport er at orientere de øvrige fællesskabsinstitutioner, medlemsstaterne og offentligheden om gennemførelsen af affaldslovgivningen for perioden 1998-2000 og nærmere betegnet om gennemførelsen af

- direktiv 75/442/EØF¹ om affald
- direktiv 91/689/EØF² om farligt affald (der har erstattet direktiv 78/319/EEC)
- direktiv 75/439/EØF³ om bortskaffelse af olieaffald
- direktiv 86/278/EØF⁴ om beskyttelse af miljøet, navnlig jorden, i forbindelse med anvendelse i landbruget af slam fra rensningsanlæg
- direktiv 94/62/EF⁵ om emballage og emballageaffald

Rapporten er udarbejdet i medfør af artikel 5 i direktiv 91/692/EØF⁶ om standardisering og rationalisering af rapporterne om gennemførelse af en række miljødirektiver. Kommissionen har allerede udgivet en rapport om gennemførelsen af direktiverne 75/442/EØF, 91/689/EØF, 75/439/EØF og 86/278/EØF for perioden 1995-1997⁷ samt en rapport for perioden 1990-1994⁸.

Medlemsstaterne skal i medfør af direktiv 91/692/EØF indsende rapporter, der udarbejdes på grundlag af spørgeskemaer. Spørgeskemaer til brug for direktiv 75/439/EØF, 75/442/EØF og 86/278/EØF blev fastlagt i Kommissionens beslutning 94/741/EF⁹ af 24. oktober 1994. Spørgeskemaer til brug for direktiv 91/689/EØF og 94/62/EF blev fastlagt i Kommissionens beslutning 97/622/EF¹⁰ af 27. maj 1997.

Kommissionen pålægges i direktiv 91/692/EØF at udgive en samlet rapport. Fællesskabets rapport skal bruges af medlemsstaterne og Kommissionen til at gøre status over gennemførelsen af direktiverne om affaldshåndtering i Fællesskabet og til at informere offentligheden om miljøsituationen.

Rapporten bygger hovedsagelig på oplysninger fra medlemsstaterne. Indholdet afhænger derfor i høj grad af, om medlemsstaternes oplysninger er fuldstændige, præcise og af tilstrækkelig god kvalitet. Navnlig for så vidt angår de retssager, der er nævnt i rapporten, er der medtaget ajourførte oplysninger, som vedrører tiden efter rapporteringsperioden 1998-2000.

Medlemsstaterne skulle i henhold til direktiv 91/692/EØF indsende deres rapporter senest den 30. september 2001. Rapporterne fra Østrig, Tyskland, Danmark, Spanien, Finland, Frankrig, Grækenland, Irland, Italien, Luxembourg, Sverige, Nederlandene og Det Forenede Kongerige indløb fra november 2001 til februar 2002. Der indløb rapporter fra Belgiens tre regioner fra

¹ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 47, som ændret ved direktiv 91/156/EØF (EFT L 78 af 18.3.1991, s. 32).

² EFT L 377 af 31.12.1991, s. 20.

³ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 31 som ændret ved direktiv 87/101/EØF (EFT L 42 af 22.12.1986, s. 43).

⁴ EFT L 181 af 4.7.1986, s. 6.

⁵ EFT L 365 af 31.12.1994, s. 10.

⁶ EFT L 377 af 23.12.1991, s. 48.

⁷ KOM(1999) 752 endelig af 10.1.2000.

⁸ KOM(97) 23, endelig udg. af 27.2.1997.

⁹ EFT L 296 af 17.11.1994, s. 42.

¹⁰ EFT L 256 af 19.9.1997, s. 13.

april til september 2002. Portugal indsendte sine rapporter i oktober 2002. Irland indsendte sin rapport i medfør af direktiv 94/62/EF i januar 2003.

De fleste lande rapporterede også elektronisk via EIONET (Det Europæiske Miljøoplysnings- og Miljøovervågningsnet).

Kommissionen konstaterede ved en første vurdering af medlemsstaternes rapporter en række mangler og/eller uoverensstemmelser, som blev påpeget over for de pågældende medlemsstater. Nogle indsendte yderligere oplysninger. Kommissionen overvejer at indlede procedurer i medfør af EF-traktatens artikel 226 over for de lande, hvis rapporter stadig har væsentlige mangler.

Nedenstående tabel viser sammenhængen mellem niveauerne i NUTS (Nomenklatur for Statistiske Territoriale Enheder) og de nationale administrative enheder, der er anført i diverse tabeller i denne rapport.

Samarbejdet med Det Europæiske Temacenter for Affald og Materialestrømme (European Topic Centre on Waste and Material Flows - ETC/WMF)

Det er anden gang, rapporten på affaldsområdet er udarbejdet i samarbejde med ETC/WMF. Samarbejdet drejede sig primært om præsentationen af de affaldsdata, der fremgik af spørgeskemaerne.

ETC/WMF blev oprettet af Det Europæiske Miljøagentur i juni 1997 som et ekspertisecenter, der skulle assistere agenturet i dets arbejde. Centeret skulle bl.a. stå for en del af agenturets flerårige arbejdsprogram. ETC/WMF har etableret et tæt samarbejde med alle agenturets medlemsstater. Samarbejdet videreføres gennem EIONET (Det Europæiske Miljøoplysnings- og Miljøovervågningsnet), der anvendes til indsamling, behandling og analyse af miljødata, og ikke mindst gennem de nationale referencecentre for affald.

	NUTS 1		NUTS 2		NUTS 3		NUTS 4		NUTS 5	
BE	Régions	3	Provinces	11	Arrondissements	43	-		Communes	589
DK	-	1	-	1	Amter	15	-		Kommuner	276
DE	Länder	16	Regierungsbezirke	38	Kreise	445	-		Gemeinden	16176
GR	Grupper af udviklingsområder	4	Udviklingsområder	13	Nomoi	51	Eparchies	150	Demoi/Koinotites	5921
ES	Agrupacion de comunidades autonomas	7	Comunidades autonomas +Ceuta y Mellila	17	Provincias (4) +Ceuta Mellila	50 2	Comarras (41)		Municipios	8077
FR	Z.E.A.T +DOM	8 1	Régions +DOM	22 4	Départements +DOM	96 4			Communes	36664
IE	-	1	-	1	Regional Authority Regions	8	Counties/County boroughs	34	DEDs/Wards	3445
IT	Gruppi di regioni	11	Regioni	20	Provincia	103	-		Comuni	8100
LU		1		1		1	Cantons	12	Communes	118
NL	Landsdelen	4	Provincies	12	COROP regio's	40	-		Gemeenten	672
AT	Gruppen von Bundesländern	3	Bundesländer	9	Gruppen von Politischen Bezirken	35	-		Gemeinden	2351
PT	Continente +Regioes autonomas	1 2	Cimissaoes de coordenacao regional +Regioes autonomas	5 2	Grupos de Concelhos	30	Concelhos minicipion	305	Freguesias	4208
FI	Manner-Suomi/Ahvenanmaa	2	Suuralueet	6	Maakunnat	19	Seutukunnat	88	Kunnat	455
SE		1	Riksområden	8	Län	24	-		Kommuner	286
UK	Standard regions	11	Groups of counties	35	Counties/Local authority regions	65	Districts	485	Wards/Communities/ Localities	11095
EU-15		77		206		1031		1074		98433

Tabel: Sammenhæng mellem NUTS-niveauer og medlemsstaternes administrative enheder.

Til de nationale enheder på et niveau hører også de overordnede niveauer, der indgår i dette niveau (Belgien er f.eks. opdelt i 10 provinser og 1 enhed, Bruxelles, der også hører under Nuts 1).

DIREKTIV 75/442/EØF OM AFFALD, SOM ÆNDRET VED DIREKTIV 91/156/EØF

1. INDLEDNING

Direktiv 75/442/EØF¹¹ udgør retsgrundlaget for Fællesskabets politik for affaldshåndtering. Direktivet trådte i kraft i 1977 og blev senere ændret ved direktiv 91/156/EØF¹² for at indarbejde de retningslinjer, der blev fastlagt i Fællesskabets strategi for affaldshåndtering i 1989. I 1996 blev bilag II til direktiv 75/442/EØF med lister over bortskaffelses- og nyttiggørelsesoperationer ændret ved en kommissionsbeslutning¹³. Fællesskabets strategi for affaldshåndtering blev revideret den 30 juli 1996¹⁴. Hovedlinjerne i strategien blev fastholdt, samtidig med at den blev tilpasset behovene for de efterfølgende fem år.

Det ændrede direktiv 75/442/EØF bygger på følgende vigtige elementer:

- en definition af affald, der præciseres yderligere i Det Europæiske Affaldskatalog (EAK), der blev konsolideret ved Kommissionens beslutning 2000/532/EF som ændret¹⁵, og af andre begreber inden for affaldshåndtering (artikel 1)
- en prioritering af principperne for affaldshåndtering med hovedvægt på forebyggelse af affaldsdannelse, nyttiggørelse og forsvarlig bortskaffelse af affald (artikel 3 og 4)
- princippet om geografisk nærhed og princippet om, at medlemsstaterne selv skal varetage den endelige bortskaffelse af deres affald, og opbygning af et integreret net af bortskaffelsesfaciliteter (artikel 5)
- en forpligtelse for medlemsstaterne til at udarbejde planer for håndtering af affald, som er nødvendige for at kunne gennemføre denne politik (artikel 7)
- tilladelser til anlæg og virksomheder, der varetager bortskaffelse og nyttiggørelse af affald (artikel 9 og 10)
- kontrol foretaget af de kompetente myndigheder (artikel 13)
- krav om registrering af affald (artikel 14)
- princippet om, at forureneren betaler (artikel 15)

¹¹ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 47.

¹² EFT L 78 af 18.3.1991, s. 32.

¹³ EFT L 135 af 6.6.1996, s. 32.

¹⁴ KOM(96) 399, endelig udg. af 30.7.1996.

¹⁵ EFT L 226 af 6.9.2000, s. 3 (Kommissionens beslutning 2000/532/EF om afløsning af beslutning 94/3/EF om udarbejdelse af en liste over affald i henhold til artikel 1, litra a), i Rådets direktiv 75/442/EØF om affald og af Rådets beslutning 94/904/EF om udarbejdelse af en liste over farligt affald i henhold til artikel 1, stk. 4, i Rådets direktiv 91/689/EØF) som ændret ved Kommissionens beslutning 2001/118/EF (EFT L 47 af 16.1.2001, s. 1) og 2001/119/EF (EFT L 47 af 22.1.2001, s. 32) samt Rådets beslutning 2001/573/EF (EFT L 203 af 23.7.2001, s. 18).

- krav om indsendelse af rapporter (artikel 16)

Denne rapport bygger på det spørgeskema, der er indeholdt i Kommissionens beslutning 94/741/EF¹⁶ af 24. oktober 1994. Rapporten dækker perioden 1998-2000.

Kommissionen har ikke kun set på den første del af spørgeskemaet (OMSÆTNING I NATIONAL RET), men også kommenteret, i hvilken udstrækning affaldsdefinitionen og Det Europæiske Affaldskatalog er taget i anvendelse. Dette er gjort for at følge op på vurderingen i Kommissionens første rapport om gennemførelse af Fællesskabets affaldslovgivning for perioden 1995-1997.

2. OMSÆTNING I NATIONAL RET

2.1. National ret

Alle 15 medlemsstater har oplyst, at Kommissionen er blevet underrettet om de love og administrative bestemmelser, der er sat i kraft for at omsætte det ændrede direktiv 75/442/EØF om affald i den nationale lovgivning. Lister over de nationale gennemførelsesbestemmelser, der er meddelt af medlemsstaterne vedrørende direktiv 75/442/EØF og 91/156/EØF, foreligger på EU's CELEX-website¹⁷.

2.2. Definitionen af "affald" og Det Europæiske Affaldskatalog (artikel 1, stk. a))

"Affald" skal ifølge direktiv 75/442/EØF forstås som ethvert stof eller enhver genstand, som henhører under en af kategorierne i bilag I, og som indehaveren skiller sig af med eller agter eller er forpligtet til at skille sig af med (artikel 1, stk. a), første afsnit). Kommissionen har i medfør af artikel 1, stk. a), truffet foranstaltninger til at oprette det såkaldte europæiske affaldskatalog (EAK), som nu i konsolideret form¹⁸ er fastlagt i Kommissionens beslutning 2000/532/EF, som ændret.

I gennemførelsesrapporten for perioden 1995-1997 blev det konstateret, at det var meget forskelligt, i hvilket omfang medlemsstaterne havde overført den fælles definition af "affald" i artikel 1, stk. a), til deres egen lovgivning. Det er klart, at en korrekt indførelse af affaldsdefinitionen er en afgørende forudsætning for, at medlemsstaterne fuldt ud kan leve op til deres forpligtelser vedrørende affaldshåndtering i henhold til direktiv 75/442/EØF og den dermed forbundne affaldslovgivning¹⁹. Det er især nødvendigt for at sikre, at de samme miljøbeskyttelsesregler gælder i hele EU, og at det indre marked ikke undergraves. Også efter offentliggørelsen af den omtalte rapport har der været problemer med indførelsen af affaldsdefinitionen i en række medlemsstater.

¹⁶ EFT L 296 af 17.11.1994, s. 42.

¹⁷ <http://www.europa.eu.int/celex>

¹⁸ Ikke-udtømmende liste.

¹⁹ I denne sammenhæng er det relevant at bemærke, at EF-Domstolen i sin dom i forenede sager C-418/99 og C-419/99 (ARCO Chemie Nederland og andre) erklærede, at spørgsmålet, om der er tale om affald, skal undersøges på grundlag af samtlige omstændigheder, i direktiv 75/442, hvorved der skal tages hensyn til direktivets formål, og det skal påses, at dets virkning ikke begrænses.

I **Italien** er der i artikel 14 i dekret af 8. juli 2002 fastsat kriterier for fortolkning af begrebet "skille sig af med" i artikel 6, stk. 1), litra a), i det italienske dekret 22/97 (grundlæggende lov om affald), hvorved direktiv 75/442/EØF blev omsat i national ret. Det er fastsat i artikel 14, at der ikke foreligger en beslutning om at skille sig af med affald, når stoffet eller genstanden genanvendes i den samme eller i en anden produktions- eller forbrugsproces, uanset om der er sket en forudgående behandling med henblik på nyttiggørelse eller ej. Kommissionen mener ikke, at denne bestemmelse er i overensstemmelse med EF-Domstolens retspraksis, og anser, at bestemmelsen kan medføre, at visse materialer, som ellers ville være omfattet af Fællesskabets affaldsdefinition, ikke omfattes af den italienske affaldslovgivning.

Luxembourg har ikke indført EAK, som fastslået af EF-Domstolen den 15. januar 2002²⁰. Nærmere bestemt har Luxembourg inkorporeret EAK gennem et ministerielt cirkulære, som kun er bindende for myndighederne, og parallelt med EAK er der indført en ren luxembourgsk affaldsnomenklatur, som afviger fra EAK.

På trods af nylige ændringer i den nationale rammelovgivning verserer der også en overtrædelsesprocedure mod **Østrig** for mangelfuld gennemførelse af Fællesskabets affaldsdefinition, navnlig for så vidt angår indførelsen af EAK²¹. Desuden er det fastsat i §5 i den østrigske lov om affaldshåndtering, 2002²², at visse affaldsstoffer (*Altstoffe*²³) ikke længere er affald, når de eller deres hovedbestanddele anvendes direkte i stedet for produkter, der fremskaffes ved udvinding af råstoffer. Det fremgår af EF-Domstolens praksis, at anvendelse af affald i stedet for andre produkter ikke i sig selv medfører, at affaldet ikke længere er omfattet af affaldsdefinitionen i direktiv 75/44/EØF. Det skal i stedet vurderes, om anvendelsen af affaldet er i overensstemmelse med de krav til hensigtsmæssig affaldshåndtering, som er fastlagt i direktiv 75/442/EØF og den øvrige affaldslovgivning.

I december 2001 besluttede Kommission at indklage **Det Forenede Kongerige** for EF-Domstolen for mangelfuld gennemførelse af affaldsdefinitionen (sag C-62/03). I §75 i loven om miljøbeskyttelse, 1990²⁴, indføres kravene i direktiv 75/442/EØF kun for "kontrolleret affald", som i 1990-loven udelukkende er defineret som "affald fra husholdninger, industri og virksomheder samt lignende affald". Denne definition er snævrere end affaldsdefinitionen i artikel 1, litra a), i det ændrede direktiv 75/442/EØF. Lignende problemer er konstateret i forbindelse med den lovgivning, der finder anvendelse i Nordirland²⁵ og Gibraltar²⁶.

- Det kan konstateres, at der er en række medlemsstater, der trods offentliggørelsen af gennemførelsesrapporten for perioden 1995-1997 stadig ikke fuldt ud har indført affaldsdefinitionen i den nationale ret. Fristen for gennemførelse var 1. april 1993.

²⁰ Sag C-196/01, Kommissionen mod Luxembourg (dommen er tilgængelig på Domstolens website: www.curia.eu.int).

²¹ Sag under behandling ved EF-Domstolen, C-194/01, Kommissionen mod Østrig.

²² Affaldshåndteringsloven, 2002 (Abfallwirtschaftsgesetz 2002, BGBl I af 16. juli 2002, nr. 102, s. 989).

²³ I affaldshåndteringsloven, 2002, §2(4), stk. 1, defineres "Altstoffe" som affaldsstoffer, der skilles fra andet affald, eller stoffer, der fremskaffes ved affaldsbehandling med henblik på nyttiggørelse.

²⁴ Loven finder anvendelse i England, Skotland og Wales.

²⁵ Bekendtgørelse om affald og forurening af jord (Nordirland), 1997.

²⁶ Anordning om folkesundheden, som ændret ved affaldsregulativer (nr. 2) på sundhedsområdet, 1995, og anordning om folkesundheden (ændring), 1997.

2.3. Kompetente myndigheder – artikel 6

Medlemsstaterne skal i medfør af artikel 6 etablere eller udpege de kompetente myndigheder, som det påhviler at gennemføre direktivet.

Tabel 1 er en oversigt over affaldsmyndighederne i de forskellige medlemsstater. Der er store forskelle mellem EU-landene, både med hensyn til antallet af myndigheder på affaldsområdet og deres beføjelser.

3. DIREKTIVETS GENNEMFØRELSE

3.1. Affaldshåndteringsplaner – artikel 7

De kompetente myndigheder skal i medfør af artikel 7, stk. 1, udarbejde planer for håndtering af affaldet. Planerne skal navnlig omfatte arten, mængden og oprindelsen af det affald, der skal nyttiggøres, eller som skal bortskaffes, de almindelige tekniske forskrifter, alle særlige bestemmelser vedrørende specielt affald og de områder eller anlæg, der er egnede for bortskaffelsen.

Affaldshåndteringsplanerne er et centralt element i Fællesskabets affaldspolitik, da medlemsstaterne uden hensigtsmæssig planlægning hverken kan gøre rede for eller håndtere det affald, der findes på deres område. I tillæg til bestemmelserne i direktiv 75/442/EØF er det fastlagt i artikel 6 i direktiv 91/689/EØF om farligt affald og i artikel 14 i direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald, at der også skal udarbejdes planer for håndtering af disse typer affald.

Tabel 2 er en oversigt over aktuelle affaldshåndteringsplaner. De indsendte planer er vidt forskellige med hensyn til struktur, indhold og detaljeringsgrad. Det skyldes bl.a., at planerne er udarbejdet på forskellige nationale, regionale og lokale niveauer, og at medlemsstaterne ikke har lige stor erfaring med at planlægge affaldshåndteringen. Kvaliteten af affaldshåndteringsplanerne i nogle dele af EU er stadig ikke tilfredsstillende, men der er generelt gjort betydelige fremskridt siden offentliggørelsen af den seneste rapport.

Fjorten medlemsstater har oplyst, at de har udarbejdet affaldshåndteringsplaner med henblik på at nå de mål, der er fastsat i artikel 3, 4 og 5 i det ændrede direktiv 75/442/EØF. **Østrig, Danmark, Luxembourg, Spanien og Sverige** har alle udarbejdet nye nationale affaldshåndteringsplaner i perioden 1998-2000. Frankrig og Tyskland anfører, at de har udarbejdet et stort antal regionale og lokale affaldsplaner. **Grækenland og Irland** har udarbejdet deres nationale planer så sent som i 2001.

I 1997 indledte Kommissionen en lang række overtrædelsesprocedurer mod adskillige medlemsstater²⁷ i henhold til EF-traktatens artikel 226, fordi de ikke havde udarbejdet affaldsplaner som fastsat i artikel 7 i det ændrede direktiv 75/442/EØF. Siden er antallet af overtrædelsesprocedurer reduceret til tre, fordi adskillige medlemsstater har vedtaget affaldsplaner, der er i overensstemmelse med det ændrede direktiv 75/442/EØF. I 2002

²⁷ Danmark, Tyskland, Grækenland, Spanien, Frankrig, Irland, Italien, Luxembourg, Finland, Sverige og Det Forenede Kongerige.

fastslog EF-Domstolen, at **Frankrig**²⁸, **Italien**²⁹ og **Det Forenede Kongerige**³⁰ ikke havde udarbejdet affaldsplaner som fastsat i artikel 7. Kommissionen besluttede at indlede en ny sag mod Italien i henhold til EF-traktatens artikel 228 for manglende efterkommelse af Domstolens dom. I skrivende stund vurderer Kommissionen, om der er behov for at indlede yderligere overtrædelsesprocedurer mod Frankrig og Det Forenede Kongerige i henhold til EF-traktatens artikel 228.

Drøftelser med medlemsstaterne har peget på ønsket om europæiske retningslinjer for planlægning af affaldshåndteringen. Det Europæiske Temacenter for Affald er ved at lægge sidste hånd på retningslinjer for affaldshåndteringsplanerne. Disse retningslinjer vil være et nyttigt redskab til at forbedre planlægningen af affaldshåndteringen og tilpasse kompetenceniveauet herfor i såvel nuværende som kommende medlemsstater. Retningslinjerne fremlægges i 2003.

Nogle medlemsstater har samarbejdet som beskrevet i artikel 7, stk. 2. **Finland** og **Sverige** har samarbejdet om endelig bortskaffelse af kommunalt affald³¹ og håndtering af slam fra rensningsanlæg. **Tyskland** har oplyst, at en række delstater rådfører sig med de tilstødende grænseregioner i andre medlemsstater vedrørende planlægning (Schleswig-Holstein, Niedersachsen, Nordrhein-Westfalen og Saarland). **Belgien** har oplyst, at regionerne Flandern og Vallonien har kontakt til og rådfører sig med de tilstødende medlemsstater i planlægningsspørgsmål. **Det Forenede Kongerige** henviser til de oplysninger, der i forbindelse med den første rapport blev indsendt om samarbejdet mellem Det Forenede Kongerige og Irland vedrørende forbrænding af sygehusaffald i Det Forenede Kongerige. **Irland**³² har ikke indsendt oplysninger.

En række medlemsstater har oplyst, at de har underrettet Kommissionen om de foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 7, stk. 3, for at hindre transport af affald, som ikke er i overensstemmelse med deres planer for affaldshåndtering: **Østrig, Danmark, Spanien**,³³ **Italien, Luxembourg, Nederlandene, Finland**³⁴, og **Det Forenede Kongerige, Belgien, Grækenland, Frankrig, Tyskland, Portugal** og **Sverige** har oplyst, at der ikke er truffet sådanne foranstaltninger. **Belgien** har oplyst, at regionen Flandern har truffet foranstaltninger i enkeltsager vedrørende bestemte affaldstyper og kapaciteter, mens der ikke er truffet generelle foranstaltninger i Vallonien. **Irland** har oplyst, at det ikke er blevet anset for nødvendigt at træffe sådanne foranstaltninger.

²⁸ Dom af 2.5.2002, sag C-292/99, Kommissionen mod Frankrig (tilgængelig på Domstolens website: www.curia.int).

²⁹ Dom af 24.1.2002, sag C-466/99, Kommissionen mod Italien (tilgængelig på Domstolens website: www.curia.int).

³⁰ Dom af 24.1.2002, sag C-35/00, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (tilgængelig på Domstolens website: www.curia.int).

³¹ Sammen med Norge.

³² Irland henviser til sine regulativer om affaldshåndtering (planlægning), 1997, som tillader, at de relevante lokale myndigheder i Nordirland høres.

³³ Spanien henviser til lov 10/98, som tillader, at der træffes sådanne foranstaltninger (på NUTS 2-plan).

³⁴ Finland henviser til regeringsbeslutning 14/2000 af 1.2.2000 om ændring af den nationale affaldsplan med henblik på at undgå overlapning med forordning (EØF) nr. 259/93 om overførsel af affald.

I København-sagen³⁵ har Domstolen belyst forholdet mellem artikel 7, stk. 3, i det ændrede direktiv 75/442/EØF og reglerne om grænseoverskridende overførsel af affald til nyttiggørelse, som er fastlagt i den ændrede forordning (EØF) nr. 259/93 om overførsel af affald³⁶. Domstolen fastslår, at artikel 7, stk. 3, i direktiv 75/442 skal fortolkes således, at bestemmelsen tillader, at en medlemsstat træffer foranstaltninger vedrørende transport af affald, hvis transporten ikke er i overensstemmelse med landets plan for affaldshåndtering, forudsat at denne plan er forenelig med reglerne i EF-traktaten og i direktiv 75/442³⁷. I Dusseldorp-sagen³⁸ har Domstolen fastslået, at artikel 7 i forordningen om overførsel af affald ikke giver mulighed for, at medlemsstaterne af rent økonomiske årsager træffer foranstaltninger til iværksættelse af principperne om nærhed og tilstrækkelig egenkapacitet i forbindelse med overførsel mellem medlemsstater af affald til nyttiggørelse. Siden slutningen af 1990'erne har Kommissionen indledt overtrædelsesprocedurer mod en række medlemsstater, som har taget skridt til at forhindre eller begrænse udførsel af affald til nyttiggørelse³⁹.

- I perioden 1997-2000 anlagde Kommissionen sager mod flere medlemsstater, som ikke havde sørget for at udarbejde affaldsplaner. Ved slutningen af perioden havde de fleste medlemsstater udarbejdet planer. Der er fortsat problemer i Frankrig, Det Forenede Kongerige og Italien. Medlemsstaterne har indgået nogle indbyrdes aftaler om aspekter ved affaldsplanlægningen, navnlig i grænseområder. Der er stadig en række juridiske spørgsmål vedrørende forholdet mellem lokale og nationale affaldsplaner og det indre marked, som skal afklares på domstolsniveau.

3.2. Oplysninger om forebyggelse af affaldsdannelse og nyttiggørelse af affald – artikel 3

Medlemsstaterne skal i medfør af direktivets artikel 3, stk. 1, og Fællesskabets affaldshåndteringsstrategi træffe foranstaltninger for at fremme forebyggelse af affaldsdannelse (nedbringe affaldsproduktionen og mindske affaldets skadevirkninger) og nyttiggørelse af affald (fortrinsvis genbrug, genvinding og energiudnyttelse).

Flere medlemsstater har blot oplyst, at de har underrettet Kommissionen om de foranstaltninger, de har til hensigt at træffe i henhold til artikel 3, stk. 1, og ikke indsendt yderligere oplysninger: **Belgien, Danmark, Tyskland, Spanien, Frankrig, Italien, Luxembourg, Nederlandene, Østrig, Sverige og Det Forenede Kongerige**. For disse landes vedkommende henvises der derfor til afsnittet i rapporten for perioden 1995-1997 om foranstaltninger til gennemførelse af artikel 3, stk. 1.

Grækenland henviser til sine lovregler om emballage⁴⁰ og oprettelsen af en national organisation for alternativ emballagehåndtering.

³⁵ Sag C-209/98, FFAD mod Københavns Kommune, Sml. 2000 I, s. 3743.

³⁶ Forordning (EØF) nr. 259/93 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab, som ændret (EFT L 30 af 6.2.1993, s.1).

³⁷ Dommens præmis 95.

³⁸ Sag C-203/96, Chemische Afvalstoffen Dusseldorp BV m.fl., Sml 1998 I, s. 4075.

³⁹ Verserende sager ved Domstolen: sag C-113/02, Kommissionen mod Nederlandene, sag C-228/00, Kommissionen mod Tyskland, og sag C-458/00, Kommissionen mod Luxembourg.

⁴⁰ Lov 2939/2001.

Portugal har oplyst, at Kommissionen er blevet underrettet om en række dokumenter vedrørende den nationale affaldsplanlægning, som omhandler forebyggelse eller nedbringelse af affaldsproduktionen og risici forbundet med affald. Antallet af indsamlings- og genbrugscentre er steget betydeligt: I 1995 var det under 1 % af befolkningen, der kunne benytte sådanne centre, i 2000 var det 80 %.

Finland har indsendt oplysninger om en række foranstaltninger. Navnlig indeholder den finske affaldslovgivning⁴¹ forpligtelser til at forebygge og nedbringe affaldsproduktionen og mindske affaldets skadevirkninger. I henhold til finsk lov skal producenter anvende råstoffer sparsomt og anvende affald i stedet for råstoffer, når det er muligt. Producenter er desuden forpligtet til at sikre, at produkterne er holdbare eller kan repareres eller nyttiggøres som affald, og at farerne forbundet med produkterne i affaldsfasen er minimeret. De kompetente myndigheder skal fremme opfyldelsen af disse forpligtelser og anvende produkter, der kan genbruges eller er fremstillet af genbrugsmaterialer. Principielt skal miljøtilladelser omfatte forslag til foranstaltninger, der mindsker affaldsmængden og affaldets farlighed⁴². I de nationale og regionale affaldsplaner er der fastsat mål for forebyggelsen af affaldsproduktionen og foranstaltninger til at nå disse mål. Og endelig henviser Finland til regeringsbeslutninger under affalds- og kemikalielovgivningen, f.eks. vedrørende ozonskadelige stoffer, batterier og akkumulatører, PCB og PCT.

Irland har ikke indsendt oplysninger om gennemførelsen af artikel 3, stk. 1, og henviser til sin rapport for perioden 1995-1997.

- På baggrund af medlemsstaternes oplysninger må det anses for at være uklart, om der blev forebygget affaldsdannelse i EU i perioden 1998-2000, og i givet fald i hvilket omfang.

3.3. Tilstrækkelig egenkapacitet inden for affaldsbortskaffelse – artikel 5

Medlemsstaterne skal i medfør af artikel 5, stk. 1, træffe foranstaltninger til at oprette et integreret og tilstrækkeligt net af bortskaffelsesfaciliteter for at sætte Fællesskabet og medlemsstaterne i stand til selv at bortskaffe deres affald. Medlemsstaterne kan i henhold til artikel 4, stk. 3, litra a), nr. i), i forordning (EØF) nr. 259/93 nedlægge forbud mod overførsel til en anden medlemsstat af affald til bortskaffelse.

Østrig har oplyst, at den nuværende behandlingskapacitet og behovet for nye anlæg undersøges med jævne mellemrum inden for rammerne af affaldsplanerne. Det er ikke oplyst, om der samarbejdes med andre medlemsstater. Ca. 0,032 mio. ton af de i alt 48,6 mio. ton affald, der blev produceret i Østrig i 1999, blev udført til bortskaffelse, hvilket betyder, at Østrigs egenkapacitet er på over 99 %.

Belgien har oplyst, at der ikke er truffet nogen foranstaltninger til gennemførelse af artikel 5, stk. 1. Den flamske region har samarbejdet med andre medlemsstater på dette område i overensstemmelse med EU-lovgivningen om overførsel af affald⁴³. Bortset fra drøftelser mellem denne region og Nederlandene findes der ingen samarbejdsstrukturer.

⁴¹ §4 i den finske affaldslov 1072/1993. Jf. også lignende forpligtelser i dekret 1390/1993.

⁴² Den finske lov om miljøbeskyttelse 86/2000 og dekret 169/2000.

⁴³ Forordning (EØF) nr. 259/93 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab, som ændret (EFT L 30 af 6.2.1993, s.1).

Der er ikke fremlagt specifikke oplysninger om, i hvor høj grad Belgien havde kapacitet til selv at bortskaffe sit affald i perioden 1998-2000.

Danmark har oplyst, at der ikke er vedtaget nye foranstaltninger siden rapporten for 1995-1997. Med hensyn til egenkapacitet oplyses det, at der i alt blev produceret 12,2 mio. ton affald i Danmark i 1999. Af denne mængde var ca. 7,8 mio. ton affald til genbrug, 2,93 mio. ton affald til forbrænding, 1,47 mio. ton blev bortskaffet, og 0,017 mio. ton fik særlig behandling.

Finland har oplyst, at der er truffet foranstaltninger til at gennemføre artikel 5, stk. 1. De overordnede mål og foranstaltninger er fastlagt i lovgivningen⁴⁴ og er yderligere præciseret i den nationale affaldsplan, som blev vedtaget i 1998. Planen beskriver infrastrukturen i det netværk af affaldshåndteringsanlæg, som skal være på plads i Finland i 2005. Håndteringen af kommunalt affald koordineres i et regionalt samarbejde. Farligt affald bortskaffes eller nyttiggøres i centrale anlæg. Ansvar for nyttiggørelse og endelig bortskaffelse af industri-, landbrugs- og byggeaffald ligger hos dem, der producerer affaldet. Der samarbejdes med Sverige i grænseområderne. Hvad angår egenkapacitet, har Finland indsendt følgende tal for udførslen af affald i 1999: 3.400 ton af i alt 2,4 mio. ton kommunalt affald (egenkapacitet på over 99,8 %); 86 ton af i alt 0,678 mio. ton farligt affald (egenkapacitet på ca. 100 %).

Frankrig har oplyst, at der er truffet lovgivningsmæssige foranstaltninger med henblik på gennemførelse af artikel 5, stk. 1⁴⁵. Det er ikke oplyst, om der samarbejdes med andre medlemsstater. Hvad angår egenkapacitet inden for affaldsbortskaffelse, har Frankrig oplyst, at ca. 0,02 mio. ton af i alt 3 mio. ton farligt affald hvert år udføres til bortskaffelse (egenkapacitet på ca. 99,3 %), mens egenkapaciteten for kommunalt affald ligger på næsten 100 %.

Tyskland har oplyst, at der er truffet følgende foranstaltninger til gennemførelse af artikel 5, stk. 1: Delstater, der grænser op til hinanden, har i fællesskab udarbejdet omfattende planer for affaldsbehandlingsanlæg og lossepladser, og der er indgået samarbejdsaftaler mellem delstaterne med henblik på at sikre bedre udnyttelse af behandlingsfaciliteter såsom lossepladser, varmebehandlingsanlæg og pladser til deponering i jorden⁴⁶. Som eksempel er nævnt Brandenburg og Berlins fælles selskab til behandling af farligt affald. Flere delstater har programmer, der yder økonomisk støtte til affaldshåndtering. Med hensyn til samarbejde med andre medlemsstater henviser Tyskland til sine oplysninger i rapporten for 1995-1997⁴⁷. Hvad angår egenkapacitet inden for affaldsbortskaffelse, har Tyskland oplyst, at der i 2000 blev udført henholdsvis 1,3 mio. ton farligt affald til nyttiggørelse og 0,09 mio. ton farligt affald til bortskaffelse. I 2000 blev der desuden indført 1,5 mio. ton farligt affald til nyttiggørelse og 0,4 mio. ton

⁴⁴ Affaldslov 1072/93, §6.

⁴⁵ Lov nr. 76-663 af 19.7.1976.

⁴⁶ Et eksempel på dette samarbejde mellem delstaterne er beskrevet i Domstolens dom i sag C-324/99, DaimlerChrysler AG mod Land Baden-Württemberg, Sml. 2001 I, s. 9897, som omhandler delstaten Baden-Württembergs krav om, at overvågningskrævende affald sendes til behandling i Hamburg.

⁴⁷ Det står også klart, at Tyskland er villig til at importere affald fra andre medlemsstater til deponering i jorden, jf. Domstolens dom af 27.2.2002 i sag C-6/00, Abfall Service AG (ASA) mod Bundesminister für Umwelt, Jugend und Familie (endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser).

farligt affald til bortskaffelse. Ifølge Tysklands oplysninger bestræber de fleste delstater sig på at have tilstrækkelig egenkapacitet med hensyn til affaldshåndtering.

Grækenland har oplyst, at der ikke er truffet nogen foranstaltninger med henblik på efterlevelse af kravet i artikel 5, stk. 1. Sådanne elementer indgår i 2002-ajourføringen af landets affaldsstrategi, som tager sigte på indføre integreret affaldshåndtering på regionalt plan. Der gives ikke specifikke oplysninger, men det oplyses, at der samarbejdes mellem Grækenland og andre medlemsstater vedrørende grænseoverskridende overførsel af både farligt og ikke-farligt affald til nyttiggørelse og bortskaffelse. Dette sker i form af samarbejde mellem selskaber, der beskæftiger sig med affaldsbehandling, og samarbejdet skal godkendes af de kompetente myndigheder⁴⁸. Som svar på spørgsmålet om egenkapacitet med hensyn til affaldsbortskaffelse har Grækenland anført, at 31,7 % af landets husholdningsaffald deponeres på såkaldte "affaldshygiejniske lossepladser", men at 59,6 % deponeres på steder, som ikke opfylder alle de krav, der er fastsat i de gældende lovgivning. 8 % af affaldet genbruges og 0,7 % af affaldet komposteres.

Irland har oplyst, at der er truffet foranstaltninger til gennemførelse af artikel 5, stk. 1⁴⁹, og henviser til den finansielle støtte, der inden for rammerne af EU's strukturfonde ydes til etablering af den relevante infrastruktur. Der er oprettet et tidsbegrænset samarbejde med Det Forenede Kongerige, som betyder, at farligt affald, som skal forbrændes ved høj temperatur, kan udføres til Det Forenede Kongerige til bortskaffelse. Irland har en høj egenkapacitet inden for bortskaffelse af ikke-farligt affald og har oplyst, at ca. 98 000 ton af i alt 370 328 ton farligt affald i 1998 blev udført til behandling eller bortskaffelse.

Italien har oplyst, at der er truffet foranstaltninger til gennemførelse af artikel 5, stk. 1, i form af de regionale affaldsplaner, som Kommissionen er blevet underrettet om, men der gives ikke nærmere oplysninger. Det meddeles ikke, om der samarbejdes med andre medlemsstater. Italien har næsten tilstrækkelig egenkapacitet med hensyn til affaldsbortskaffelse.

Luxembourg har oplyst, at affaldsbortskaffelsen varetages af forskellige anlæg på nationalt plan, som kan håndtere husholdningsaffald, industriaffald og inaktivt affald. Det oplyses, at det formelle samarbejde med andre medlemsstater er defineret inden for rammerne af den nationale affaldsplan, som indeholder prioriteringer vedrørende affaldsstrømme. I perioden 1998-2000 blev der årligt udført ca. 0,05 mio. ton affald til bortskaffelse i andre medlemsstater. Luxembourg har oplyst, at følgende mængder affald blev udført i 2000: ca. 0,003 mio. ton af i alt ca. 0,191 mio. ton kommunalt affald (egenkapacitet på 98,4 %) og ca. 0,051 mio. ton af i alt 0,061 mio. ton farligt affald (egenkapacitet på 16,4 %). Landet har en egenkapacitet på 100 % inden for bortskaffelse af inaktivt affald bortset fra det, der indleveres på kommunale eller små private affaldspladser.

Nederlandene har oplyst, at landets affaldshåndteringsplaner omfatter foranstaltninger til at sikre tilstrækkelig egenkapacitet med hensyn til affaldsbortskaffelse. Foranstaltningerne vedrører planlægning og opførelse af bortskaffelsesanlæg til

⁴⁸ Hermed henvises der formentlig til anvendelsen af den ændrede forordning (EØF) nr. 259/93 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab (EFT L 30 af 6.2.1993, s. 1).

⁴⁹ De relevante bestemmelser findes i §22, §26 og §38 i den irske lov om affaldsbehandling, 1996.

affaldsforbrænding på landjorden⁵⁰ og lossepladser til farligt og ikke-farligt affald. Kapaciteten til bortskaffelse ved forbrænding og lossepladsdeponering er i dag tilstrækkelig til at bortskaffe alt det affald, der produceres i Nederlandene i en overskuelig fremtid. Der er ikke oprettet noget samarbejde med andre medlemsstater med henblik på gennemførelsen af artikel 5, stk. 1. Hvad angår egenkapacitet inden for affaldsbortskaffelse, har Nederlandene oplyst, at landet praktisk talt har tilstrækkelig egenkapacitet, og at det kun er begrænsede mængder affald, der ud- og indføres til bortskaffelse. Der opstår dog af og til situationer, hvor der i en periode udføres affald til andre former for bortskaffelse end lossepladsdeponering, for på det område er egenkapaciteten tilstrækkelig.

Portugal har oplyst, at der er truffet en række foranstaltninger til gennemførelse af artikel 5, stk. 1. Til bortskaffelse af fast husholdningsaffald er der etableret et net af tværkommunale systemer. For nylig er der truffet foranstaltninger til at indføre nye kontroller vedrørende bortskaffelsen af ikke-farligt industriaffald⁵¹ og til at udvikle særlige pladser til bortskaffelse og opbevaring af farligt industriaffald. Der er truffet særlige foranstaltninger med hensyn til bortskaffelse af hospitalsaffald. Visse særlige affaldsstrømme (såsom brugte olier, gamle dæk, slam og brugte batterier) behandles uanset deres oprindelse, og for det meste er der vedtaget specifikke lovbestemmelser med henblik på at sikre en integreret forvaltning, som tager sigte på at fremme genanvendelse. Portugal har oplyst, at der ikke er blevet samarbejdet med andre medlemsstater med henblik på gennemførelsen af artikel 5, stk. 1. I 1999 blev ca. 0,031 mio. ton af i alt 12,78 mio. ton affald udført til bortskaffelse (egenkapacitet på over 99 %).

Spanien har oplyst, at der er vedtaget foranstaltninger til gennemførelse af artikel 5, stk. 1, i landets affaldsplaner, og at der i den forbindelse er blevet samarbejdet med andre medlemsstater, men der gives ikke nærmere oplysninger. Hvad angår egenkapaciteten inden for affaldsbortskaffelse, har Spanien oplyst, at alt husholdningsaffald i 1999 blev håndteret i landet. Der indføres affald fra Andorra og Gibraltar. I 1999 var der ca. 3,29 mio. ton farligt affald, hvoraf ca. 0,03 mio. ton blev udført til nyttiggørelse, og 0,02 mio. ton blev udført til bortskaffelse. Ca. 0,08 mio. ton farligt affald blev indført til nyttiggørelse, mens 0,03 mio. ton blev indført til bortskaffelse.

Sverige har oplyst, at der er truffet foranstaltninger til gennemførelse af artikel 5, stk. 1, i de regionale affaldsplaner som meddelt til Kommissionen, men der gives ikke yderligere oplysninger. Sverige har en optimal egenkapacitet med hensyn til affaldsbortskaffelse.

⁵⁰ I 1998 blev det fastslået, at Nederlandene havde overtrådt forordning (EØF) nr. 259/93 om overførsel af affald ved at fastsætte restriktioner for udførsel af affald til nyttiggørelse med det formål at bevare kapaciteten i de(t) nationale varmebehandlingsanlæg, og Domstolen bekræftede, at principperne om tilstrækkelig egenkapacitet og nærhed ikke finder anvendelse: sag C-203/96, *Chemische Afvalstoffen Dusseldorp BV*, Sml. 1998 I, s. 4075. Jf. også den opfølgende sag C-113/02, *Kommissionen mod Nederlandene*, som verserer ved Domstolen. En beslægtet sag, der ligeledes verserer ved Domstolen, drejer sig om, hvorvidt kommunal affaldsforbrænding skal betegnes som nyttiggørelse eller bortskaffelse, hvilket vil få betydelig indvirkning på medlemsstaternes muligheder for at forhindre udførsel af affald til kommunal forbrænding i andre medlemsstater, da principperne om tilstrækkelig egenkapacitet og nærhed finder anvendelse på overførsel inden for Fællesskabet af affald til bortskaffelse (jf. artikel 4, stk. 3, litra a), i forordning (EØF) nr. 259/93 om overførsel af affald): sag C-458/00, *Kommissionen mod Luxembourg*.

⁵¹ Lovdekret 321/99 af 11.8.1999.

Der samarbejdes med Finland i grænseområder, hvor dette er hensigtsmæssigt af hensyn til de lokale forhold.

Det Forenede Kongerige har oplyst, at der siden den seneste rapport er udarbejdet nationale affaldsstrategier for England og Wales (maj 2000), Skotland (december 1999), Nordirland (marts 2000) og Gibraltar (marts 2000). Disse fungerer i samspil med den relevante planlægningsvejledning for hvert område, og dermed er der fastlagt integrerede forvaltningsstrategier for alt kontrolleret affald. Den britiske affaldshåndteringsplan vedrørende ud- og indførsel af affald, 1996, gennemfører princippet om tilstrækkelig national egenkapacitet og forbyder udførsel af affald til bortskaffelse. Der henvises til den foregående gennemførelsesrapport for 1995-1997 med hensyn til samarbejde med andre medlemsstater. Egenkapaciteten med hensyn til affaldsbortskaffelse anslås til 98,4 % i perioden 1998/1999 og 98,5 % i perioden 1999/2000.

- De fleste medlemsstater har oplyst, at de har en egenkapacitet med hensyn til affaldsbortskaffelse på ca. 99 %, hvilket stort set svarer til situationen som beskrevet i den foregående gennemførelsesrapport for perioden 1995-1997.

3.4. Oplysninger om affaldsproduktion og -behandling – artikel 7, stk. 1

- Medlemsstaterne skulle i spørgeskemaet oplyse om produktion og håndtering af husholdningsaffald, farligt affald og andet affald.

Med hensyn til **husholdningsaffald/kommunalt affald** (tabel 3.1⁵² og figur 1) har alle landene indsendt data, men i nogle tilfælde ikke for alle tre år i rapporteringsperioden. De modtagne data viser, at der er stor forskel på, hvor stor en del af affaldet, der genanvendes – fra 8 % til 63 %. Det lykkedes kun for tre medlemsstater at genbruge omkring 40 % eller derover (Østrig, Belgien, Tyskland, Nederlandene og Sverige), hvorimod fem andre medlemsstater kun genbrugte omkring 10 % eller derunder (Frankrig, Grækenland, Irland, Italien og Det Forenede Kongerige). Den gennemsnitlige genanvendelse var på ca. 26 %. Forbrænding af husholdningsaffald med eller uden energi tegner sig fortsat for en væsentlig del af affaldsbehandlingen i ti medlemsstater (mellem 17 % og 58 %), mens Grækenland og Irland slet ikke anvender forbrænding. Gennemsnittet for forbrænding (med eller uden energiudnyttelse) er 23 %. Deponering på lossepladser er dog stadig den mest anvendte metode med et gennemsnit på 45 % i medlemsstaterne. Fem medlemsstater er meget afhængige af lossepladsdeponering (over 60 %)⁵³. Tallene viser, at der i alt er sket en lille stigning i genanvendelsen siden gennemførelsesrapporten for 1995-1997, men at lossepladsdeponering fortsat er den mest anvendte metode til håndtering af husholdningsaffald. Den gennemsnitlige årlige affaldsmængde pr. person i perioden 1998-2000 var ca. 500 kg. Der er tale om en stigning i forhold til perioden 1995-1997 (gennemsnitlig 400 kg pr. person pr. år), hvilket betyder, at man slet ikke har nået målet i Kommissionens femte miljøhandlingsprogram om at stabilisere affaldsproduktionen på 1985-niveauet med 300 kg pr. person senest i 2000, tværtimod. Der er således brug for en langt større indsats på nationalt plan for at fremme effektive foranstaltninger til affaldsforebyggelse og -reduktion.

⁵² Nogle medlemsstater har indsendt tal for kommunalt affald, som ud over husholdningsaffald også kan omfatte affald af lignende art fra virksomheder, industri og institutioner.

⁵³ For Grækenlands vedkommende udgør ulovlig aflæsning af affald desuden hovedparten af den håndtering, der er anført som "andet".

Når det gælder **farligt affald** (tabel 3.2 og figur 2) har alle landene indsendt data, men i nogle tilfælde ikke for alle tre år i rapporteringsperioden. De modtagne data viser, at der er stor forskel på, hvor meget affald, der genanvendes (fra 5 % (Finland) til 77 % (Luxembourg)), og kun fire medlemsstater genbrugte omkring 40 % eller derover. Den gennemsnitlige genanvendelse af farligt affald i medlemsstater var på ca. 27 %. Deponeringsprocenten for farligt affald er lavere end for husholdningsaffald (22 %). Til gengæld er 27 % i gennemsnit anført som "andet". Den gennemsnitlige produktion af farligt affald (90 kg pr. person pr. år) svarer til niveauet i 1995-1997.

“**Andet affald**” udgør størsteparten af det affald, der produceres (jf. tabel 3.3 og figur 3 og 4). Det er ikke muligt at danne sig et klart billede af kategorien "andet affald" og håndteringen af dette affald i EU. Det skyldes, at medlemsstaterne ikke medregner de samme typer affald eller slet ikke har oplyst nogen tal.

- Der er stadig stor forskel på medlemsstaterne, når det gælder genanvendelse af affald, hvilket blev påpeget i den foregående gennemførelsesrapport for 1995-1997. Den gennemsnitlige genbrugsprocent er steget, men genanvendelsen af husholdningsaffald er stadig forholdsvis lille eller beskednen i en række medlemsstater. Anvendelsen af lossepladsdeponering er faldende, men en hel del medlemsstater er fortsat meget afhængige af denne metode til håndtering af husholdningsaffald. Nogle medlemsstater gør udstrakt brug af forbrænding, men selv med energiudnyttelse (som defineres forskelligt på nationalt plan) er forbrænding generelt en ringere løsning end andre håndteringsmetoder såsom genanvendelse og genbrug af materialer. Kommende og nyere lovgivningsinitiativer vedrørende emballageaffald⁵⁴, udrangerede køretøjer⁵⁵ og affald af elektrisk og elektronisk udstyr⁵⁶ sigter mod opnåelse af særdeles høje genbrugsniveauer og angiver separat indsamling af affald ved kilden som metode.

3.5. Almindelige regler om dispensation fra kravet om tilladelser – artikel 11

Medlemsstaterne kan i medfør af artikel 11 fritage anlæg og virksomheder, der selv varetager bortskaffelsen af deres eget affald på produktionsstedet, eller som nyttiggør affaldet, fra kravet om de i artikel 9 og 10 omhandlede tilladelser.

Belgien, Danmark, Tyskland, Grækenland, Spanien, Frankrig, Nederlandene, Østrig, Portugal, Finland og Sverige har oplyst, at der i disse lande ikke er vedtaget almindelige regler om dispensation fra kravet om tilladelser.

Irland, Italien og Det Forenede Kongerige har oplyst, at der i disse lande er vedtaget sådanne regler, men der gives ingen konkrete oplysninger. **Luxembourg** har oplyst, at der også her er vedtaget sådanne regler.

⁵⁴ KOM(2001) 729 endelig – Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald.

⁵⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF om udrangerede køretøjer (EFT L 269 af 21.10.2000, s. 34).

⁵⁶ KOM(2000) 347 endelig – Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om affald af elektrisk og elektronisk udstyr. Forslaget blev vedtaget den 16.-19.12.2002 af Rådet og Europa-Parlamentet (endnu ikke offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende). (Yderligere oplysninger findes på: <http://www.europa.eu.int/prelex/apcnet.cfm?CL=en>)

- Ligesom i den foregående gennemførelsesrapport kan det konstateres, at forholdsvis få medlemsstater har givet mulighed for at dispensere fra kravet om tilladelser i perioden 1998-2000. De medlemsstater, der har gjort det, har desværre ikke givet nogen begrundelse eller oplyst om eventuelle fordele. Dette er fortsat et meget underudviklet område. For nylig har Italien anmodet om og fået tilladelse til at fritage anlæg fra kravet om tilladelser i forbindelse med visse former for nyttiggørelse af farligt affald i henhold til artikel 3 i direktiv 91/689/EØF⁵⁷. Det er det første eksempel på en sådan dispensation.

3.6. Registre – artikel 14

Virksomheder og anlæg, der varetager nyttiggørelse og bortskaffelse af affald, skal i henhold til artikel 14 føre et register over affald og affaldshåndtering. Medlemsstaterne kan kræve, at producenterne også overholder disse bestemmelser. De skal forelægge den kompetente myndighed de pågældende oplysninger, såfremt de anmodes herom.

I den flamske del af **Belgien** skal der i henhold til artikel 5.2.1.2§4 i Vlarem II-dekretet føres registre⁵⁸. Vlarea-dekretets §5.1.5 supplerer disse registreringskrav. Jævnfør i øvrigt afsnittet om producentansvar i henhold til artikel 14 i gennemførelsesrapporten for 1995-1997.

Danmark henviser til specifikke bestemmelser om registre, der skal føres af virksomheder og anlæg, der beskæftiger sig med nyttiggørelse eller bortskaffelse af affald⁵⁹. Danmark anfører også, at nogle virksomheder med virkning fra 2001 skal føre register over deres affaldsproduktion, at oplysningerne skal gemmes i fem år, og at de kompetente myndigheder kan anmode om at få dem udleveret⁶⁰.

Tyskland har oplyst, at virksomheder og anlæg, der varetager nyttiggørelse eller bortskaffelse af affald, skal føre registre i henhold til affaldslovgivningen⁶¹. Der føres tilsyn med affaldshåndteringen ved hjælp af certifikater, registrering og dokumenter. Flere detaljer findes i gennemførelsesrapporten for 1995-1997.

Grækenland har oplyst, at landets affaldslovgivning indeholder registreringskrav for virksomheder og anlæg, der varetager nyttiggørelse eller bortskaffelse af affald, og for affaldsproducenter⁶². Disse virksomheder skal føre register og på anmodning fremlægge oplysningerne for de kompetente myndigheder. Oplysningerne skal en gang om året fremsendes til præfekten i det område, hvor virksomheden ligger, eller hvor aktiviteterne

⁵⁷ Kommissionens beslutning 2002/909/EF om italienske regler om fritagelse fra kravet om tilladelse af anlæg eller virksomheder, der nyttiggør farligt affald, i henhold til artikel 3 i direktiv 91/689/EØF om farligt affald (EFT L 315 af 19.11.2002, s. 16).

⁵⁸ Flamske bestemmelser om affaldsforebyggelse og -håndtering.

⁵⁹ §15-17 i Miljø- og Energiministeriets bekendtgørelse nr. 619 af 27.6.2000 om Informationssystem for Affald og Genanvendelse (ISAG).

⁶⁰ Jf. §18, 19, 50 og 53 i Miljø- og Energiministeriets bekendtgørelse nr. 619 af 27.6.2000 om affald.

⁶¹ Jf. lov om affaldsforvaltning med lukket stofkredsløb, 1994, bekendtgørelse om certificering af nyttiggørelse og bortskaffelse, bekendtgørelse om specialiserede affaldshåndteringsvirksomheder, de tekniske retningslinjer for opbevaring og kemisk, fysisk og biologisk behandling samt forbrænding og deponering af affald, der kræver særlig håndtering, og de tekniske retningslinjer for the nyttiggørelse, behandling og andre former for håndtering af husholdningsaffald.

⁶² Fælles ministeriel afgørelse 69728/824/1996 (Statstidende 358/B).

foregår. Hver præfekt skal derefter indsende en årlig rapport til ministeren for miljø, regional planlægning og anlægsarbejder.

Spanien har også oplyst, at den nationale affaldslovgivning indeholder registreringskrav for anlæg, der beskæftiger sig med bortskaffelse og nyttiggørelse af affald⁶³, men de beskrives ikke nærmere. Spanien har oplyst, at producenter af farligt affald i henhold til spansk lov skal overholde artikel 14⁶⁴.

Frankrig har ligeledes oplyst, at landets affaldslovgivning stiller registreringskrav til anlæg, der varetager bortskaffelse og nyttiggørelse af affald, samt til affaldsproducenter⁶⁵, men der gives ikke konkrete detaljer.

Irland har oplyst, at der stilles krav om registrering på standardformularer. Producenter af farligt affald skal⁶⁶ føre register over produktion, behandling, indsamling og transport af sådant affald og på anmodning stille oplysningerne til rådighed for de kompetente myndigheder.

Italien har oplyst, at der i den nationale affaldslovgivning er fastsat en række krav om registrering og certificering, som gælder for anlæg, der varetager bortskaffelse og nyttiggørelse af affald, samt for producenter af farligt affald (undtagen visse landbrugsvirksomheder) og producenter af ikke-farligt affald, der deltager i industrielle og håndværksmæssige processer (undtagen visse små virksomheder)⁶⁷. Registreringen er standardiseret og skal regelmæssigt certificeres af de kompetente myndigheder.

Luxembourg har igen oplyst, at Fællesskabets bestemmelser er vedtaget i artikel 14 i lov om affald af 17. juni 1994. De virksomheder, der skal føre registre, og som kan få dispensation, er anført i §10 og 11 i samme lov.

Nederlandene har oplyst, at virksomheder og anlæg, der behandler eller bortskaffer affald, skal føre register over arten og sammensætningen af det håndterede affald. Der er ingen standardformular til registrering, og generelt får de pågældende virksomheder og anlæg lov til at føre registre, som de selv vil. Der benyttes standardformularer, når de kompetente myndigheder underrettes om modtagelsen af affaldet. Affaldsproducenter skal også føre register over det affald, de afleverer. De skal desuden oplyse overtagervirksomheden om affaldets art og sammensætning.

Østrig har oplyst, at det i den østrigske affaldslovgivning er fastsat, at enhver, der udfører en affaldsdannende aktivitet eller indsamler eller behandler affald, skal føre register for hvert år og på anmodning fremlægge disse oplysninger for de kompetente myndigheder⁶⁸. Sådanne registre skal gemmes i mindst syv år. Østrig har bekræftet, at producenter er omfattet af kravene om registrering i henhold til denne nationale lovgivning.

⁶³ Artikel 13, stk. 3, i lov 10/1998 om affald.

⁶⁴ Artikel 16-17 i det kongelige dekret 833/1988.

⁶⁵ Artikel 8 i bekendtgørelse af 4.1.1985 om kontrol med bortskaffelse af farligt affald.

⁶⁶ I henhold til del VI i affaldshåndteringsregulativerne (farligt affald), 1998.

⁶⁷ Lovdekret 22/1997.

⁶⁸ Lov om affaldshåndtering og anordning om affaldskontrol 65/1991.

Portugal har oplyst, at landets affaldslovgivning indeholder registreringskrav for anlæg, der varetager bortskaffelse og nyttiggørelse af affald, samt for virksomheder, der opbevarer affald⁶⁹. Særlige registreringspligter påhviler virksomheder, der håndterer hospitalsaffald⁷⁰, virksomheder, der indsamler og regenererer olieaffald⁷¹, anlæg, der bortskaffer eller dekontaminerer PCB⁷², og organer, der har beføjelser til at udstede certifikater for ophug eller demontering af udrangerede køretøjer⁷³. Det kræves også, at affaldsproducenter fører registre over det producerede affald og indleverer disse til de kompetente myndigheder⁷⁴.

I **Finland** gælder der registreringsforpligtelser for anlæg, der beskæftiger sig med nyttiggørelse og bortskaffelse af affald, og som skal indhente miljøtilladelse i forbindelse med deres aktiviteter⁷⁵. Det anbefales, at både registreringen og den årlige rapportering til de kompetente myndigheder sker ved brug af standardformularer; de kompetente myndigheder udleverer formularer til virksomhederne. Producenter af farligt affald (undtagen husholdninger) skal også føre registre.

Sverige har oplyst, at der stilles krav om registre i miljølovgivningen, men der gives ikke yderligere oplysninger herom. Der stilles ikke krav om, at producenter skal føre registre.

- De fleste medlemsstater lader til at have gennemført kravene om registrering i henhold til artikel 14. Nogle angiver, at de har indført producentkrav ud over dem, der gælder for producenter af farligt affald. Medlemsstaternes erfaringer med gennemførelsen af registreringskravene er nye og forholdsvis begrænsede.

⁶⁹ Kapitel IV i lovdekret 239/97 af 9.9.1997.

⁷⁰ §12 i bekendtgørelse 174/97 af 10.3.1997.

⁷¹ §3, stk. 2, i lovdekret 88/91 af 23.2.1991.

⁷² §5 i lovdekret 277/99 af 23.7.1999.

⁷³ §3 i lovdekret 292-B/2000 af 15.11.2000.

⁷⁴ §17, stk. 1, i lovdekret 239/97.

⁷⁵ §51 i den finske affaldslov.

Bilag I

N (1)	Østrig	Belgien	Danmark	Finland	Frankrig	Tyskland	Grækenland	Irland	Italien	Luxembourg	Nederlandene	Portugal	Spanien	Sverige	Det Forenede Kongerige
Antal myndigheder eller institutioner (2)	N0=1 N2=18 N4=100	N1=2 N2=5 N4=308	N1=1 N3=16 N5=276	N1=1 N3=13 N5=448	N0=1 N2=26 N3=100	N0=1 N1=16 N2=40 N3=441	N0=1 N2=13 N3=54 N5=1033	N2=1 N4=34	N1=11 N2=20 N3=103 N5=8100	N0=2	N0=1 N2=12 N4=550	N2=10 N4=308	N0=1 N2=19 N3=54 N5=8077	N1=1 N2=4 N3=21 N4=289	N0=5 N1=5 N3=202
Affaldshåndteringsplaner (artikel 7, stk. 1) (3)	N0	N1	N1 N3	N1 N3	N0 N2 N3	N1 N2	N0 N2 N3 N5	N2 N4	N2	N0	N0 N2	N4	N0 N2 N3 N5	N1 N4	N0 N1 N3
Tilladelser til bortskaffelse (artikel 9, stk. 1) (3)	N0 N2 N4	N1 N2 N4	N3	N3 N5	N0 N2 N3	N2 N3	N0 N3	N2 N4	N2	N0	N0 N2 N4	N2 N4	N2 N3 N5	N2 N3	N0 N1
Tilladelser til nyttiggørelse (artikel 10) (3)	N0 N2 N4	N1 N2 N4	N3 N5	N3 N5	N2 N3	N2 N3	N0 N3	N2 N4	N2	N0	N0 N2 N4	N2 N4	N2 N3 N5	N2 N3	N0 N1
Registrerede dispensationer fra kravene i artikel 9 og 10 (artikel 11) (3)		N2	N3	N3		N2 N3		N2 N4	N3	N0	N0				N0 N1
Registrerede virksomheder og anlæg, der indsamler og transporterer affald (artikel 12) (3)	N2	N2	N5	N3	N2 N3	N3	N0		N1	N0	N0 N2 N4		N2		N0 N1
Bemærkninger							(4)	(8)			(7)	(5)			(6)

Table 1. Antal kompetente myndigheder på hvert NUTS-niveau, jf. artikel 6, og deres beføjelser i medfør af direktiverne (spørgsmål I, 2, i spørgeskemaet).

NB:

- (1) N står for en myndighed og er en forkortelse af NUTS: Nomenklaturen for Statistiske Territoriale Enheder (Eurostat).
- (2) Antallet af myndigheder anføres i forkortet form, f.eks.: N2=5 svarende til 5 myndigheder/institutioner på NUTS 2-niveau.
- (3) Tabellens øvrige oplysninger står i kasserne, f.eks.: N3, N5 svarende til gennemførelse af artiklerne i myndigheder/institutioner på NUTS 3- og NUTS 5-niveau.
- (4) N5: Lokal planlægning af affaldshåndteringen (placering af skraldespande, fastlæggelse af indsamlingsruter osv.).
- (5) Ingen oplysninger om NUTS-niveau N0. N2: Beføjelser til at give anlægstilladelse og godkende miljøforhold. N3: Offentliggørelse af vurderinger af virkningerne på miljøet (VVM); udstedelse af tilladelser; kontrol.
- (6) N0: Det Forenede Kongeriges regering, den skotske regering, det nordiske parlament, Wales' nationalforsamling og Gibraltars regering. N1: England/Wales (DEFRA+EA), Skotland (SEPA), Nordirland (EHS), Gibraltar (Gibraltars regering). N3: Lokale eller regionale myndigheder: 121 UA'er og WDA'er i England, 22 i Wales, 32 i Skotland, 26 i Nordirland, 1 i Gibraltar.
- (7) N0: Tilladelser til bortskaffelse og nyttiggørelse: Udstedelse af erklæring om, at der ikke gøres indsigelse mod de lokale tilladelser. Registrering af virksomheder og anlæg i henhold til artikel 12: N2: Olieaffald. N4: Kommunal indsamling.
- (8) N2: Registrering af virksomheder og anlæg i henhold til artikel 12 finder ikke anvendelse. Irland er en NUTS 2-region – Miljøstyrelsen er den kompetente myndighed/institution.

Land/ Myndighed	Vedtagelse/ offentlig- gørelse	Ikrafttræ- den eller seneste ajourføring	Ophør	Hushold- ningsaffald (ja/nej)	Farligt affald (ja/nej)	Andet affald (med nærmere angivelse)	Område	Bemærkninger
Østrig								
Forbundsminister for miljø, ungdom og familie	1.7.2001	1.7.2001	30.6.2004	Ja	Ja	Ja	Østrig	Forlænges hvert tredje år
Belgien								
OVAM (1)	8.6.1997	1.1.1997	31.12.2002	Ja	Nej	Alle andre former	Den flamske del	(1): Den flamske miljøplan (MINA-plan 2)
OVAM (2)	23.5.1995	23.5.1995	31.12.2002	Nej	Nej	Byggeaffald	Den flamske del	(2): Håndteringsplan for byggeaffald og slam.
OVAM (3)	23.5.1995	23.5.1995	14.3.2000	Ja	Nej	GFT, green	Den flamske del	(3): Håndteringsplan for grøntsager, frugt og haveaffald. Erstattet med (8)
OVAM (4)	1.6.1997	20.2.1998	31.12.2001	Ja	Ja		Den flamske del	(4): Håndteringsplan for husholdningsaffald 1997-2001
OVAM (5)	28.1.2000	14.3.2000	31.12.2002	Nej	Nej	Virksomheder	Den flamske del	(5): Håndteringsplan for separat indsamling af industriaffald fra små virksomheder.
OVAM (6)	8.6.1999	27.7.1999	31.12.2002	Ja	Nej	Emballage	Den flamske del	(6): Håndteringsplan for emballageaffald
OVAM (7)	17.3.2000	17.3.2000	31.12.2010	Nej	Ja		Den flamske del	(7): Plan for afskaffelse af PCB
OVAM (8)	21.1.2000	14.3.2000	31.12.2002	Ja	Nej	Organisk-biologisk	Den flamske del	(8): Gennemførelsesplan for organisk-biologisk affald
Danmark*								
National affaldshåndteringsplan	1.1.2001	1.1.2001	2004	Ja	Ja	Ja	Danmark	
Finland								
1 national plan 1998-2005	7.2.1998	8.1.1998	1.1.2005	Ja	Ja	Jf. rapporten for 1995-97, som indeholder yderligere oplysninger om de typer affald og de områder, der er omfattet af den nationale affaldsplan, og	Finland 13 regioner	

						det særskilte afsnit om grænseoverskridende transport af affald.		
13 regionale myndigheder	1.1.1996	1.1.1996	1.1.2005	Ja	Ja	Jf. rapporten for 1995-97, som indeholder yderligere oplysninger om de typer affald og de områder, der er omfattet af de regionale affaldsplaner.		
Frankrig								
100 regionalplaner	Forskellige	Forskellige	Forskellige	Ja	Ja	Forskellige	Regioner	
Tyskland								
42 regionalplaner (delstater)	Forskellige	Forskellige	Forskellige	Ja	Ja	Forskellige	Regioner	
Grækenland								
Miljøministeriet	Forskellige (1997-2001)	2.1.2000	2.1.2000	Ja	Nej		Nationalt	
Præfekturplaner	2.1.2000	2.1.2000	2.1.2000	Ja	Nej		Præfekturer	
Attica-regionen	29.9.2001	2.1.2000	2.1.2000	Ja	Ja		Region	
Den vestmakedonske region	2.12.1998	2.1.2000	2.1.2000	Ja	Nej		Region	
Irland								
Miljøstyrelsen	5.7.2001	5.7.2001	4.7.2006	Nej	Ja		Nationalt	
Regionale myndigheder (counties)	Forskellige 1999-2001	Forskellige 1999-2001	Forskellige 2004-2006	Ja	Nej	Husholdningsaffald/ Industriaffald	Regioner	
Italien								
Luxembourg								
National plan	15.12.2000	15.12.2000	15.12.2005	Ja	Ja	Ja	Luxembourg	
Nederlandene								
National (NUTS 2)	1.7.1997	1.7.1997	2.1.2000	Nej	Ja		Nationalt	I 2002 blev alle affaldshåndteringsplaner erstattet med den nationale affaldshåndteringsplan (Landelijk Afvalbeheer Plan - LAP).
National (NUTS 2+4)	1.1.1995	1.1.1999	2.1.2000	Ja	Nej	Industriaffald	Nationalt	
Provinser	Forskellige	Forskellige	Forskellige	Ja	Ja	Industriaffald	Provinser	
Portugal								
	1.1.1999	1.1.1999	1.1.2015	Nej	Ja	Ikke-farligt industriaffald	Nationalt	
	1.1.1999	1.1.1999	1.1.2005	Nej	Ja	Ikke-farligt hospitalsaffald	Nationalt	

	1.1.2000	1.1.2001	1.1.2015	Nej	Ja	Ikke-farligt industriaffald	Nationalt	
	1.1.1999	1.1.1999	1.1.2016	Ja	Ja	Ikke-farligt hospitalsaffald, slagteriaffald og andre særlige affaldsstrømme	Madeira Azorerne	
	1.1.1999	1.1.2000	1.1.2005	Ja	Nej			Nej
	01-jan-97	01-jan-97	1.1.2005	Ja	Nej		Portugal – fastlandet	
Spanien								
Miljøministeriet	7.1.2000	1.1.2000	31.12.2006	Ja	Nej	Emballage	Spanien	
	17.2.1995	1.1.1995	31.12.2005	Nej		Forurenet jord	Spanien	
31 regionalplaner	Forskellige	Forskellige	Forskellige	Ja	Ja	Forskellige	Regioner	
Sverige*								
National affaldsstrategi	3.4.1999	3.4.1999		Ja	Ja	Ja	Sverige	
Diverse regionale affaldshåndteringsplaner	Forskellige	Forskellige	Forskellige				Regioner	
Det Forenede Kongerige								
DEFRA	1.5.2000	1.5.2000	1.5.2020	Ja	Ja	Alt kontrolleret affald	England/ Wales	
Gibraltars regering	1.3.2000	1.3.2000	1.3.2005	Ja	Ja	Alt kontrolleret affald	Gibraltar	Affaldshåndteringsplanen skal revideres i 2005.
Skotland – EPA	9.12.1999	9.12.1999	9.12.2020	Ja	Ja	Alt kontrolleret affald	Skotland	
Det nordiske parlament	1.3.2000	1.3.2000	1.3.2020	Ja	Ja	Alt kontrolleret affald	Nordirland	

Table 2. Oversigt over medlemsstaternes affaldshåndteringsplaner. For hver affaldsplan er der angivet detaljer i de tabeller, der er vedlagt som bilag (spørgsmål II, 1c, i spørgeskemaet).

NB:

* Oplysninger hentet fra WasteBase.

Husholdningsaffald	Østrig	Belgien	Danmark	Finland	Frankrig	Tyskland	Grækenland	Irland	Italien	Luxembourg	Nederlandene	Portugal	Spanien	Sverige	Det Forenede Kongerige
År	1999	1999	2000	2000	1999	2000	2000	2000	1999	2000	2000	2000	1999	2000	1999
I alt (ton pr. år)	3 096 000	3 221 582	2 964 000	2 600 000	41 100 000	41 898 293	4 447 250	2 364 196	26 074 581	224 889	8 645 000	4 531 169	16 235 966	3 776 100	29 500 000
Genanvendt (ton)	1 476 000	2 022 067	869 000	750 000	3 300 000	18 452 860	355 780	270 979	2 209 045	37 169	3 860 000	559 707	3 308 686	1 451 100	3 040 000
Brændt med energiudnyttelse (ton)	511 000	0	1 730 000	270 000	9 800 000	10 340 518	0	0	377 125	125 992	3 645 000	929 635	1 229 345	1 460 000	2 290 000
Brændt (ton)	0	695 453	0	0	1 400 000	0	0	0	1 743 718	0	0	0	25 024	0	10 000
Deponeret (ton)	1 023 000	504 062	361 000	1 580 000	23 900 000	12 918 382	1 410 387	2 093 217	21 744 693	61 728	1 140 000	2 451 507	10 800 200	865 000	24 050 000
Andet (ton)	86 000	0	4 000	0	2 700 000	186 533	2 681 083	i.o.	0	0	0	590 320	872 711	0	110 000
Bemærkninger	**	**	**	* 1)	2)	**	* 3)	** 4)	* 5)	* 6)	*	*	* 7)	**	** 8)

Tabel 3.1. Behandling og håndtering af husholdningsaffald (spørgsmål II, 4, i spørgeskemaet).

i.o.: ikke oplyst

NB:

* Kommunalt affald inklusive husholdningsaffald

** Husholdningsaffald

- (1) Mængden af husholdningsaffald udgør ca. 40 % af det kommunale affald.
- (2) ”Andet” = kompostering.
- (3) ”Andet”: 31 000 ton er kompostering, og resten er ulovlig henkastning af affald.
- (4) Deponering omfatter affald fra gaderengøring.
- (5) Den genanvendte mængde udgøres af kompost og affaldsbrændsel.
- (6) Den genanvendte mængde vedrører kun organisk affald, der kan komposteres; andre typer affald genbruges ikke i Luxembourg.
- (7) I alt 18 376 532 ton. ”Andet”: separat indsamling af papir og glas.
- (8) Alle tal er skønnede.

Farligt affald	Østrig	Belgien	Danmark	Finland	Frankrig	Tyskland	Grækenland	Irland	Italien	Luxembourg	Nederlandene	Portugal	Spanien	Sverige	Det Forenede Kongerige
År	1999	2000	2000	2000	1998	2000	2000	1999	1998	2000	2000	2000	1999	1998	1999
I alt (tonnes/year)	997 000	13 648	183 300	1 203 000	2 690 000	10 058 000	391 459	415 632	3 080 000	45 222	1 828 000	260 067	2 712 323	792 000	6 000 000
Genanvendt (*)	93 800	8 115	70 900	66 000	220 000	2 030 000	74 152	101 473	860 000	34 781	252 000	27 987	1 096 152	170 000	
Brændt med energiudnyttelse (*)	153 700	0	79 800	69 000	0	160 000	18 695	2 835	130 000	0	322 000	19 415	196 550		
Brændt (*)	0	4 809	0	35 000	1 350 000	1 060 000	3 139	17 880	500 000	0	0	19 827	33 567	40 000	
Deponeret (*)	515 000	0	13 800	794 000	800 000	2 540 000	0	31 929	390 000	0	414 000	14 137	1 332 864	186 000	
Andet (*)	120 000	724	18 800	239 000	320 000	2 860 000	295 473	116 613	1 200 000	10 441	840 000	86 395	0	396 000	
Genanvendt (**)	78 200					1 196 000		71 054				4 508	30 949		
Brændt med energiudnyttelse (**)	1 300					78 000		8 258				1 813	0		
Brændt (**)	0					71 000		61 266				1 506	22 241		
Deponeret (**)	35 000					15 000		3 502				24 745	0		
Andet (**)	0					48 000		822				59 734	0		
Bemærkninger	1)	2)	3)	4)	5)			6)	7)	8)	9)		10)		11)

Tabel 3.2. Behandling og håndtering af farligt affald (spørgsmål II, 4, i spørgeskemaet).

NB:

*) Inden for medlemsstaten.

**) Uden for medlemsstaten.

- (1) Anden nyttiggørelse: anlæg til fysisk-kemisk behandling af organisk og uorganisk affald.
- (2) Øvrigt fysisk-kemisk behandlet affald.
- (3) Kun fra primærkilder.
- (4) Mængden af forurenede jord og forurenede sten er ikke medregnet (inden for medlemsstaten). Tallene henviser til de udførte mængder af det affald, der er anført i bilag III og IV til Rådets forordning nr. 259/93. Disse former for affald anses ikke nødvendigvis for farligt affald (uden for medlemsstaten).
- (5) "Andet": fysisk-kemisk behandling (inden for medlemsstaten).
- (6) Totalen svarer til ca. 97 % af den samlede affaldsmængde.
- (7) Alle andre bortskaffelsesmetoder indebærer kemiske, fysiske og biologiske processer (inden for medlemsstaten).
- (8) Luxembourg: "Andet" = fysisk-kemisk behandling (inden for medlemsstaten).
- (9) "Andet": fysisk-kemisk behandling.
- (10) Skøn foretaget med henblik på revision af den nationale plan for farligt affald. Total: 3 293 705 (inden for medlemsstaten).
- (11) Anslået. Der foreligger ingen fordeling på posterne.

Andet affald	Østrig	Belgien	Danmark	Finland	Frankrig	Tyskland	Grækenland	Irland	Italien	Luxembourg	Nederlandene	Portugal	Spanien	Sverige	Det Forenede Kongerige
År	1999	1999	2000	1999			2000	1998	1998	2000	2000	2000			
I alt (ton pr. år)	44 550 000	22 018 500	9 946 000	21 244 000			13 255 000	76 360 965	52 890 000	6 344 000	49 117 000	11 524 147			
Genanvendt	29 600 000	11 219 400	7 545 000	8 186 000			1 500 000	1 314 298	21 440 000	1 900 000	41 158 000	3 926 759			
Brændt med energi-udnyttelse	4 550 000	0	1 260 000	4 564 000			0	0	930 000	0	3273000	744 313			
Brændt	0	782 200	0	8 000			0	0	320 000	0	0	16 839			
Deponeret	8 000 000	3 239 400	1 128 000	4 972 000			0	2 093 454	22 000 000	4 444 000	3 531 000	3 257 577			
Andet	2 400 000	6 777 500	13 000	3 514 000			11 755 000	3 498 083	8 200 000	0	1 155 000	3 578 659			
Bemærkninger		1)	2)	3)			4)	5)	6)	7)	8)				9)

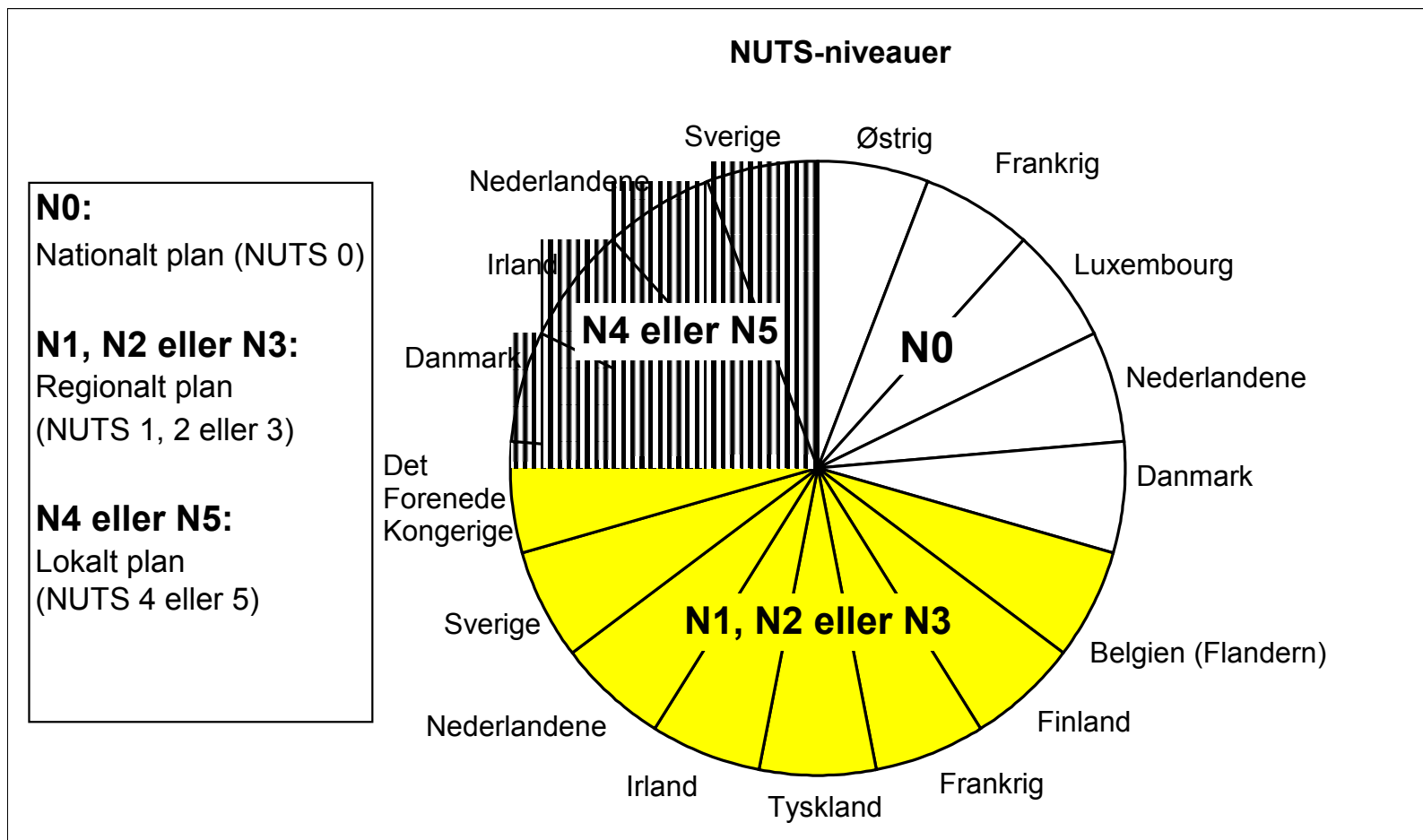
Tab 3.3. Behandling og håndtering af andet affald. Det er forskelligt, hvilke former for affald medlemsstaterne henregner til denne kategori, men der kan være tale om kommunalt affald, kommunalt slam, industriaffald, affald fra energi- og vandforsyning, affald fra minedrift, landbrugsaffald, affald fra bygge- og anlægsvirksomhed (spørgsmål II, 4, i spørgeskemaet).

Data er ikke modtaget

NB:

- (1) Tallene viser summen af to rapporterede typer affald:
- (2) Ikke-farligt industriaffald (affald konditioneret på anden vis): 21 675 000 ton (98 % af totalen): genanvendt 51 %, brændt 4 %, deponeret 15 % og andet 30 %.
- (3) Farligt industriaffald: 343 500 ton (2 % af totalen): genanvendt 51 %, brændt 4 %, deponeret 15 % og andet 30 %.
- (4) Tallene viser summen af fire rapporterede typer affald:
- (5) Byggeri og nedbrydning: 3 223 000 ton (32 % af totalen): genanvendt 90 %, brændt med energiudnyttelse 2 % og deponeret 8 %.
- (6) Industri: 2 947 000 ton (30 % af totalen): genanvendt 64 %, brændt med energiudnyttelse 15 % og deponeret 21 %.
- (7) Handel og service: 1 120 000 ton (11 % af totalen): genanvendt 40 %, brændt med energiudnyttelse 46 % og deponeret 14 %.
- (8) Affald fra energiproduktion: 1 176 000 ton (12 % af totalen): genanvendt 100 %.
- (9) Andet affald: 1 480 000 ton (15 % af totalen): genanvendt 77 %, brændt med energiudnyttelse 17 % og deponeret 6 %.
- (10) Tallene viser summen af tre rapporterede typer affald:
- (11) Byggeri og nedbrydning: 1 200 000 ton (6 % af totalen): Alt sammen behandlet under kategorien "andet".
- (12) Industri: 19 123 000 ton (90 % af totalen): genanvendt 40 %, brændt med energiudnyttelse 24 %, brændt <1 %, deponeret 24 % og andet 12 %.
- (13) Affald fra energiproduktion: 921 000 ton (4 % af totalen): genanvendt 61 %, brændt med energiudnyttelse 1 %, brændt <1 %, deponeret 34 % og andet 4 %.
- (14) Industriaffald (fremstillingsvirksomhed). Den resterende mængde af ikke-farligt industriaffald (11 755 000 ton) bortskaffes eller genanvendes af producenterne selv. Året er ikke angivet.
- (15) Totalen indbefatter kun ikke-farligt affald (industriaffald).
- (16) Byggeri og nedbrydning: 2 704 958 ton (3 % af totalen): genanvendt 43 % og deponeret 57 %.
- (17) Industri: 4 876 406 (6 % af totalen): behandlingsmetode ikke angivet.
- (18) Handel og service: 689 234 ton (1 % af totalen): genanvendt 19 % og deponeret 81 %.

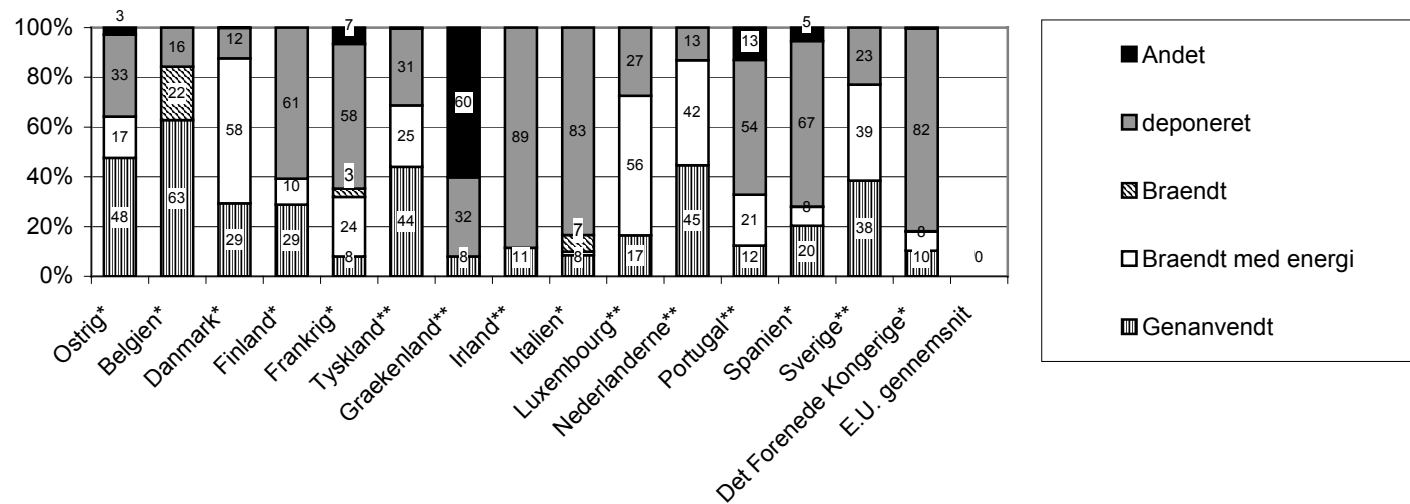
- (19) Landbrug og skovdrift: 64 578 724 ton (85 % af totalen): behandlingsmetode ikke angivet.
- (20) Minedrift og stenbrydning: 3 511 643 ton (5 % af totalen): genanvendt <1 % og deponeret 100 %.
- (21) Nyttiggjort materiale og kompost henregnes til genanvendte produkter (affaldsmængden henviser til ikke-farligt affald fra handel, industri og håndværkervirksomheder).
- (22) Nedbrydningsaffald. Hovedsagelig deponeret jord fra udgravning.
- (23) Tallene viser summen af tre rapporterede typer affald:
- (24) Byggeri og nedbrydning: 19 050 000 ton (39 % af totalen): genanvendt 94 %, brændt med energiudnyttelse 1 % og deponeret 5 %
Industriaffald (fremstillingsvirksomhed): 20 225 000 ton (41 % af totalen): genanvendt 82 %, brændt med energiudnyttelse 6 %, deponeret 6 % og andet 6 %. (Andet: bortskaffet efter behandling).
- (25) Andet affald: 9 842 000 ton (20 % af totalen): genanvendt 68 %, brændt med energiudnyttelse 18 % og deponeret 14 %.
- (26) Anslået til 239 700 000 ton pr. år i alt. Der foreligger ingen fordeling.

Figur 1 . Myndighedsniveau for gennemførelsen af affaldshåndteringsplanerne (artikel 7, stk. 1).

NB: NUTS står for *Nomenclature des Unités Territoriales Statistiques* (Nomenklaturen for Statistiske Territoriale Enheder (Eurostat)).

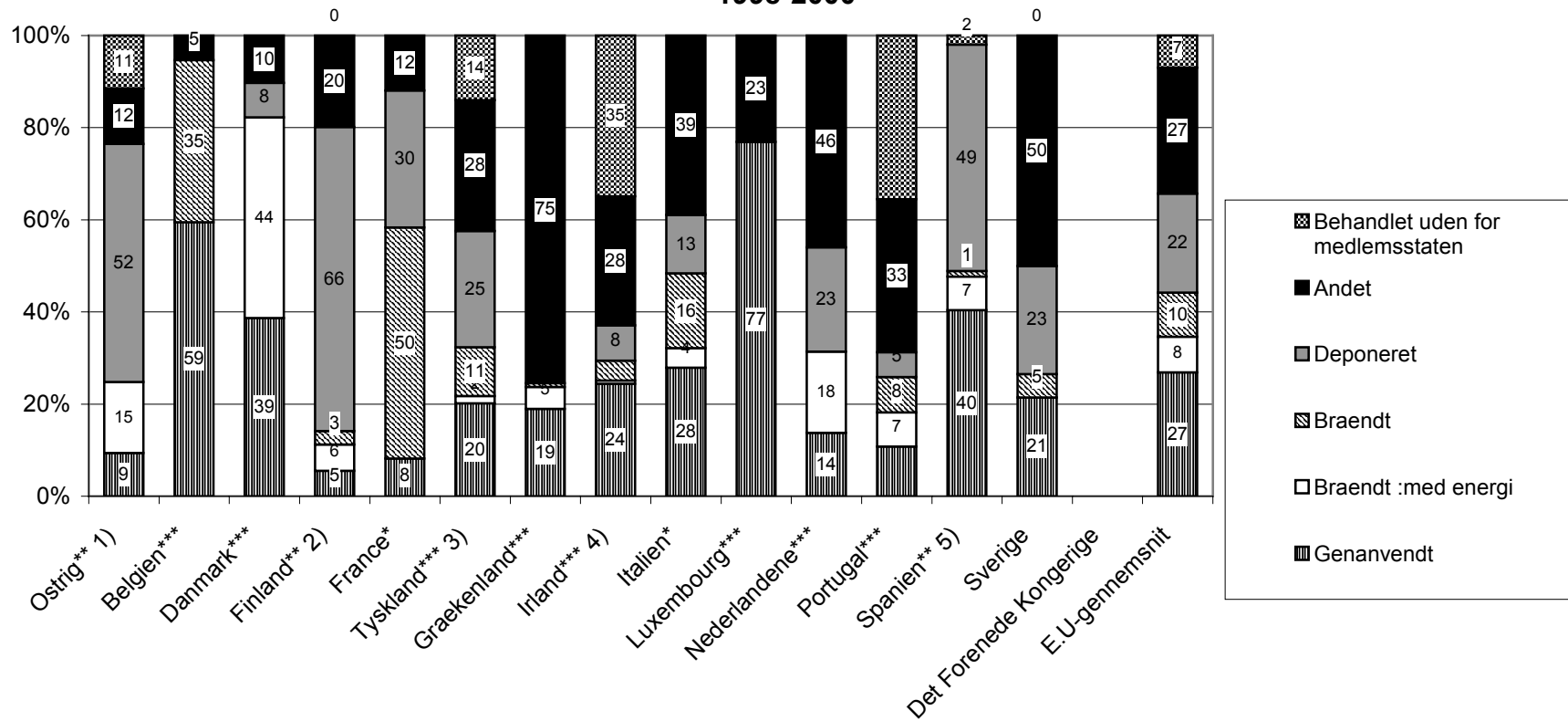
Radets direktiv om affald - husholdningsaffald 1999/2000

* Data fra 1999 **Data fra 2000

Figur 2. Behandling og bortskaffelse af **husholdningsaffald** i % (kilde: tabel 3.1).

Radets direktiv 75/442 om affald - farligt affald 1998-2000

* Data fra 1998; ** Data fra 1999; ***Data fra 2000

1) Af det eksporterede affald blev 68% genanvendt, 1% braendt og 31 % deponeret

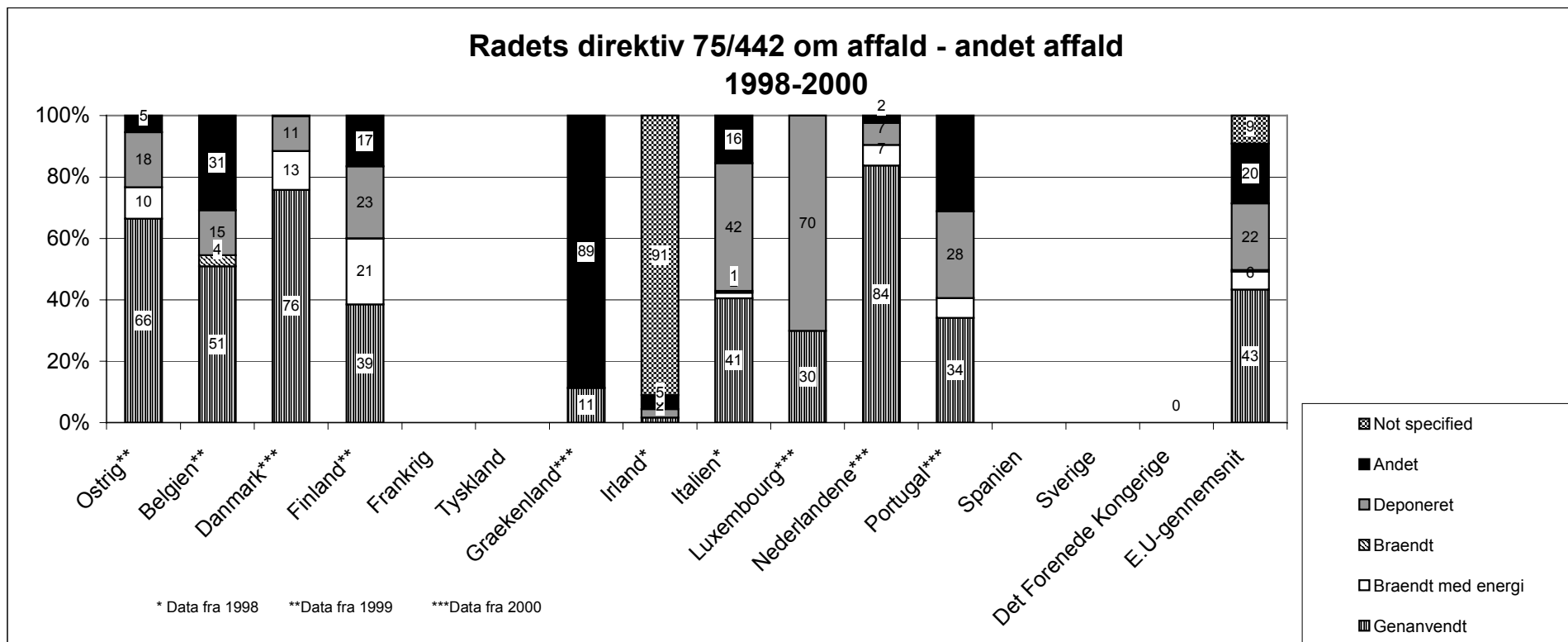
2) Af det eksporterede affald blev 100% genanvendt

3) Af det eksporterede affald 85% genanvendt, 6% braendt, 5% braendt med energigenvinding, 1% deponeret og 3% behandlet pa anden vis

4) Af det eksporterede affald blev 46% genanvendt, 8% braendt, 41% braendt med energigenvinding, 1 % deponeret og 4% behandlet pa anden vis

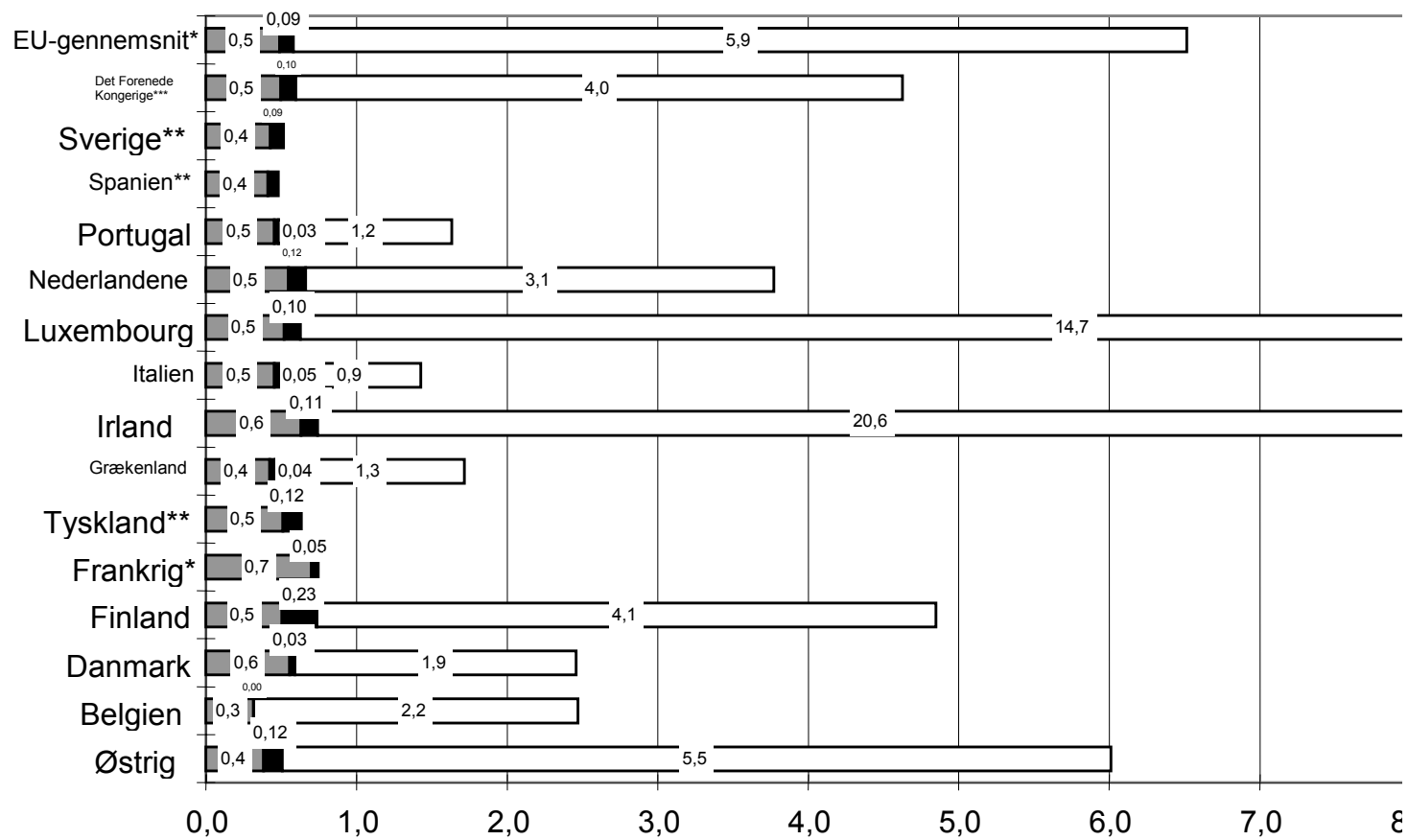
5) Af det eksporterede affald blev 58% genanvendt og 42% braendt med energigenvinding

Figur 3. Behandling og bortskaffelse af **farligt affald** i % (kilde: tabel 3.2).

Figur 4. Behandling og bortskaffelse af **andet affald** i % (kilde: tabel 3.3).

Rådets direktiv 75/442 om affald
Affaldsproduktion pr. person pr. år (1998-2000)

Beregningerne bygger på befolkningstal fra FN: "World Urbanization Prospects: the 1999 Revision". Befolkningstal fra 1999 er anvendt på data fra 1999 o da der ikke forelå befolkningstal for 2000.

* Farligt affald ekskl. Sverige. Andet affald ekskl. Tyskland, Frankrig, Grækenland, Spanien og Sverige.

** Ingen data om andet affald.

*** Data om farligt affald og andet affald er skønnede.

Figur 5 .Affaldsproduktion pr. person pr. år for alle affaldstyper (kilde: tabel 3.1-3.3).

DIREKTIV 91/689/EØF OM FARLIGT AFFALD

1. INDLEDNING

Som supplement til direktiv 75/442/EØF⁷⁶, der udgør de juridiske rammer for alt affald, indeholder direktiv 91/689/EØF⁷⁷ strengere instrumenter for håndtering og overvågning af farligt affald. Direktiv 91/689/EØF erstattede direktiv 78/319/EØF om giftigt og farligt affald.

Direktiv 91/689/EØF bygger på følgende vigtige elementer for at sikre en miljømæssigt forsvarlig håndtering af farligt affald:

- definition af farligt affald (artikel 1) yderligere underbygget af listen over farligt affald i Rådets beslutning 94/904/EF⁷⁸ erstattet af Kommissionens beslutning 2000/532/EF⁷⁹ som ændret
- forbud mod at blande forskellige kategorier af farligt affald og mod at blande farligt affald med ikke-farligt affald (artikel 2)
- krav om specifik tilladelse for anlæg og virksomheder, der varetager bortskaffelse af farligt affald (artikel 3)
- regelmæssige kontroller og krav til producenten af farligt affald om at føre registre (artikel 4)
- hensigtsmæssig emballering og mærkning af farligt affald under indsamling, transport og midlertidig oplagring (artikel 5)
- planer for håndtering af farligt affald (artikel 6)

Bestemmelserne i direktivet gælder ikke for farligt husholdningsaffald.

Følgende rapport er baseret på et spørgeskema vedtaget med Kommissionens beslutning 97/622/EF⁸⁰ af 27. maj 1997.

Ud over første del af spørgeskemaet (OMSÆTNING I NATIONAL RET) indeholder denne rapport en evaluering af gennemførelsen af definitionen af farligt affald og listen over farligt affald i alle 15 medlemsstater.

⁷⁶ Se rapporten om direktiv 75/442/EØF om affald

⁷⁷ EFT L 377 af 31.12.1991, s. 20

⁷⁸ EFT L 356 af 31.12.1994, s. 14

⁷⁹ EFT L 226 af 6.9.2000, s. 3

⁸⁰ EFT L 256 af 19.9.1997, s. 13

2. OMSÆTNING I NATIONAL RET

2.1. National ret

Alle medlemsstater bekræftede, at de har sendt Kommissionen oplysninger om de gældende love og bestemmelser, der er i vedtaget for at omsætte direktiv 91/689/EØF om farligt affald og Rådets beslutning 94/904/EF om udarbejdelse af en liste over farligt affald i national ret.

2.2. Definition af "farligt affald" og listen over farligt affald

I artikel 1, stk. 4, i Rådets direktiv 91/689/EØF defineres farligt affald med henvisning til listen om farligt affald vedtaget ved Rådets beslutning 94/904/EF og erstattet af Kommissionens beslutning 2000/532/EF som ændret. Kommissionen mener således, at omsætningen af listen over affald i national ret er en betydningsfuld del af medlemsstaternes gennemførelse af definitionen af farligt affald. Det anses ligeledes for at være nødvendigt at have omsat bilag I, II og III til Rådets direktiv 91/689/EØF i national ret.

Yderligere to aspekter bør tages i betragtning, når den nationale lovgivnings overensstemmelse med Fællesskabets definition af farligt affald vurderes. For det første det faktum, at nogle medlemsstater har truffet strengere foranstaltninger, dvs. de har medtaget affald, der har en eller flere af de egenskaber, der er opregnet i bilag III, og som de derfor mener er farligt. Muligheden for at indføre nye former for farligt affald på listen findes i artikel 1, stk. 4, andet afsnit i direktivet, forudsat at sådanne tilfælde meddeles Kommissionen og er i overensstemmelse med artikel 176 i EF-traktaten. (jf. afsnit 3.1 i denne rapport) Det andet aspekt vedrører det faktum, at bestemmelserne i direktivet ikke gælder for farligt husholdningsaffald. Dette betyder dog ikke, at husholdningsaffald ikke kan være farligt. (jf. afsnit 3.2 i denne rapport)

Det fremgik af den forrige rapport om gennemførelsen 1995-1997, at kun fire medlemsstater, nemlig **Finland**⁸¹, **Grækenland**⁸², **Luxembourg**⁸³ og **Spanien**⁸⁴, havde overført samtlige relevante elementer i definitionen på farligt affald korrekt til deres egen lovgivning. Siden denne rapport er situationen blevet bedre, men nogle enkelte medlemsstater har endnu ikke omsat samtlige elementer i definitionen af farligt affald fuld ud.

Østrig havde ikke omsat de relevante bilag om farligt affald og heller ikke listen om farligt affald. I den østrigske lovgivning bestemmes det, at "farligt affald er affald, hvis behandling kræver særlig forsigtighed og særlige foranstaltninger af hensyn til den offentlige interesse, og hvis normale behandling kræver supplerende foranstaltninger

⁸¹ Lov om affald 1072/1993. Dekret om affald 1390/1993. Miljøministeriets beslutning 867/1996 om listen over det mest almindelige affald og farligt affald.

⁸² Beslutning 19396/1546 om foranstaltninger og betingelser for håndtering af farligt affald af 18. juli 1997.

⁸³ Lov om forebyggelse og håndtering af affald af 17. juni 1994. Forordning om farligt affald af 11. december 1996.

⁸⁴ Lov 10/1998 om affald af 21. april, kongeligt dekret 952/1997 om ændring af forordningen om gennemførelse af lov 20/1986 af 14. maj om toksisk og farligt affald (vedtaget ved kongeligt dekret 833/1988 af 20. juli).

eller større forsigtighed end behandling af husholdningsaffald".⁸⁵ Kommissionen besluttede at indklage Østrig for Domstolen i december 2000. Østrig har nu omsat de relevante bilag om farligt affald med loven om affaldshåndtering 2002. Også definitionen af farligt affald er ændret. Disse spørgsmål er derfor blevet trukket tilbage fra den sag, der i øjeblikket behandles af Domstolen⁸⁶.

Belgien, Danmark⁸⁷, Frankrig⁸⁸, Tyskland⁸⁹, Irland, Italien, Nederlandene⁹⁰, Portugal⁹¹ og Sverige⁹² har omsat samtlige elementer i definitionen af farligt affald i national ret. For Frankrigs vedkommende behandles omsætningen af testmetoderne i national ret dog forsat. Det er endvidere vigtigt at notere sig, at fransk lovgivning afviger fra fællesskabsterminologien ("farligt affald") ved at henvise til "særligt industriaffald". Dette er ligeledes tilfældet i tysk lovgivning, der henviser til "affald, der kræver særlig overvågning".

Det Forenede Kongeriges lovgivning er kun delvis i overensstemmelse med definitionen af farligt affald, da den udelukker visse typer af affald, der er omfattet af direktivet. Kommissionen besluttede at indklage Det Forenede Kongerige for Domstolen i december 2001.

3. DIREKTIVETS GENNEMFØRELSE

3.1. National opfattelse af "farligt affald" – artikel 1, stk. 4

I henhold til artikel 1, stk. 4, andet afsnit, forstås ved farligt affald ud over farligt affald på listen al anden form for affald, hvorom en medlemsstat mener, at det udviser en eller flere af de egenskaber, der er opregnet i bilag III, såsom brændbare, ætsende, oxyderende, skadelige stoffer osv. Sådanne tilfælde meddeles Kommissionen.

Regionen Vallonien i **Belgien** samt **Østrig, Finland, Tyskland, Luxembourg, Nederlandene** og **Det Forenede Kongerige** meddelte flere andre former for affald som farligt affald.

Bruxelles-regionen i **Belgien** samt **Frankrig, Grækenland, Irland, Italien, Portugal** og **Spanien** identificerede ikke andre former for affald som farligt affald.

Danmark og Sverige indsendte ingen oplysninger.

- Kommissionen gennemgik med bistand fra det udvalg, der blev nedsat i henhold til artikel 18 i direktiv 75/442/EØF, disse meddelelser i forbindelse med tilpasningen af

⁸⁵ Artikel 2.5, Lov om håndtering af affald af 6. juni 1990.

⁸⁶ Sag C-194/01

⁸⁷ Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 299 af 30. april 1997 om affald.

⁸⁸ Lov nr. 75-633 om bortskaffelse af affald og genindvinding af materialer af 15. juli 1975 (som ændret ved lov nr. 92-646 af 13. juli 1992). Bekendtgørelse nr. 97-517 om klassificering af farligt affald af 15. maj 1997.

⁸⁹ Lov om forebyggelse, genbrug og bortskaffelse af affald af 27. september 1994. Anordning om bestemmelse af affald, der kræver særlig overvågning, 10. september 1996.

⁹⁰ Bekendtgørelse om klassificering af farligt affald og olieaffald af 8. december 1997.

⁹¹ Lovdekret 239/97 af 9. september 1997. Forordning nr. 818/97 af 5. september 1997.

⁹² Anordning om farligt affald (SFS 1996:971) af 26. september 1996.

den europæiske liste over farlige stoffer. Med Kommissionens beslutning 2000/532/EF⁹³ blev der opstillet en enkelt fællesskabsliste omfattende listen over farligt affald. Beslutning 2000/532/EF blev yderligere ændret ved Kommissionens beslutninger 2001/118/EF⁹⁴ og 2001/119/EF⁹⁵ og Rådets beslutning 2001/573/EF⁹⁶.

3.2. Farligt husholdningsaffald – artikel 1, stk. 5

I henhold til artikel 1, stk. 5, gælder direktivets bestemmelser ikke for husholdningsaffald. Spørgeskemaet omfatter et spørgsmål om, hvorvidt medlemsstaten skelner mellem farligt husholdningsaffald og andet farligt affald⁹⁷.

For **Belgiens** vedkommende foretager Bruxelles-regionen en separat indsamling af farligt husholdningsaffald. I regionen Flandern er sådanne foranstaltninger omfattet af de flamske regulativer om forebyggelse af affaldsproduktion og håndtering af affald (Vlarea).

Den **østrigske** lov om affaldshåndtering⁹⁸ klassificerer farligt affald fra husholdninger samt fra andre producenter og svarende til private husholdningers affald som problematiske stoffer. De lokale myndigheder skal indsamle dette affald separat mindst to gange om året.

Finland oplyser, at farligt husholdningsaffald er fritaget for kravet i den finske lovgivning om at føre registre over det farlige affald, der produceres. For så vidt angår andre undtagelser henvises der til rapporten for perioden 1995-1997. Det fremgår af disse oplysninger, at kommunerne skal tilrettelægge nyttiggørelsen og bortskaffelsen af farligt husholdningsaffald. Bestemmelserne om emballering og mærkning gælder kun efter, at kommunerne har fået overdraget det farlige affald.

I alle delstater i **Tyskland** indsamles farligt affald normalt separat af offentlige organer ved hjælp af mobile eller stationære indsamlingssystemer. Følgende fremgår af lovgivningen: husholdningsaffald er ikke omfattet af bestemmelserne i anordning om registre over indsamling og bortskaffelse af affald; anordning om miljøforsvarlig oplagring af affald fra menneskelig beboelse forbyder oplagring af farligt husholdningsaffald på kommunale lossepladser; de tekniske retningslinjer for farligt affald finder anvendelse.

I **Irland** foretages der i øjeblikket ikke nogen separat indsamling fra husholdninger af de farlige dele af husholdningsaffaldet. Affaldsstationer tager imod nogle former for farligt husholdningsaffald, mens nogle lokale myndigheder har indført et "Chemcar"-system (specialudstyret køretøj) til sådant affald.

Italien henviser til sin nationale lovgivning, hvori defineres farligt affald, og som indeholder en liste over farligt affald. I artikel 7, stk. 4, i dekret nr. 22/1997 defineres "ikke-husholdningsaffald opstillet på listen i bilag D ..." som farligt affald. Der henvises

⁹³ EFT L 226 af 6.9.2000, s. 3

⁹⁴ EFT L 47 af 16.2.2001, s. 1

⁹⁵ EFT L 47 af 16.2.2001, s. 32

⁹⁶ EFT L 203 af 28.7.2001, s. 18

⁹⁷ Da spørgeskemaet ikke specifikt anmoder om yderligere oplysninger, er nogle af svarene på dette spørgsmål uklare med hensyn til, hvilke regler der gælder for farligt husholdningsaffald.

⁹⁸ Abfallwirtschaftsgesetz - AWG - BGBl. Nr. 325/1998.

ligeledes til de foranstaltninger, der er truffet for at opfylde beslutning 2000/532/EØF som ændret ved beslutning 2001/118/EF, som udvidede listen over farligt affald og inkorporerede klassificeringsmetoden.

Luxembourg henviser til oplysningerne i rapporten for perioden 1995-1997. Det fremgår af disse oplysninger, at farligt husholdningsaffald er opstillet i kapitel 20 i bilag IV til forordningen om farligt affald af 11. december 1996. Der er ikke givet yderligere oplysninger om de bestemmelser, der finder anvendelse på dette affald.

I **Nederlandene** betragtes husholdningsaffald som sådan ikke som farligt affald. Husstandene tilskyndes imidlertid til at sortere deres affald, og affald, der optræder på listen over mindre kemisk affald, indsamles separat. Det meste af det affald, der optræder på listen over mindre kemisk affald, er farligt affald. Når dette affald er blevet indsamlet fra husholdningerne, håndteres det som farligt affald.

Portugal har vedtaget en handlingsplan om fast byaffald, der omfatter bortskaffelse, selektiv indsamling og relevant behandling af forskelligt affald, der betragtes som farligt eller potentielt farligt. Handlingsplanen lægger særlig vægt på selektiv indsamling af batterier, kviksølvlamper og kviksølvtermometre. Specifikke foranstaltninger for kviksølv er ligeledes blevet godkendt.

Spanien oplyste, at sådanne foranstaltninger var blevet vedtaget uden at fremkomme med yderligere oplysninger herom.

I **Sverige** finder anordningen om farligt affald ikke anvendelse, når farligt affald udgør en del af husholdningsaffaldet. De enkelte kommuner har beføjelser til at beslutte, at farligt affald fra husholdninger skal indsamles separat fra andet husholdningsaffald. Sådanne separat indsamlede dele er farligt affald.

Regionen Vallonien i **Belgien** samt **Danmark, Frankrig, Grækenland** og **Det Forenede Kongerige** oplyste, at der ikke er vedtaget sådanne foranstaltninger, men fremkom ikke med nærmere forklaringer.

- Antallet af lande, der har etableret separate indsamlingssystemer for farligt husholdningsaffald, er steget siden den forrige rapport for perioden 1995-1997.

3.3. Registrering og identificering af bortskaffelse af farligt affald – artikel 2, stk. 1

I henhold til artikel 2, stk. 1, skal der på alle steder, hvor der deponeres (bortskaffes) farligt affald, foretages en registrering og identificering af dette affald.

I **Østrig**⁹⁹ skal der føres separate registre for hvert kalenderår over type, mængde, oprindelse og lokalisering af sådant affald. Registerne skal opbevares i mindst syv år fra datoen for den sidste postering i dem, og de skal forelægges myndighederne på anmodning. Registerne over farligt affald skal antage form af en løbende indsamling af identifikationsblanketter.

⁹⁹ Idem, § 12(1)

I **Belgien** bekræfter regionen Vallonien, at de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af artikel 2, stk. 1, er på plads. Regionen Flandern bekræfter ligeledes, at sådanne foranstaltninger er blevet truffet, og henviser til oplysningerne i den forrige rapport for perioden 1995-1997. Det fremgår af disse oplysninger, at operatører af anlæg til affaldsbehandling i henhold til artikel 5.2.1.2 i Vlarem II skal registrere de mængder affald, der er modtaget og behandlet, og at affald kun kan deponeres på en losseplads, såfremt dets oprindelse, egenskaber, indhold og risikoen for udsivning er kendt. I Bruxelles-regionen finder en sådan deponering ikke sted.

I **Danmark** skal virksomheder, der behandler farligt affald, føre registre over arten af affald (affaldskatalogkoden)¹⁰⁰.

Finland henviser til oplysningerne i rapporten for perioden 1995-1997. Man påpeger, at affaldstilladelsen i henhold til ny lovgivning¹⁰¹ er blevet erstattet af en miljøtilladelse. Endvidere er der truffet følgende foranstaltninger for at sikre, at deponeringssteder for farligt affald identificeres og registreres: Alle producenter af farligt affald (undtagen husholdninger) og transportører af farligt affald på kommerciel basis samt affaldshandlere og -mæglere, hvis affaldet skal nyttiggøres eller bortskaffes uden for det finske territorium, skal registrere affald (lov om affald, § 51, stk. 3). I regeringens beslutning om lossepladser (861/1997) kræves det, at der træffes adskillige foranstaltninger til at sikre, at der findes tilstrækkelige oplysninger om det affald, der deponeres på lossepladser, og at affaldets egenskaber svarer til de oplysninger, der er givet om affaldet (f.eks. § 6 og 7). Transport af farligt affald er underlagt en særlig kontrol i overensstemmelse med regeringens beslutning om oplysninger, der skal gives om farligt affald og om emballering og mærkning af farligt affald (659/1996). Indehaveren af farligt affald skal sikre, at en særlig identifikationsblanket ledsager affaldet, når det transporteres, og at den overdrages til affaldsmottageren ved transportens afslutning. Modtageren skal attestere modtagelsen af affaldet og mængden ved at underskrive og datere dokumentet. Indehaveren og modtageren af det farlige affald skal opbevare den identifikationsblanket, de har underskrevet, eller en kopi heraf i tre år efter underskrivelsen.

I **Frankrig** indeholder præfektbekendtgørelsen, der tillader bortskaffelse af farligt affald, en liste over både affaldets art og mængde, den foreskriver, at der føres kontrol med affaldet (forhåndsgodkendelse, kontrol ved ankomsten til lossepladsen), og at der føres registre over affald, der modtages og afvises.

I **Tyskland** er kravene om registrering og identificering i forbindelse med oplagring af farligt affald fastlagt i anordningen om registre over nyttiggørelse og bortskaffelse af affald. Endvidere skal operatører af affaldsanlæg i henhold til de tekniske retningslinjer for affald føre en virksomhedslogbog, som skal indeholde alle relevante data, herunder registret over det affald, der modtages.

Grækenland oplyste, at der er blevet udarbejdet et register over de industrier, der producerer farligt affald. Af dette fremgår *bl.a.* kilden til affaldsproduktionen, affaldets egenskaber og den producerede mængde samt metoden til håndtering og endelig bortskaffelse af affaldet.

¹⁰⁰ Bekendtgørelse nr. 619 af 27.6.2000 om affald.

¹⁰¹ Lov om miljøbeskyttelse 86/2000.

Irland bekræftede endnu en gang, at de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af artikel 2, stk. 1, er på plads¹⁰².

I **Italien** bestemmes det i den nationale lovgivning¹⁰³, at farligt affald kun kan deponeres på lossepladser, hvis det ledsages af en identifikationsblanket. Lossepladsforvalteren kan på grundlag heraf kontrollere, at: (a) affaldet kan på grundlag af de egenskaber, der er angivet på identifikationsblanketten, deponeres på lossepladsen; (b) det leverede affalds egenskaber svarer til de egenskaber, der er angivet på identifikationsblanketten.

Luxembourg bekræfter endnu en gang, at artikel 2, stk. 1, blev gennemført med § 3 i forordning om farligt affald af 11. december 1996, uden at tilføje yderligere oplysninger.

I **Nederlandene** indeholder § 10.32 i lov om miljøforvaltning (Wet milieubeheer) et krav om, at enhver, der overfører farligt affald, skal forsyne modtageren af affaldet med en beskrivelse af dets art, egenskaber og sammensætning. I henhold til §10.33 i lov om miljøforvaltning skal modtageren af affald (herunder lossepladser) underrette de kompetente myndigheder, når denne modtager affald. Disse meddelelser skal registreres. Den måde, hvorpå registreringen finder sted, er beskrevet i tilladelsens bestemmelser om modtagelse og registrering.

Portugal bekræfter, at landet har truffet de nødvendige foranstaltninger, og henviser til bestemmelser i den nationale lovgivning om registrering af affald. Heri bestemmes det, at det eneste depot for farligt industriaffald, der findes i Portugal, er underlagt specifikke regulativer om identificering og registrering af affald, der skal bortskaffes.

Spanien henviser til de nationale bestemmelser¹⁰⁴, der kræver, at der føres registre, og at der fremlægges en årlig rapport om aktiviteterne.

Sverige fremfører endnu en gang, at disse krav behandles i forbindelse med proceduren for udstedelse af tilladelser til lossepladsaktiviteter.

Det Forenede Kongerige bekræfter, at de relevante foranstaltninger er på plads i England, Skotland & Wales samt i Nordirland, men ikke i Gibraltar, uden af fremkomme med yderligere oplysninger.

- Alle medlemsstater har besvaret dette spørgsmål, og alle medlemsstater oplyser, at kravene i artikel 2, stk. 1, er opfyldt.

3.4. Blanding af farligt affald – artikel 2, stk. 2-4

I henhold til artikel 2, stk. 2-4, må anlæg og virksomheder, der varetager bortskaffelse, nyttiggørelse, indsamling eller transport af farligt affald, ikke blande forskellige kategorier farligt affald eller blande farligt affald med ikke-farligt affald. Undtagelser fra denne bestemmelse kan kun tillades, såfremt betingelserne i artikel 4 i direktiv 75/442/EØF er overholdt, og især hvis det sker for at forbedre sikkerheden under bortskaffelsen eller nyttiggørelsen. Allerede blandet affald skal adskilles, hvis det er

¹⁰² Afsnit 41(2)(ix) i loven om affaldshåndtering, 1996.

¹⁰³ Ministerielt dekret nr. 141 af 11. marts 1998

¹⁰⁴ Kongeligt dekret 833/1988.

teknisk og økonomisk muligt, og hvis det er nødvendigt af sikkerhedshensyn (menneskers sundhed og miljø).

I **Østrig** forbyder den nationale lovgivning¹⁰⁵ under særlige omstændigheder blanding af affald med andet affald eller andre materialer eller affald med olieaffald. Den fælles behandling af forskelligt affald eller af affald og materialer i en virksomhed betragtes ikke som blanding i henhold til denne bestemmelse, hvor en sådan behandling tillades for hver enkelt affaldstype. Fælles indsamling af forskellige typer affald eller af affald af samme type med forskelligt indhold af det forurenende materiale er tilladt, hvor der ikke finder nogen kemisk reaktion sted mellem de forskellige typer affald, og fælles brug eller håndtering (herunder nyttiggørelse) heraf er tilladt i overensstemmelse med de fastsatte kriterier. Med den nye lov om affaldshåndtering af 2002 omsættes kravet om adskillelse af allerede blandet affald i national ret.

I **Belgien** henviser alle 3 regioner til den lovgivning, hvormed kravene i artikel 2, stk. 2-4, omsættes i national ret.

Danmark henviser som i den forrige rapport for perioden 1995-1997 til en skrivelse af 18.7.1996 til Kommissionen¹⁰⁶ uden at fremkomme med yderligere forklaringer.

Finland henviser til oplysningerne i den forrige rapport for perioden 1995-1997, hvori der gøres rede for betingelserne for blanding af forskellige kategorier farligt affald eller af farligt affald med ikke-farligt affald. Det fremgår af disse oplysninger, at blanding af farligt affald kun er tilladt, såfremt det er nødvendigt af hensyn til affaldets nyttiggørelse eller bortskaffelse, og der ikke er nogen risiko forbundet hermed.

Frankrig oplyste igen, at særligt industriaffald (opregnet i dekret af 15. maj 1997) ikke kan bortskaffes sammen med andre affaldskategorier. Særligt industriaffald og farligt affald accepteres ikke på kommunale lossepladser. Industriaffald må ikke brændes i et forbrændingsanlæg til kommunalt affald. Hvad angår forbrænding af kommunalt affald sammen med særligt industriaffald gælder de strengeste krav.

Tyskland oplyste, at de relevante regler er opstillet i § 5, stk. 2, 4. led, og § 11, stk. 2, i Kreislaufwirtschafts- und Abfallgesetz (KrW-/AbfG) samt i forordningen om olieaffald, forordningen om PCB-affald og forordningen om opløsningsmidler.

Grækenland oplyste, at der ikke findes nogen behandlings- eller bortskaffelsescentre for farligt affald på nationalt plan. Denne oplysning er ikke tilstrækkelig til at vurdere, hvorvidt forbuddet mod at blande affald er korrekt omsat i national ret.

I **Irland** bestemmes det i affaldshåndteringsregulativerne (tilladelser) fra 2000, at alle affaldsbevillinger, der udstedes af miljøbeskyttelsesagenturet (Environment Protection Agency), ledsages af de betingelser, der er nødvendige for at gennemføre bestemmelsen i artikel 2, stk. 2-4. Et tilsvarende krav til de lokale myndigheder findes i affaldshåndteringsregulativerne (tilladelse) fra 1998. I affaldshåndteringsregulativerne (farligt affald) fra 1998 bestemmes det, at producenten af sådant affald skal sørge for mærkning under midlertidig oplagring, ligesom blanding af forskellige kategorier farligt

¹⁰⁵ §17(1a) i Abfallwirtschaftsgesetz.

¹⁰⁶ Det fremgår af denne skrivelse, at den pågældende artikel er blevet omsat i national ret med § 53 i bekendtgørelse nr. 581 af 24. juni 1996.

affald og blanding af farligt affald med ikke-farligt affald er forbudt, med mindre det udtrykkeligt er tilladt. Lignende krav om ikke-blanding gælder for transport af farligt affald.

Italien henviser til national lovgivning¹⁰⁷, der forbyder blanding af forskellige kategorier af farligt affald eller blanding af farligt affald med ikke-farligt affald, med mindre en regional tilladelse tillader en sådan blanding under forudsætning af, at den ikke er til fare for menneskers sundhed og ikke er skadelig for miljøet. Blanding af farligt affald tilhørende den samme kategori blandt de fyrrer kategorier, der henvises til i bilag 1 til direktiv 92/689/EØF, er således tilladt, og det samme gør sig gældende for blanding af ikke-farligt affald.

Luxembourg henviser igen til de relevante bestemmelser i forordning om farligt affald af 11. december 1996. Blanding af affald blev oprindeligt forbudt med § 7, stk. 4, i lov om forebyggelse af affaldsproduktion og håndtering af affald. Mere detaljerede krav er fastsat i forordningen om farligt affald. Blanding af farligt affald af sikkerhedsårsager kræver en tilladelse fra miljøministeriet.

Nederlandene fastslår atter, at disse krav er fastlagt i § 2, andet, tredje og fjerde afsnit i dekret om adskillelse af farligt affald (lovtidende 1998, 72) sendt til Kommissionen med skrivelse af 15. september 1998.

Portugal fastslår, at de nødvendige foranstaltninger er på plads, hovedsageligt via specifik lovgivning om affaldsstrømme, der kræver separat håndtering af sådant affald. De nødvendige foranstaltninger til at undgå blanding af forskellige kategorier af affald træffes i indsamlings- og transportfaserne. Producenten, indehaveren eller transportøren af farligt affald skal behandle affaldet separat. Der gælder særlige regler for farligt hospitalsaffald.

Spanien oplyser, at § 12 (2) i lov 10/98 om affald, som er behørigt meddelt Kommissionen, forbyder blanding af affald under de omstændigheder, der er nævnt i artikel 2, stk. 2-4, og betegner afhængigt af omstændighederne blanding som en alvorlig eller meget alvorlig lovovertrædelse (artikel 34 i loven). I henhold til § 4 (2) i samme lov har de relevante nationale myndigheder ansvaret for overvågning, tilsyn og sanktioner.

Sverige oplyser igen, at disse krav er omfattet af den svenske anordning om farligt affald (SFS 1996:971).

Det Forenede Kongerige oplyste, at kravene i artikel 2, stk. 2-3, for Englands, Skotlands og Wales' vedkommende allerede er omfattet af de eksisterende regulativer, mens artikel 2, stk. 4, vil blive omfattet, når ændrede regulativer gennemføres i 2002. Kravene i artikel 2, stk. 3-4, er delvist opfyldt i Nordirland og Gibraltar.

- Forbuddet mod blanding af farligt affald ser ud til at være korrekt omsat i næsten alle medlemsstater. Undtagelserne afviger imidlertid ofte fra de betingelser i artikel 2, stk. 3, på hvilke der kan afviges fra forbuddet, og som siger, at blandingen skal være i overensstemmelse med artikel 4 i direktiv 75/442/EØF, og at den skal ske for at forbedre sikkerheden i forbindelse med bortskaffelse eller nyttiggørelse.

¹⁰⁷ § 9 (1) i lovdekret 22/1997.

3.5. Generelle nationale regler, der erstatter kravene om tilladelse til nyttiggørelsesoperationer – artikel 3, stk. 2

I henhold til artikel 3, stk. 2, kan anlæg og virksomheder, der nyttiggør farligt affald, fritages fra kravet om tilladelse, når medlemsstaten vedtager visse særlige betingelser, og når beskyttelse af menneskets sundhed og miljøet er sikret. Disse anlæg og virksomheder skal registreres hos de kompetente myndigheder.

Det Forenede Kongerige har vedtaget regler for at muliggøre fritagelser. Landet indberettede 7 eksisterende fritagelser i England, Skotland og Wales, der er indrømmet i henhold til artikel 11 i direktiv 75/442/EØF. De fleste af fritagelserne blev indrømmet før den 27. juni 1995, hvor direktivet om farligt affald skulle være gennemført, men de blev meddelt Kommissionen i henhold til artikel 11, stk. 3, i direktiv 75/442/EØF. Der findes dog fortsat problemer i Nordirland.

Italien meddelte bestemmelser, der havde til formål at muliggøre fritagelser for visse kategorier af farligt affald i henhold til artikel 3, stk. 2, som blev godkendt med Kommissionens beslutning 2002/909/EF¹⁰⁸.

3.6. Tilsyn med producenter af farligt affald – artikel 4, stk. 1

I henhold til artikel 4, stk. 1, skal der ud over periodiske tilsyn med anlæg og virksomheder foretages periodiske tilsyn af producenter af farligt affald.

Østrig oplyste igen, at affaldsproducenter, der producerer farligt affald, gentagne gange og mindst en gang om året skal registreres hos de kompetente myndigheder. Alle overførsler af farligt affald registreres i et centralt register, og disse data kontrolleres regelmæssigt. Tilsyn på stedet gennemføres, hvor det er hensigtsmæssigt. Affaldsproducenter overvåges ligeledes ved hjælp af stikprøvekontroller (mistænkelige indberetninger, i de enkelte sektorer, uregelmæssigheder).

For **Belgiens** vedkommende oplyste regionen Vallonien igen, at der føres tilsyn med producenterne af farligt affald i forbindelse med en generel kontrol af gennemførelsen af miljølovgivningen for klassificerede virksomheder, normalt en gang om året. I regionen Flandern og i Bruxelles-regionen føres der regelmæssigt tilsyn med disse virksomheder, idet hyppigheden af disse tilsyn afhænger af, hvordan den pågældende sag prioriteres.

Danmark oplyste igen, at tilsyn med producenter af farligt affald foretages som en del af de generelle kommunale tilsyn.

Finland henviste til rapporten for perioden 1995-1997. Derudover indeholder lov om miljøbeskyttelse (86/2000) og dekret (169/2000), som trådte i kraft den 1. marts 2000, bestemmelser om tilsyn. Tilsynsmyndigheden (f.eks. miljøcentre eller lokale myndigheder) har ret til at indhente de nødvendige oplysninger fra myndigheder og operatører, til at opholde sig på en anden parts område, til at foretage tilsyn og afprøvninger, gennemføre målinger og udtage prøver, til at opnå adgang til steder, hvor der udføres aktiviteter, og til at overvåge miljøvirkningerne af disse aktiviteter. Tilsynsmyndigheden skal føre tilsyn med aktiviteter, hvortil der er givet tilladelse, så ofte

¹⁰⁸ EFT L 315 af 19.11.2002, s. 16.

som det er nødvendigt for at overvåge operationerne. Tilsyn er også obligatoriske i bestemte situationer, der er nævnt i lovgivningen, og skal også gennemføres på anmodning fra en operatør, en interesseret part eller enhver anden undtagen i tilfælde, hvor et tilsyn må anses for at være indlysende unødvendigt. Myndighederne skal udarbejde en separat plan for tilsynsarbejdet, hvor det skønnes nødvendigt. Der skal ligeledes føres register over tilsynet.

Frankrig bekræftede endnu en gang, at enhver levering af farligt affald til et bortskaffelsesanlæg er underlagt kontrol, at der føres tilsyn med særlige anlæg mindst en gang om året, og at der kræves erklæringer mellem en og tre gange om året for affaldsproduktion og affaldsbortskaffelse. Disse oplysninger siger ikke noget om, hvorvidt der føres regelmæssigt tilsyn med producenter af farligt affald.

I **Tyskland** fører den kompetente myndighed tilsyn med producenter af farligt affald¹⁰⁹. Kontrollen gennemføres med forskellig hyppighed i de enkelte delstater og afhænger af "problemsituationen", dvs. anlæggets type og behovet for overvågning. Den varierer fra to gange om året som maksimum til en gang hvert femte år som minimum.

Grækenland oplyste, at de kompetente myndigheder, der giver tilladelse til foreløbig oplagring af farligt affald, afhængigt af arten af affald gennemfører periodiske tilsyn med midlertidige oplagringsområder. Den hyppighed, hvormed tilsynet foretages, afhænger af de betingelser, der er fastsat for oplagringen. Disse oplysninger siger ikke noget om, hvorvidt der føres regelmæssigt tilsyn med producenter af farligt affald.

Irland oplyste endnu en gang, at hyppigheden af tilsyn fastlægges af de enkelte kompetente myndigheder under hensyntagen til de pågældende anlægs og det pågældende affalds art (§ 15 (1) (b) i lov om affaldshåndtering 1996).

I **Italien** uddelegeres ansvaret for periodisk overvågning i § 20, stk. 1, litra c, i lovdekret 22/1997 til provinserne, som kan indgå passende aftaler med offentlige organer med specifikke erfaringer og relevante tekniske færdigheder. Provinserne kan som en del af de opgaver, der pålægges dem, udføre periodiske tilsyn med de virksomheder og anlæg, der bortskaffer eller nyttiggør affald. Disse oplysninger siger ikke noget om, hvorvidt der føres regelmæssigt tilsyn med producenter af farligt affald.

Luxembourg henviser til rapporten for perioden 1995-1997. Det fremgår af disse oplysninger, at embedsmænd fra politi, toldmyndigheder og miljøadministration kan overvåge overtrædelser af den generelle affaldslovgivning samt lovgivningen om farligt affald. Kontrollen foretages regelmæssigt, men ikke med nogen bestemt hyppighed. Derudover oplyser Luxembourg, at der er blevet indført en økologisk forvaltningsordning, og at det regelmæssigt kontrolleres, at virksomhederne opfylder kravene i forbindelse med deres affaldshåndtering. Klassificerede virksomheder skal udarbejde en plan for forebyggelse af affaldsproduktion og håndtering af affald, der kontrolleres af et godkendt organ.

I **Nederlandene** gennemføres disse tilsyn af håndhævelsesafdelinger under de kompetente myndigheder (normalt i provinserne). Hyppigheden af disse tilsyn afhænger af forskellige faktorer (virksomhedens art og beliggenhed, det farlige materiales art,

¹⁰⁹ § 40 i Kreislaufwirtschafts- und Abfallgesetz (KrW-/AbfG). § 52 i Bundes-Immissionsschutzgesetz (BimSchG).

risikoniveau osv.). Hyppigheden er således forskellig for de enkelte virksomheder. Generelt bestræber man sig på at føre tilsyn med alle virksomheder mindst en gang om året.

Portugal bekræftede, at dette krav gennemføres af forskellige afdelinger i ministeriet for miljø og regional planlægning. Andre organer har også ansvar for tilsyn, herunder politimyndighederne. Tilsyn foretages regelmæssigt uden faste intervaller, selv om der gennemsnitligt føres tilsyn med de største producenter af farligt affald en gang om året.

Spanien oplyste, at de enkelte regionale myndigheder har ansvaret for at fastlægge den hyppighed, der er hensigtsmæssig for at opfylde kravene. Under alle omstændigheder skal der foretages tilsyn, før tilladelser fornyes.

Sverige fremførte endnu en gang, at myndighederne med ansvar for tilsyn i henhold til den svenske miljølov skal udarbejde planer for tilsyn hvert år. Disse myndigheder skal ligeledes føre registre over de aktiviteter, der kræver tilsyn, og regelmæssigt evaluere resultaterne af tilsynene.

Det Forenede Kongerige fastslog, at tilsyn foretages regelmæssigt, uden at komme med nærmere oplysninger.

- Det kan ikke ud fra svarene konkluderes, at alle medlemsstater fører periodiske tilsyn med alle producenter af farligt affald.

3.7. **Registre over affald – artikel 4, stk. 2**

I henhold til artikel 4, stk. 2, skal producenter af farligt affald føre registre med nærmere oplysninger om det farlige affald (som supplement til artikel 14 i direktiv 75/442/EØF). Endvidere skal anlæg og virksomheder, der transporterer farligt affald, føre registre. De skal på anmodning meddele de kompetente myndigheder disse oplysninger.

Belgien henviser til rapporten for perioden 1995-1997 for **regionen Flandern**. I henhold til § 23, stk. 1, i det flamske dekret om affaldshåndtering skal farligt affald registreres og identificeres. I § 5.2.1.2 i Vlarem kræves det, at operatørerne af affaldsbehandlingsanlæg fører register over affald, der er modtaget og behandlet. I denne paragraf gøres der ligeledes rede for de data, der kræves for de forskellige arter affald. I § 17 i dekret om affaldshåndtering kræves det, at producenter af industriaffald skal føre register over produceret affald. I henhold til de nye oplysninger, der er indsendt for regionen Flandern, er standardformularerne i den ministerielle bekendtgørelse af 19. november 1990 indeholdende detaljerede bestemmelser om den affaldsrapportformular, der skal anvendes til den obligatoriske årlige rapport, blevet erstattet af rapportformularerne i § 5.1.5.2 i VLAREA. Der ser ikke ud til at være nogen krav til transport af farligt affald.

Der er ikke indsendt nye oplysninger for **regionen Vallonien**. Det fremgår af de oplysninger, der blev indsendt til den forrige rapport, at alle producenter eller virksomheder, der indsamler, behandler, nyttiggør og bortskaffer farligt affald, skal føre registre. Der ser ikke ud til at være nogen krav til transport af farligt affald.

Der er ikke indsendt oplysninger om **Bruxelles-regionen**.

I **Danmark** skal virksomheder og private og offentlige institutioner, der frembringer farligt affald, bortset fra eksplosivt affald, i henhold til § 50 og 53 i bekendtgørelse 619 af 27. juni 2000 anmelde affaldet til kommunalbestyrelsen. En anmeldelse skal omfatte oplysning om affaldets art (affaldskatalogkoden), affaldets mængde, emballering, sammensætning og egenskaber. Endvidere skal virksomheder, der indsamler og transporterer farligt affald, føre register over transporteret mængde og art af farligt affald (affaldskatalogkoden), det farlige affalds producent og afleveringssted, jf. bekendtgørelsen om affald, § 14, stk. 1. Registerets oplysninger og dokumentation for disse oplysninger skal opbevares i 5 år, jf. bekendtgørelsen om affald § 14, stk. 1, andet afsnit. I henhold til § 15-17 skal affaldsbehandlingsanlæg føre register og indberette oplysninger om type, fraktion, geografisk kilde, erhvervsmæssig kilde og mængde af affald, herunder genanvendelige materialer, der genanvendes, forbrændes med energiudnyttelse eller bortskaffes, til Miljøstyrelsen. For farligt affald skal klassificeringen af affaldet ligeledes indberettes (affaldskatalogkoden). Anmeldelse og indberetning sker i henhold til bilag 7-9 i bekendtgørelse 619 af 27. juni 2000, der er vedlagt. Der henvises ligeledes til skrivelse/note af 18. juli 1996 (SG(96) A/012178).

Frankrig oplyser, at der ikke findes nogen standardformular. Registret skal, når det kræves, kunne spore operationer udført i tilknytning til bortskaffelse af affald. Frankrig oplyste i den forrige rapport, at anlæg og virksomheder, der varetager nyttiggørelse og bortskaffelse af affald, og producenter af farligt affald skal føre registre. Der ser ikke ud til at være nogen krav til transport af farligt affald.

I **Tyskland** er producenter af farligt affald omhandlet i artikel 4, stk. 2, i medfør af § 29 i anordningen om registre over nyttiggørelse og bortskaffelse af affald forpligtet til at oprette og føre en logbog, Logbøgerne skal opbevares i tre år efter datoen for den sidste postering eller det sidste dokument. Logbogen indeholder visse udfyldte blanketter fra bilag 1 til anordningen om registre over nyttiggørelse og bortskaffelse af affald, og anvendelsen heraf er obligatorisk. Der er tale om: 1. Registreringsformularer vedrørende korrekt affaldshåndtering og kollektive registreringsformularer vedrørende korrekt affaldshåndtering: - Forside til registreringsformularer vedrørende korrekt affaldshåndtering (EN) – Ansvarshavendes erklæring (VE) – Analyseerklæring (DA) – Modtagelseserklæring (AE) – Officiel bekræftelse (BB), 2. Indberetningsformularer: - Forside til indberetning/anvendelse (AA) – Ansvarshavendes erklæring (VE) – (uden analyseerklæring (DA)), 3. Dispensationsformularer: - Forside til indberetning/anvendelse (AA) – Modtagelseserklæring (AE) – Officiel bekræftelse (BB), 4. Registreringsformularer vedrørende korrekt affaldshåndtering: - Forsendelsesnote – Overdragelsescertifikat, 5. Forenklede registreringsformularer og forenklede kollektive registreringsformularer: - Forside til registreringsformularer vedrørende korrekt affaldshåndtering (EN) – Ansvarshavendes erklæring (VE) – (uden analyseerklæring (DA)) – Modtagelseserklæring (AE).

Tyskland oplyste i den forrige rapport, at producenter og virksomheder, der indsamler og transporterer farligt affald, var forpligtet til at indføre kontrolprocedurer (Nachweisverfahren). Forpligtelsen til at føre registre ser ud til kun at gælde for producenter, der frembringer mere end 2 000 kg farligt affald eller 2 000 ton pr. år. Dette er ikke i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2.

I **Spanien** indeholder § 16 og 17 i kongeligt dekret 833/89 som er behørigt indberettet til Kommissionen, en forpligtelse til at føre registre, og indholdet af disse fastlægges.

I **Grækenland** omfatter registret over farligt affald, som de producenter og virksomheder, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, skal føre, udover produktionsdato, levering og modtagelse også oplysninger om mængde, kemisk sammensætning, pH, fysiske og kemiske egenskaber, oprindelse samt emballerings-, transport- og oplagringsmetode. Registrerne skal opbevares i mindst ti år.

Irland besvarede ikke dette spørgsmål. Irland bekræftede i den forrige rapport, at landet havde gennemført artikel 4, stk. 2, uden at fremkomme med yderligere oplysninger.

Italien oplyste, at landets affaldslovgivning indeholder en række krav om registrering og tilknyttet godkendelse, der påhviler virksomheder, som bortskaffer og nyttiggør affald, samt producenter af farligt affald (undtagen visse landbrugsvirksomheder) og producenter af ikke-farligt affald, der udfører industri- og håndværksprocesser (med undtagelse af visse små operatører)¹¹⁰. Registreringen er standardiseret og underlagt periodiske godkendelsesprocedurer med de kompetente myndigheder.

Luxembourg henviste til de oplysninger, der blev givet i forbindelse med den forrige rapport. I henhold til disse oplysninger er kravet om, at virksomheder, der foretager indsamling, transport, nyttiggørelse og bortskaffelse af affald og farligt affald, skal føre registre, indeholdt i lov om forebyggelse af affaldsproduktion og håndtering af affald. Det samme krav er fastlagt i artikel 4, stk. 1, i forordning om farligt affald af 11. december 1996 for producenter af farligt affald. Der er endnu ikke udformet en standardblanket.

I **Nederlandene** skal producenter af farligt affald registrere arten og sammensætningen af det farlige affald, de overfører. De skal også give dem, som affaldet overdrages til, oplysninger om arten og sammensætningen af affaldet. Der findes ingen standardblanket til registrering af affald til brug for producenter eller dem, som affaldet overdrages til. Som en generel regel kan virksomhederne foretage registrering i den form, der passer dem. Affaldsindsamlere og -modtagere anvender imidlertid standardblanketter til at informere den kompetente myndighed om, at de har modtaget affald.

I **Østrig** er alle, som udfører en aktivitet, der frembringer affald eller olieaffald, eller som indsamler eller behandler affald (olieaffald), i henhold til § 12, stk. 1, i lov om affaldshåndtering forpligtet til at føre kontinuerlige, separate registre for hvert kalenderår over affaldets (olieaffaldets) art, mængde, oprindelse og lokalisering og på anmodning give myndighederne disse oplysninger. Registrerne skal opbevares i mindst syv år fra datoen for den sidste postering i registret. Bestemmelserne om opfyldelse af disse forpligtelser er fastlagt i anordningen om affaldskontrol¹¹¹. Der findes et identifikations-system for farligt affald, i henhold til hvilket indehaveren af farligt affald eller olieaffald skal identificere især farligt affalds og olieaffalds art, mængde, oprindelse og lokalisering ved hjælp af identifikationsblanketter udarbejdet på grundlag af en standardformular og kontinuerlige registre baseret på sådanne oplysninger.

Portugal besvarede ikke dette spørgsmål.

Finland henviste til rapporten for perioden 1995-1997. Det fremgår af disse oplysninger, at indehavere af affaldstilladelser, producenter af farligt affald (ekskl. husholdninger)

¹¹⁰ Lovdekret 22/1997.

¹¹¹ BGB1 nr. 65/1991

samt kommercielle transportører af farligt affald skal føre registre over alt affalds art, mængde, kvalitet og oprindelse samt over indsamling, oplagring, transport, nyttiggørelse, bortskaffelse, leveringssted og dato (lov om affald, § 51, stk. 3). Indehavere af affaldstilladelser skal ved hjælp af standardblanketter indsende årlige sammendrag af affaldsregistrene til tilsynsmyndighederne. Når farligt affald leveres til nyttiggørelse eller bortskaffelse, skal der udarbejdes en identifikationsblanket indeholdende detaljerede oplysninger om affald, som skal opbevares i tre år.

Derudover oplyser Finland, at affaldstilladelsen blev erstattet med en miljøtilladelse som følge af ikrafttrædelsen af lov om miljøbeskyttelse (86/2000) den 1. marts 2000. Kravene om brug af den identifikationsblanket, som er omhandlet i regeringens beslutning om de oplysninger, der skal gives om farligt affald og om emballering og mærkning af farligt affald (659/1996), finder ikke anvendelse på farligt affald, der er frembragt af husholdninger eller tilsvarende aktiviteter og leveres til en kommunal losseplads eller anden modtagelsesfacilitet, og heller ikke på grænseoverskridende forsendelser af farligt affald, der er omfattet af særskilte bestemmelser andetsteds om den identifikationsblanket, der skal anvendes, og de procedurer, der skal følges. Det anbefales, at registre føres i et standardformat, og det samme gælder den årlige indberetning, når en sådan kræves af de myndigheder, der udsteder tilladelser. Miljøforvaltningen har udarbejdet disse blanketter og omdelt dem til de økonomiske operatører.

Sverige oplyser, at kravene om, at der skal føres registre, er fastlagt i den svenske anordning om farligt affald.

I **Det Forenede Kongerige** skal afsendere af farligt affald og dem, der transporterer farligt affald, i henhold til regulativ 15 i SWR og regulativ 14 i SWR NI føre registre. Dette krav udvides til også at gælde producenter, når regulativerne revideres i 2002.

- Det Forenede Kongerige har endnu ikke gennemført kravene for producenter af farligt affald. Tysklands registreringssystem er ikke i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2. Belgien, Frankrig, Italien, Nederlandene, Østrig og Sverige gav ingen oplysninger om gennemførelsen af kravene til transport af farligt affald. Portugal og Irland gav ingen oplysninger om gennemførelsen af artikel 4, stk. 2.

3.8. Foranstaltninger til at sikre, at affald emballeres hensigtsmæssigt og forsynes med mærkning – artikel 5

I henhold til artikel 5, stk. 1, skal farligt affald for så vidt angår indsamling, transport og midlertidig oplagring emballeres hensigtsmæssigt og forsynes med mærkning i overensstemmelse med gældende internationale standarder og fællesskabsstandarder.

Østrig oplyste endnu en gang, at bestemmelserne om emballering og mærkning er fastlagt i og gjort obligatoriske med § 4 i lov om transport af farligt gods¹¹².

Hvad angår **Belgien** oplyste **regionen Vallonien** endnu en gang, at virksomheder, der foretager transport, indsamling, behandling, nyttiggørelse og bortskaffelse af farligt affald, skal have en autorisation, der omfatter krav til emballering og mærkning.

¹¹² (GGBG, BGBl. I nr. 145/1998)

Regionen Flandern henviste til de oplysninger, der blev givet i forbindelse med rapporten for perioden 1995-1997, og som omfattede de juridiske krav til emballering og identifikation af affald under indsamling, transport og midlertidig oplagring. **Bruxelles-regionen** henviste til de gældende retsakter uden at komme med yderligere oplysninger.

Danmark fastslog endnu en gang, at artikel 5, stk. 1, er blevet gennemført, og henviste igen til sin skrivelse af 18.7.1996 til Kommissionen, hvori Danmark bekræftede, at artikel 5, stk. 1, var blevet omsat i national ret med § 54 i bekendtgørelse nr. 581 af 24. juni 1996.

Finland bekræftede, at artikel 5, stk. 1, var blevet gennemført, og henviste til rapporten for perioden 1995-1997.

Frankrig bekræftede ligeledes, at denne bestemmelse var blevet gennemført, og fremkom igen kun med en beskrivelse af lovbestemmelserne om emballering, mærkning og transport af hospitalsaffald og smittefarligt affald fra sundhedssektoren. Der blev ikke givet nogen oplysninger om andet farligt affald.

Tyskland oplyste, at kravene i artikel 5, stk. 1, er omfattet af forordning om transport af farligt gods.

Grækenland oplyste, at indsamling, transport og midlertidig oplagring af farligt affald forvaltes på grundlag af en tilladelse, der udstedes af den kompetente myndighed med dette specifikke formål for øje og på betingelser, der afhænger af affaldets art, mængde og fysiske og kemiske egenskaber. Disse betingelser skulle være i overensstemmelse med gældende internationale standarder og fællesskabsstandarder.

I **Irland** opfyldes kravene i artikel 5, stk. 1, med de relevante bestemmelser i affaldshåndteringsregulativerne (farligt affald) og affaldshåndteringsregulativerne (transport af farligt affald) fra 1998¹¹³. I henhold til disse bestemmelser skal den emballage, der anvendes til midlertidig oplagring eller overførsel af farligt affald, mærkes på en hensigtsmæssig måde, og det er henholdsvis producentens eller afsenderens ansvar, med mindre den lokale kompetente myndighed godkender, at sådant affald blandes.

I **Italien** kræves det i artikel 15, stk. 3, i lovdekret 22/1997, at farligt affald med henblik på indsamling og transport skal emballeres og mærkes hensigtsmæssigt. I ministerielle dekreter fastlægges de nærmere oplysninger, der skal angives.

Luxembourg bekræftede endnu en gang, at disse bestemmelser er blevet gennemført, og henviste til rapporten for perioden 1995-1997. Det fremgår af denne rapport, at Luxembourg har gennemført bestemmelserne med § 5 i forordning om farligt affald af 11. december 1996.

Nederlandene henviste endnu en gang til bestemmelserne i lov om transport af farlige stoffer¹¹⁴ samt til anden relevant lovgivning. Størstedelen af det farlige affald er også farlige stoffer, og som sådan er indsamling, transport og midlertidig oplagring omfattet af ovennævnte lovgivning. Hvad angår farligt affald, der ikke er klassificeret som farlige

¹¹³ Henholdsvis § 22 og § 5, stk. 1, litra b.

¹¹⁴ Wet vervoer gevaarlijke stoffen - Staatsblad 1995, 525

stoffer, er transportbestemmelserne omfattet af lovgivningen om vejtransport. I henhold til lov om miljøforvaltning kræves der en tilladelse til oplagring af farligt affald. Tilladelsen indeholder regler i tilknytning til sikkerhed og også f.eks. forebyggelse af udsivning til jorden og grundvandet.

Portugal oplyste, at transport af affald i henhold til bestemmelserne i bekendtgørelse 335/97 af 16.5.1997 skal foregå på miljømæssigt forsvarlige vilkår for at undgå spredning og udslip. Hvis det affald, der skal transporteres, kan klassificeres som farligt affald, skal de fastsatte krav til emballering og mærkning opfyldes. Midlertidig oplagring af affald er underlagt en forudgående autorisation, der tager hensyn til aspekterne omkring emballering og mærkning. Der gælder også specifikke bestemmelser for udvalgte affaldsstrømme, såsom hospitalsaffald, PCB'er og olieaffald.

Spanien fastslog, at de nødvendige foranstaltninger var blevet truffet med § 13 og 14 i kongeligt dekret 833/89.

Sverige fremførte endnu en gang, at emballering og mærkning skal ske i henhold til bestemmelserne om transport af farligt gods.

Det Forenede Kongerige oplyste, at landet ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger endnu og i øjeblikket er ved at udarbejde et udkast til passende bestemmelser.

- Hvad angår hensigtsmæssig emballering og mærkning af farligt affald bekræftede **Frankrig**, at gennemførelsen kun gælder for hospitalsaffald og smittefarligt affald fra sundhedssektoren, og **Det Forenede Kongerige** oplyste, at passende bestemmelser er under overvejelse.

3.9. Planer for affaldshåndtering og affaldsstatistikker – artikel 6

I henhold til artikel 6 udarbejder de kompetente myndigheder, enten separat eller som led i deres almindelige planer for affaldshåndtering, planer for håndtering af farligt affald.

Data og oplysninger om planer for håndtering af farligt affald findes i tabel 2 i rapporten om direktiv 75/442/EØF.

Belgien indsendte de samme tal for regionen Flandern som i den forrige rapport. I regionen Flandern er der siden den 1. januar 1997 blevet udarbejdet planer for farligt affald inden for rammerne af de almindelige affaldshåndteringsplaner. De miljøpolitiske planer består af: a) miljørapporten, der indeholder en redegørelse for miljøtilstanden samt prognoser ("MIRA-temaer" for 1998 og 1999 og "MIRA-scenarier" for 2000); b) den miljøpolitiske femårsplan ("MINA-planen" for 1997-2001), der indeholder hovedlinjerne i den flamske miljøpolitik; c) det årlige miljøprogram, der indeholder de foranstaltninger, der skal træffes for at gennemføre den miljøpolitiske plan og for at gøre den operationel. Forskellige foranstaltninger i denne plan vedrører farligt affald som f.eks. planen for bortskaffelse af apparater med PCB og gennemførelsesplanen for separat indsamling af industriaffald fra mindre virksomheder og d) sektorpolitiske planer for affald. De miljøpolitiske planer er ligeledes udarbejdet inden for rammerne af de almindelige affaldshåndteringsplaner nævnt i artikel 7 i direktiv 75/442/EØF.

Tyskland oplyser, at der i 12 ud af de 16 delstater findes en selvstændig plan for håndtering af farligt affald.

I **Spanien** udarbejdes der separate, nationale planer for hver type affald. Nogle regioner har integrerede eller almindelige planer.

I **Grækenland** er planerne for håndtering af farligt affald udarbejdet inden for rammerne af de affaldshåndteringsplaner, der er omhandlet i artikel 7 i direktiv 75/442/EØF, og de er fastlagt i den fællesministerielle beslutning 14312/1302/2000¹¹⁵. Man er nu ved at lægge sidste hånd på udarbejdelsen af planerne for så vidt angår forhåndsudvælgelse af passende steder for oprettelse af centre for foreløbig oplagring, behandling, anvendelse og endelig bortskaffelse af farligt affald.

Irland forklarede, at de lokale myndigheder havde udarbejdet særlige affaldsplaner i henhold til regulativerne fra 1982, som ikke havde forbindelse med de planer for affaldshåndtering, der var udarbejdet i henhold til de relevante regulativer fra 1979. Den nationale plan for håndtering af farligt affald (NHWMP), som Environmental Protection Agency har udarbejdet, har ikke nogen forbindelse til de affaldshåndteringsplaner, som de lokale myndigheder har udarbejdet for at opfylde kravene i artikel 7 i direktiv 75/442/EØF¹¹⁶.

I **Luxembourg** blev planerne udarbejdet inden for rammerne af den almindelige nationale plan for affaldshåndtering udarbejdet i overensstemmelse med direktiv 75/442/EØF som ændret.

I **Nederlandene** er den flerårige plan for farligt affald II (Meerjarenplan gevaarlijke afvalstoffen II) en plan for affaldshåndtering som defineret i artikel 7 i direktiv 75/442/EØF. Sammen med det tiårige affaldsprogram (for husholdningsaffald og lignende kommercielt affald) udgør den et sammenhængende grundlag for planlægning og håndtering af affald i betydningen i artikel 7 i direktiv 75/442/EØF.

Østrig har udarbejdet disse planer i henhold til den almindelige plan for affaldshåndtering (den føderale plan for affaldshåndtering 2001). Planerne for affaldshåndtering i **Sverige** er udarbejdet i henhold til direktiv 75/442/EØF.

I **Det Forenede Kongerige** afspejler planerne rammerne i de almindelige planer for affaldshåndtering, der henvises til i artikel 7 i direktiv 75/442/EØF.

- I de fleste medlemsstater indgår farligt affald i de almindelige planer for affaldshåndtering. Afsnit 3.1 i rapporten om direktiv 75/442/EØF indeholder en oversigt over, hvor langt man er kommet med gennemførelsen.

3.10. Midlertidige undtagelser fra dette direktiv – artikel 7

I henhold til artikel 7 træffer medlemsstaterne i nødsituationer eller ved alvorlig fare alle nødvendige foranstaltninger, herunder i givet fald midlertidige undtagelser fra dette direktiv, for at sikre, at farligt affald ikke udgør en trussel mod befolkningen eller miljøet. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om disse undtagelser.

¹¹⁵ Lovtidende 723/B/2000, 9.6.2000.

¹¹⁶ Der henvises ligeledes til § 22 (8) i lov om affaldshåndtering, 1996.

Ingen af medlemsstaterne anvendte artikel 7.

3.11. Supplement til spørgeskemaet – artikel 8, stk. 3

I henhold til artikel 8, stk. 3, sender medlemsstaterne Kommissionen oplysninger for hvert anlæg og hver virksomhed, som varetager bortskaffelse og/eller nyttiggørelse af farligt affald hovedsagelig for andres regning, og som kan forventes at udgøre en del af det integrerede net, der er omtalt i artikel 5 i direktiv 75/442/EØF. Disse oplysninger bør omfatte navn og adresse, affaldsbehandlingsmetode, arten og mængden af det affald, der kan behandles, og meddeles en gang om året Kommissionen i det format, der er fastlagt i beslutning 96/302/EF¹¹⁷. Kommissionen stiller på begæring disse oplysninger til rådighed for medlemsstaternes kompetente myndigheder.

Frem til maj 1999 havde Kommissionen modtaget oplysninger fra alle medlemsstater undtagen Italien. Kun Tyskland havde sendt en første opdatering af oplysningerne. De øvrige medlemsstater havde kun fremsendt oplysninger en gang.

De oplysninger, medlemsstaterne sendte, var ikke i alle tilfælde fyldestgørende eller sendt i den rigtige form. Grækenland oplyste kun om anlæggenes navne og adresser¹¹⁸. De tyske oplysninger indeholdt alle krævede data. Oplysningerne om det affald, der kan behandles, var imidlertid anført som LAGA-koder og ikke efter Det Europæiske Affaldskatalog. De britiske oplysninger var fyldestgørende, dog ikke for de affaldstyper, der behandles i anlæg i England. I den franske indberetning mangler der også oplysninger om behandlede affaldstyper. I de irske og portugisiske oplysninger anføres affaldstyperne ikke konsekvent. For Portugal mangler der oplysninger om behandlingsmetode for visse anlæg. De øvrige medlemsstater havde alle leveret oplysningerne i den krævede form.

Det Europæiske Temacenter for Affald og Materialestrømme har oprettet en database om affaldsbehandlingsanlæg, der omfatter alle de oplysninger, som er indsendt i henhold til artikel 8, stk. 3, om anlæg, der behandler farligt affald.

¹¹⁷ EFT L 116 af 11.5.1996, s. 26

¹¹⁸ Domstolen for De Europæiske Fællesskaber fastslog i sin dom af 13. juni 2002 (Kommissionen mod Den Helleniske Republik, sag C-33/01), at Grækenland ikke havde opfyldt sine forpligtelser i henhold til artikel 8, stk. 3, i direktiv 91/869/EØF.

DIREKTIV 75/439/EØF OM BORTSKAFFELSE AF OLIEAFFALD

4. INDLEDNING

Formålet med direktiv 75/439/EØF¹¹⁹ om bortskaffelse af olieaffald ændret ved direktiv 87/101/EØF¹²⁰ er at skabe et harmoniseret system for indsamling, behandling, oplagring og bortskaffelse af olieaffald, såsom smøreolier til køretøjer og motorer. Direktivet har også til formål at beskytte miljøet mod de skadelige virkninger af sådanne operationer. Olieaffald er skadeligt, fordi det er kræftfremkaldende. Ubehandlet olieaffald i floder, søer og vandløb kan truet vandmiljøet, mens forurening af jorden skyldes, at ubehandlet olie er blev efterladt på jorden.

Direktiv 75/439/EØF bygger på følgende vigtige elementer:

definition af olieaffald: enhver form for industriolie eller smøreolie, af mineralisk oprindelse, der er blevet uegnet til det formål, som den oprindeligt var bestemt til, navnlig olie, fra forbrændingsmotorer og transmissionssystemer samt mineralolie til maskiner, turbiner og hydrauliske anordninger (artikel 1)

definition af regenerering: enhver proces, hvorved der kan fremstilles basisolier ved raffinering af olieaffald, bl.a. ved udskillelse af de forurenende stoffer, oxidationsprodukter og tilsætningsstoffer, som dette olieaffald indeholder (artikel 1)

definition af bortskaffelse, der i modsætning til definitionen af bortskaffelse i direktiv 75/442/EØF omfatter både genvinding og bortskaffelse

en forpligtelse til at sikre indsamling og bortskaffelse af olieaffald, uden at dette påfører mennesker og miljøet skader, der kan undgås (artikel 2)

en forpligtelse til, når dette er muligt ud fra tekniske, økonomiske og organisatoriske hensyn, at prioritere behandling af olieaffald ved regenerering (artikel 3)

når der ikke foretages regenerering af olieaffald ud fra de ovenfor nævnte hensyn, er den næste mulighed at overveje forbrænding (artikel 3)

et forbud mod udtømmning af olieaffald i fersk overfladevand, grundvand, kystnære vandområder og rørledninger eller på jorden (artikel 4)

et forbud mod behandling af olieaffald, der fremkalder luftforurening, som overstiger det ved gældende bestemmelser fastsatte niveau (artikel 4)

indsamlingen af olieaffald skal sikres og kontrolleres. Virksomheder, som indsamler olieaffald, skal foretage registrering hos de kompetente myndigheder (artikel 5)

virksomheder, der regenererer olieaffald eller anvender olieaffald som brændsel, skal have en tilladelse (artikel 6)

¹¹⁹ EFT L 194 af 24.7.1975, s. 31

¹²⁰ EFT L 42 af 22.12.1986, s. 43

de anlæg, hvor regenereringen foregår, må ikke forårsage skader på miljøet, som kunne undgås, og de skal være underlagt periodiske tilsyn (artikel 7)

fastsættelse af emissionsgrænseværdier ved forbrænding af olieaffald (artikel 8)

et forbud mod at anvende olieaffald, der indeholder PCB (polychlorbiphenyl) i koncentrationer på over 50 ppm, som brændsel (artikel 8)

alle virksomheder, der producerer, indsamler og bortskaffer olieaffald, skal føre en fortegnelse (artikel 11)

forpligtelser til at gennemføre regelmæssige kontroller af virksomheder, der regenererer eller forbrænder olieaffald (artikel 13)

mulighed for at yde en godtgørelse for indsamling eller bortskaffelse (artikel 14)

krav om indberetning (artikel 18).

Denne rapport er baseret på svarene på det spørgeskema, der findes i Kommissionens beslutning 94/741/EF¹²¹.

5. OMSÆTNING I NATIONAL RET

Denne rapport er et sammendrag af de svar på spørgeskemaet, som medlemsstaterne har indsendt for perioden 1998-2000 om bortskaffelse af olieaffald. Alle 15 medlemsstater har besvaret spørgeskemaet, skønt nogle gange med lange forsinkelser og ufuldstændigt. Dette er en forbedring sammenlignet med den tidligere periode 1995-1997, hvor nogle medlemsstater ikke indsendte deres svar i tide til, at de kunne indgå i rapporten, og man måtte citere andre kilder.

5.1. National ret

Alle medlemsstater har sendt gældende love og administrative bestemmelser om bortskaffelse af olieaffald til Kommissionen.

I december 2002 blev der indledt overtrædelsessager mod Østrig, Portugal og Irland på grund af en ukorrekt omsætning i national ret. Søgsmål blev anlagt ved Domstolen i sagerne mod Østrig¹²² og Portugal¹²³. Der blev ligeledes indledt overtrædelsessager mod Grækenland, Frankrig, Sverige, Danmark, Belgien, Det Forenede Kongerige og Finland på grund af tilfælde af ukorrekt gennemførelse.

5.2. Bestemmelser om regenerering af olieaffald – artikel 7

I henhold til artikel 7 skal medlemsstaterne træffe de fornødne foranstaltninger til at sikre, a) at brugen af de anlæg, hvor regenereringen foregår, ikke forårsager skader på miljøet, som kunne undgås (artikel 7, stk. a)). Derudover skal medlemsstaterne sikre, at basisolie hidrørende fra regenerering ikke udgør giftigt og farligt affald og ikke

¹²¹ EFT L 296 af 17.11.1994, s. 42

¹²² C-15/03

¹²³ C-392/99

indeholder polychlordiphenyler og polychlortriphenyler i koncentrationer på over 50 ppm (artikel 7, stk. b)).

Østrig og **Nederlandene** oplyste, at der ikke var truffet sådanne foranstaltninger, da der ikke findes nogen regenereringsanlæg på deres områder. **Grækenland**, **Portugal** og **regionen Flandern** svarede, at sådanne foranstaltninger var blevet truffet.

Grækenland forklarede, at virksomheder, der ønsker at forarbejde olieaffald ved regenerering, skal indsende en vurdering af virkninger på miljøet (VVM) til den kompetente myndighed (ministeriet for miljø, regional planlægning og offentlige arbejder). Ministeriet evaluerer vurderingen af virkningerne på miljøet, og hvis den er fuldstændig, opstiller det miljøbetingelser og fremsætter en henstilling til de øvrige kompetente ministerier om udstedelse af en fælles ministeriel beslutning om spørgsmålet. Miljøbetingelserne omfatter de betingelser og restriktioner, der er omhandlet i direktiv 75/439/EØF (fælles ministeriel beslutning 98012/2001/96). Endvidere håndteres farligt affald, der produceres ved regenerering, i henhold til den fælles ministerielle beslutning 19396/1546/97 (lovtidende 604/B/1997).

Portugal oplyste, at de foranstaltninger, der var truffet for at sikre, at regenereringsenheder drives uden af forårsage skade på miljøet, er fastlagt i lov af 22. december 1986, hvormed direktiv 75/439/EØF indarbejdes i Portugals nationale ret som meddelt Kommissionen, og i Portugals øvrige nationale lovgivning om affaldshåndtering. Der findes imidlertid ingen regenereringsenheder for olieaffald i Portugal.

Resten af medlemsstaterne besvarede ikke dette spørgsmål.

5.3. Strengere nationale foranstaltninger – artikel 16

Medlemsstaterne har ifølge artikel 16 ret til at træffe foranstaltninger, der er strengere end dem, der er fastsat i direktivet, når det sker for at beskytte miljøet.

Portugal, **Frankrig**, **Spanien**, **Irland**, **Det Forenede Kongerige** og **Grækenland** oplyste, at de ikke havde anset det for at være nødvendigt at vedtage foranstaltninger, der var strengere end dem, der er fastsat i direktivet.

For **Belgiens** vedkommende vedtog **regionen Flandern** strengere foranstaltninger, navnlig via § 5.2.3.5.2 i Vlarem II og § 4.2.5 i den flamske forordning om forebyggelse af affaldsproduktion og håndtering af affald af 17. december 1997 kaldet VLAREA. **Regionen Vallonien** havde allerede meddelt i den forrige rapport, at der var blevet truffet strengere foranstaltninger i forhold til artikel 4 om forbud mod udledninger. De vallonske foranstaltninger er mere detaljerede og præcise med hensyn til håndteringen af olieaffaldet.

Nederlandene har ligeledes truffet strengere foranstaltninger, navnlig med hensyn til forbrænding af olieaffald. I henhold til den nederlandske lovgivning må olieaffald ikke forbrændes i forbrændingsanlæg eller i centrifugalovne. Endvidere findes der grænseværdier for indholdet af halogenerede kulbrinter og PCB i olieaffald, der anvendes som brændsel eller i fremstillingen af brændsel. Disse grænseværdier gælder faktisk for alle typer brændsel. Som følge heraf kan nogle former for olieaffald ikke blot forarbejdes til brændsel.

Finland har truffet strengere foranstaltninger vedrørende forbrænding af olieaffald. Det er således forbudt at forbrænde olieaffald i en kedel eller andre anlæg med en brændelseffekt på 5 megawatt eller derunder.

Luxembourg omtaler ikke en egentlig strengere foranstaltning, men snarere anvendelse af en eksisterende forpligtelse i direktivet, nemlig artikel 3 og prioriteringen af regenerering af olieaffald.

Østrig, Tyskland, Sverige oplyste, at de havde truffet strengere foranstaltninger, men kom ikke med nærmere oplysninger om disse foranstaltningers karakter.

6. DIREKTIVETS GENNEMFØRELSE

6.1. Håndtering af olieaffald – artikel 2 og 3

I henhold til artikel 2 træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre indsamling og bortskaffelse af olieaffald, uden at dette påfører mennesker og miljøet skader, der kan undgås. I henhold til artikel 3 prioriteres regenerering højest, herefter kommer forbrænding og til sidst sikker destruktion (behandling) og bortskaffelse. (Hvad angår begrænsningerne se spørgsmål 2)

Alle medlemsstater svarede, at de nødvendige foranstaltninger var blevet truffet til at sikre, at olieaffald indsamles og bortskaffes uden at dette påfører miljøet skader, der kan undgås.

Tabel 1 indeholder en oversigt over den mængde olie, der markedsføres, olieaffald, der produceres, olieaffald, der forbrændes, og olieaffald, der deponeres, i henhold til oplysninger fra medlemsstaterne.

Mange medlemsstater har ikke besvaret spørgsmålet om "produceret olieaffald", og i disse tilfælde har Kommissionen anvendt en gennemsnitlig "konversionsfaktor" på 50 %¹²⁴ til beregning af den mængde olieaffald, der produceres i forhold til den mængde ny olie, der markedsføres. Indsamlingssatsen er således blevet beregnet som den mængde olieaffald, der indsamles, i stedet for den mængde olieaffald, der produceres.

Tages der udelukkende hensyn til de oplysninger, som medlemsstaterne har indsendt (ingen andre kilder), viser det sig, at indsamlingssatserne for 2000 var: Østrig 76 %, Belgien 59 % (for 1999, da der ikke er indsendt tal for 2000), Danmark 89 %, Finland 94 %, Frankrig 82 %, Tyskland 84 %, Grækenland 67 %, Irland 90 %, Italien 58 %, Luxembourg 99 %, Nederlandene 92 %, Portugal 91 %, Spanien 87 %, Sverige 89 % og Det Forenede Kongerige 81 %. Den gennemsnitlige indsamlingssats for EU er 83 %,

¹²⁴ Det fremgår af litteraturen, at omkring 50 % af den olie, der markedsføres, bliver til olieaffald (resten forsvinder under brug ved forbrænding i motorer, ved spild eller ved, at det forbliver i beholderne). Ikke alle anvendelser af olie giver imidlertid 50 % olieaffald. Nogle anvendelser forbruger olien fuldstændigt, mens andre giver næsten 100 % olieaffald (næsten intet går tabt under brugen). Derfor er denne "konversionsfaktor" fra den olie, der markedsføres, til olieaffald på 50 % et gennemsnit for alle anvendelser af olie. Man har konstateret, at ikke alle medlemsstater har denne konversionsfaktor, da den afhænger af praksis i medlemsstaterne, køretøjernes gennemsnitsalder (jo ældre køretøjerne er desto mere olie forbruger og forbrænder de, og derfor bliver en mindre mængde til olieaffald).

hvilket betyder, at omkring 20 % af olieaffaldet dumpes ulovligt eller forbrændes ulovligt til skade for miljøet.

Figur 1 indeholder en oversigt over den mængde, der markedsføres/produceres/indsamles pr. 1 000 indbyggere. Figur 2 indeholder en oversigt over håndteringen af olieaffald i Den Europæiske Union.

Det generelle billede fra 2000 viser, at i gennemsnit omkring 66 % af det olieaffald, der produceres, forbrændes, og 24 % af det olieaffald, der produceres, regenereres. Tilsammen tyder disse tal på, at omkring 90 % af det frembragte olieaffald, genvindes enten ved regenerering eller som brændsel¹²⁵. Dette svarer i det store hele til billedet fra 1997, som det fremgik af den forrige rapport 1995-1997, og tyder ikke på, at der er sket nogen væsentlig forbedring i håndteringen af olieaffald i EU.

6.2. Begrænsninger med hensyn til regenerering og forbrænding af olieaffald – artikel 3

I henhold til artikel 3, stk. 1 og 2, prioriterer medlemsstaterne regenerering af olieaffald højest, mens næsthøjeste prioritet gives til forbrænding af olieaffald efter miljømæssigt forsvarlige regler, forudsat at en sådan forbrænding er mulig ud fra et teknisk, økonomisk og organisatorisk synspunkt. Når der hverken foretages regenerering eller forbrænding af olieaffald, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger til at sikre dets destruktion uden skadelige virkninger eller kontrolleret opbevaring (artikel 3, stk. 3).

For **Belgiens** vedkommende havde hverken **regionen Flandern** eller **Bruxelles-regionen** nogen begrænsninger med hensyn til regenerering og forbrænding.

I **regionen Vallonien** var der ingen regenereringskapacitet, da regenerering ikke blev anset for at være økonomisk bæredygtigt sammenlignet med den petrokemiske industris produktion af basisolier, og da de regenererede oliers ringe kvalitet gjorde det vanskeligt at afsætte dem. For at opfylde forpligtelsen til at prioritere regenerering opføres et regenereringsanlæg, som vil kunne regenerere to tredjedele af olieaffaldet i regionen Vallonien. Endvidere vil der blive indført en forpligtelse for producenter, importører og distributører af olieaffald, herunder indsamling, til at tage olieaffald tilbage, og der vil blive indført genvindings-/regenereringsmål. For at kunne fastsætte ensartede mål i Belgien og prioritere regenerering forhandles der i øjeblikket en aftale mellem de tre regioner og de personer, der har ansvaret for at markedsføre af olie.

I **Danmark** fandtes der før maj 2001 ikke nogen anlæg til regenerering af olieaffald. Det forsøgsprojekt, der blev nævnt i den forrige rapport, viste, at der ikke var noget økonomisk grundlag herfor. Da det ikke har været muligt at regenerere til basisolie, blev olieaffald brændt (efter rensning) på de lokale varmegærker. Frem til juli 2000 blev der ydet tilskud til private indsamlere af olieaffald i form af kompensation for energi- og CO₂-afgifter, hvis olieaffaldet blev afleveret til de lokale varmegærker. Siden 1. juli 2000 har oliesektoren finansieret indsamlingen af olieaffald.

¹²⁵ Denne gennemsnitlige procentsats er lidt højere end den gennemsnitlige indsamlingssats, der er nævnt ovenfor, og dette skyldes sandsynligvis, at olieaffald, der produceres, forbrændes på stedet uden at blive indsamlet.

Tyskland svarede, at der ikke fandtes nogen begrænsninger med hensyn til regenerering og forbrænding af olieaffald. Tyskland forklarede, at regenerering af olieaffald prioriteres. For at give de virksomheder, der regenererer olieaffald, sikkerhed for deres investeringer i modernisering af anlæggene, er det tanken, at der vil blive ydet tilskud til regenerering af olieaffald.

Spanien svarede, at der ikke fandtes nogen begrænsninger med hensyn til regenerering, da der kun var ganske få anlæg til regenerering af olieaffald. Der findes ingen begrænsninger med hensyn til forbrænding af olieaffald.

Grækenland svarede, at der ikke fandtes nogen begrænsninger med hensyn til regenerering og forbrænding. Grækenland forklarede, at de miljøgodkendelser, der henvises til i spørgsmål I.2, omfatter vilkår, der i vid udstrækning beskytter menneskets sundhed og miljøet. Den foretrukne løsning er, at olieaffald indsamles og sendes til regenerering. Grækenland har mange godkendte regenereringsanlæg til olieaffald. De kompetente myndigheder pålægger midlertidig oplagring af olieaffald betingelser og restriktioner for at beskytte folkesundheden med udgangspunkt i den fælles ministerielle beslutning 98012/2001/96 (lovtidende 40/B/96) indeholdende foranstaltninger og vilkår i forbindelse med håndtering af olieaffald, den fælles ministerielle beslutning 69269/5387/90 om kompilering af vurderinger af virkninger på miljøet, den fælles ministerielle beslutning 72751/3054/85 (lovtidende 665/B/85) om toksisk og farligt affald og fjernelse af PCB'er og PCT'er og den fælles ministerielle beslutning 19396/1546/97 (lovtidende 604/B/97) om håndtering af farligt affald.

Irland oplyste, at der fandtes betydelige tekniske og økonomiske begrænsninger i forbindelse med regenerering af olieaffald, og at der ikke var nogen indlysende praktiske skridt, der kunne tages for at overvinde disse begrænsninger. I 1988 blev der udarbejdet en strategisk undersøgelsesrapport som bidrag til udarbejdelsen af den nationale plan for håndtering af farligt affald. Rapporten konkluderede, at det ikke var bæredygtigt at bygge et nyt regenereringsanlæg, da råstoftærsklen ville være højere end den samlede brug af smøreolier i Irland. I stedet favoriserede rapporten en udvidelse af de eksisterende forarbejdningsfaciliteter, så de kunne forarbejde større mængder olieaffald og fungere på en miljømæssigt mere optimal måde. Der foreslås derfor ikke nogen foranstaltninger for at fremme regenerering af olieaffald frem for genforarbejdning til brug som brændsel.

I **Nederlandene** gik regeringens politik i starten af firserne gik ud på, at olieaffald skulle regenereres i et centralt regenereringsanlæg. Denne behandling blev aldrig gennemført på grund af kommercielle restriktioner. I 1986 blev der i samarbejde med producenterne af smøreolie udarbejdet en plan for opførelse af en central forarbejdningsenhed for olieaffald med det (hoved-) formål at producere brændsel af høj kvalitet (dieselolie til skibe). En virksomhed fik en tilladelse hertil. Selv om der blev ydet et statstilskud, blev anlægget aldrig opført.

Noget olieaffald eksporteres nu for at blive regenereret til basisolie. Dette marked hæmmes af, at indsamlerne af olieaffald vender sig mod markederne i udlandet (billigere), hvor olieaffald hovedsageligt anvendes som brændsel. I 1998 blev den maksimale tilladte koncentration af organiske halogener i olier, der anvendes som brændsel eller som råmateriale til fremstilling af brændsel, nedsat fra 500 mg/kg til 50 mg/kg. Som følge heraf kan olieaffald ikke længere anvendes til produktion af brændsel.

Når olieaffaldet behandles i Nederlandene, sker dette i form af adskillelse i en centrifuge efterfulgt af forbrænding, idet den vigtigste brug er som brændsel. Det resterende olieaffald eksporteres til nyttige anvendelser, dvs. regenerering eller brug som brændsel.

Portugal forklarede, at der var adskillige begrænsninger med hensyn til opførelse af regenereringsanlæg på portugisisk område. Mængden af indsamlet olieaffald, navnlig olie af høj kvalitet, ligger under det normale balancepunkt på 60 000 til 80 000 ton beregnet i undersøgelsen med titlen "Economics of waste oils regeneration" af Coopers & Lybrand, The Hague, dateret den 29. januar 1997. Endvidere gør forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 det umuligt at forbyde eksport af olieaffald til energiudnyttelse; dette virker demotiverende for potentielle investorer i regenereringsanlæg på portugisisk område, da de ikke har nogen garanti for, at det indsamlede olieaffald vil blive kanaliseret til deres anlæg. En anden begrænsning er, at olieaffaldsmarkedet er tæt på mætningspunktet, hvilket heller ikke tilskynder til regenerering.

I Portugal findes der ingen begrænsninger med hensyn til forbrænding af olieaffald. Forbehandling af olieaffald, før det kan sendes til forbrænding, er imidlertid obligatorisk i Portugal. Behandlingen sker på følgende måde: olieaffaldet filtreres og dehydreres, metaller fjernes, og olien centrifugeres. De anlæg, der udfører denne behandling, skal indhente en industriel tilladelse, der er omhandlet i lovdekret nr. 282/93 af 17. august 1993.

Finland henviste til sit svar af 1. juni 2001 på Kommissionens åbningskrivelse om anvendelse af artikel 3. I henhold til denne skrivelse findes der økonomiske og organisatoriske begrænsninger i prioriteringen af forarbejdning af olieaffald ved regenerering. Disse skyldes den lille mængde olieaffald, der produceres, den lave pris på regenererede olier og den lave efterspørgsel efter regenererede olier.

Sverige svarede, at landet ikke regenererer olieaffald.

I **Det Forenede Kongerige** fandt der en begrænset behandling af olieaffald sted frem til 2000. Det krævede store investeringer. Den vigtigste konkurrence for olieaffald kom fra virksomheder, der genvinder energi fra olieaffald. Endvidere har konkurrencen mellem olieselskaberne og de faldende priser på råolie tilsammen påvirket bæredygtigheden af regenerering af olieaffald. Der findes ingen begrænsninger med hensyn til forbrænding af olieaffald. Alt indsamlet olieaffald behandles ved forbrænding på betingelser, der er EU-kompatible.

Frankrig, Italien, Luxembourg og Østrig svarede, at der ikke fandtes nogen begrænsninger med hensyn til regenerering og forbrænding af olieaffald, men kom ikke med yderligere forklaringer.

Mange medlemsstater har endnu ikke omsat prioriteringen af regenerering af olieaffald i national ret. Under de igangværende overtrædelsesprocedurer har nogle medlemsstater omsat denne forpligtelse i national ret.

De medlemsstater, der har svaret, at der fandtes begrænsninger med hensyn til regenerering, begrundede hovedsageligt dette med økonomiske aspekter som f.eks. den lille mængde olieaffald, der produceres, muligheden for lave udgifter til forbrænding i andre medlemsstater og mætningen af basisoliemarkedet. En medlemsstat oplyste, at der

fandtes begrænsninger med hensyn til forbrænding af olieaffald på grund af fastsættelsen af grænseværdier for indholdet af forurenende stoffer.

6.3. Offentlige oplysningskampagner – artikel 5

I henhold til artikel 5, stk. 1, iværksætter medlemsstaterne offentlige oplysningskampagner for at sikre en hensigtsmæssig opbevaring og en så omfattende indsamling af olieaffald som muligt.

For **Belgiens** vedkommende oplyste **regionen Vallonien**, at den ikke havde gennemført nogen specifikke kampagner med hensyn til olieaffald for at bevidstgøre offentligheden. Bevidstgørelsen har fundet sted via mere generelle kampagner rettet mod den brede befolkning med oplysninger om, hvilke forholdsregler der skal træffes, navnlig med hensyn til husholdningsaffald, for at beskytte miljøet. Disse kampagner er blevet gennemført i løbet af "grønne uger" (almindelig rådgivning og information om håndtering af husholdningsaffald) ved hjælp af forskellige reklamespots, publikationer og skilte og oplysninger udarbejdet af de lokale myndigheder og henvendt til deres borgere. **Regionen Flandern** har ikke gennemført nogen oplysningskampagner.

Østrig har udarbejdet meddelelser, foredrag, pressemeddelelser og informationspjecer.

Tyskland oplyste, at bevidstgørelsen af befolkningen hovedsageligt var sket på grundlag af § 38 og 39 i Kreislaufwirtschafts- und Abfallgesetz af 27. september 1994. I henhold til disse bestemmelser skal de lovbefalede organer med ansvar for affaldshåndtering og private organisationer yde information og rådgivning om mulighederne for at forebygge, genvinde og bortskaffe affald. De kompetente myndigheder i hver enkelt delstat oplyser befolkningen om de fremskridt, der gøres med at forebygge og genvinde affald, og om ordningerne for bortskaffelse af affald. Endvidere informerer miljømyndighederne i de enkelte delstater og distrikter offentligheden gennem pressemeddelelser og regelmæssig distribution af informationspjecer om miljømæssig sikker bortskaffelse af olieaffald, forpligtelsen for sælgere til at tage brugt motorolie og gearkasseolie tilbage og indsamlingssteder for olieaffald.

Danmark oplyste, at der ikke er blevet gennemført sådanne kampagner.

Spanien oplyste, at der var blevet gennemført offentlige oplysningskampagner på nationalt plan via tv, radio og pressekampagner. På regionalt plan var der blevet gennemført kampagner af samme slags suppleret med publikationer og distribution af brochurer og andre dokumenter. Der var ligeledes blevet tilrettelagt målrettede kampagner med de berørte sektorer og de relevante industrisammenslutninger.

Finland oplyste allerede i den tidligere rapport, at der var blevet gennemført nogle offentlige oplysningskampagner i samarbejde med Ekokem oy Ab (national facilitet til behandling af farligt affald).

Frankrig oplyste, at ADEME (det franske miljøbemyndelsesagentur) havde gennemført permanente aktioner for at informere affaldsindsamlere og fagfolk inden for bilsektoren. Der er blevet oprettet en gratis telefonlinje som svar på borgernes anmodning om information "grønt nummer (0800 38 39 40)", navnlig for at oplyse om indsamlingssteder for olieaffald. Webstedet ADEME www.ademe.fr har et afsnit med oplysninger om olieaffald. 30 000 brochurer om farligt husholdningsaffald blev udgivet i 2000. På

anmodning fra de professionelle indsamlere af olieaffald, gennemførte ADEME en kommunikationskampagne, der startede i 2001 og sluttede i 2003. Målet med denne kampagne var at forbedre indsamlingen af affald og kvaliteten af det indsamlede olieaffald. Kampagnen var rettet mod den brede befolkning, fagfolk i bilreparationssektoren og bygge- og anlægssektoren. Kampagnen var skræddersyet til de forskellige målgrupper. For husholdningerne blev der oprettet en "serveur vocal interactif", som skulle give oplysninger om de forskellige indsamlingssteder. Der blev omdelt skilte til mærkning af indsamlingsbeholdere til olieaffald til detailhandlere, tankstationer og affaldsindsamlingsfaciliteter. Oplysningen af værksteder blev gennemført via specialtidsskrifter og uddannelse.

Grækenland oplyste, som det allerede fremgik af den forrige rapport for perioden 1995-1997, at der er ved at blive udarbejdet tekniske specifikationer for håndtering af olieaffald og offentlige oplysnings- og bevidstgørelsesprogrammer vedrørende korrekt håndtering.

Irland oplyste, at den irske motorindustrisammenslutning (Society of the Irish Motor Industry) i oktober 1999 havde udarbejdet en grøn værkstedsguide (Green Garage Guide), men der forelå ingen oplysninger om, at myndighederne havde truffet nogen foranstaltninger.

Italien indsendte et sammendrag af de kommunikationsaktiviteter, som Consorzio Obbligatorio degli Oli Usati (obligatorisk konsortium for olieaffald) havde udført i perioden 1998-2000. Disse aktiviteter omfattede blandt andet en systematisk og detaljeret miljøundervisningskampagne med støtte fra miljøministeriet og undervisningsministeriet. Projektet med titlen "CircOliamo Scuola" henvendte sig til undervisningsverdenen, navnlig studerende, lærere og familier. Consorzio's arbejde i 2000 var kendetegnet ved en gradvis udvidelse af målgruppen fra skoler til unge generelt. I seks måneder besøgte en rejsende undervisningskampagne "CircOliamo Giovani" således efter aftale med ministeriet for offentlige anlægsarbejder og det nationale miljøbeskyttelsesagentur diskoteker og skoler for at gøre opmærksom på værdier som miljø og trafikikkerhed. Endvidere blev der anvendt en målrettet metode, nemlig fjernsynsspots, der blev indsat i særligt udvalgte tv-programmer for at nå ud til de identificerede målgrupper, nemlig familier, motorentusiaster, sportsentusiaster eller de meget unge. Dette initiativs succes blev målt via den ekstraordinære stigning i antallet af opkald til Consorzios "grønne nummer". Endelig optrappede Consorzio i løbet af 2000 gradvist sine bevidstgørelsesaktiviteter inden for den strategiske "gør det selv"-sektor både via radiokampagner henvendt til bilister og via initiativer rettet mod kritiske sektorer, herunder især sejl sportssektoren.

Luxembourg havde allerede oplyst, at der var blevet iværksat forskellige aktiviteter som en del af "SuperdrecksKäsch" -kampagnen, som miljøministeriet havde indledt. Reklamespots og -kampagner i radio, aviser og biografer samt deltagelse i handelsmesser. Kampagnen henvendt til borgerne kaldes "SuperdrecksKäsch fir Biirger", mens kampagnen henvendt til den kommercielle sektor kaldes "SuperdrecksKäsch fir Betriiber".

Portugal oplyste, at den nationale oplysnings- og bevidstgørelseskampagne om brug af olieaffald var baseret på en brochure med titlen "Olieaffald – indsamling og genanvendelse" offentliggjort i 1988 af generaldirektoratet for energi og generaldirektoratet for miljøkvalitet (affaldsinstituttet overtog generaldirektoratet for

miljøkvalitets ansvarsområder vedrørende affald efter offentliggørelsen af lovdekret nr. 236/97 af 3. september 1997). Oplysningerne i denne brochure blev ajourført i 1992. Oplysnings- og bevidstgørelseskampagnen blev indledt med et pilotprojekt i Alentejo-regionen og blev dernæst udvidet til hele landet ved hjælp af følgende undervisningsredskaber: en brochure med titlen "Olieaffald – indsamling og genanvendelse", en film med titlen "Smid ikke dit olieaffald væk" og en plakat med titlen "Smid ikke dit olieaffald væk". Ud over ovennævnte aktiviteter er der blevet tilrettelagt uddannelses- og bevidstgørelsesordninger, navnlig i form af en hjælpelinje (telefon, e-mail eller post), som besvarer spørgsmål fra forskellige sektorer i samfundet (industri, studerende, privatpersoner) om en lang række emner i tilknytning til affald, herunder olieaffaldsstrømmen; deltagelse i de mange aktiviteter vedrørende affald, der blev tilrettelagt i Portugal (uddannelseskurser, seminarer, konferencer og andre arrangementer); deltagelse som svar på anmodninger fra en lang række medier for at øge den brede befolknings bevidsthed om affaldsspørgsmål og navnlig olieaffald.

Sverige gennemførte initiativer med det formål at forbedre indsamlingen af farligt affald i forskellige kommuner, og der blev i maj 2000 gennemført en national kampagne for at indsamle farligt affald fra husholdninger, olieaffald, bilbatterier, malingrester osv.

Det Forenede Kongerige beskrev Oil Care Campaign, der udgør en del af et initiativ med det formål at nedbringe olieforureningen. Kampagnen sigter mod at øge bevidstheden om problemerne med olieforurening, og hvordan den kan forhindres gennem en omhyggelig håndtering og opbevaring og gennem øget genvinding og genanvendelse. Kampagnen omfatter følgende initiativer. Oil Bank Helpline (gratis) hjælper befolkningen med at finde ud af, hvor den nærmeste oliegenanvendelsesstation findes. Linjen besvarer i øjeblikket omkring 150 opkald om måneden, og der gøres reklame for den i pjecer, annoncer i instruktionshåndbøger for private og på de fleste oliebeholdere. Emergency Hotline (gratis) hjælper befolkningen til at indberette forureningshændelser. Oil Care Code er en enkel vejledning for private og kommercielle brugere om, hvordan olieforurening forhindres.

De fleste medlemsstater med undtagelse af Danmark, Grækenland og Belgien (regionen Flandern) har gennemført offentlige informations- og bevidstgørelseskampagner.

6.4. Nærmere oplysninger om indsamling af olieaffald

I spørgsmål 4 blev medlemsstaterne anmodet om at indsende nærmere oplysninger om de virksomheder, der indsamler olieaffald.

Nederlandene svarede, at indsamling af olieaffald i mængder/emballage på mere end 200 liter kræver en tilladelse fra ministeren. Der er udstedt seks tilladelser til indsamling af "store mængder" ved hjælp af vacuumlastbiler. Regeringen fører tilsyn med indehaverne af tilladelser. Yderligere 22 indsamlere af mindre mængder farligt affald har ligeledes opnået tilladelser til indsamling af olieaffald i emballage på under 200 liter.

Danmark forklarede, at olieaffald indsamles via registrerede private virksomheder eller via kommunale indsamlingsordninger, og at man ikke var i besiddelse af oplysninger om antallet af registrerede private indsamlere.

Finland svarede, at alle virksomheder, der indsamler affald og farligt affald på kommercielt grundlag, skal registreres i affaldsdataregistret i henhold til § 49 i lov om

affald (1072/1993) og § 13 og 14 i dekret om affald (1390/1993). De tal, der er angivet i tabellen, er skøn baseret på de oplysninger, som de regionale miljøcentre har indsendt til affaldsdataregistret.

Grækenland oplyste, at der ikke fandtes nogen autoriserede indsamlingsvirksomheder for olieaffald i Grækenland. Olien indsamles udelukkende af ejerskaber, der har fået tilladelser hertil af de kompetente myndigheder i præfekturerne.

Tabel 2 indeholder en oversigt over medlemsstaternes svar.

- Der er stor forskel på strukturen for håndtering af olieaffald for så vidt angår antallet af kompetente myndigheder med ansvar for udstedelse af tilladelser og det niveau, de befinder sig på, og for så vidt angår antallet af virksomheder.

6.5. Fordeling af olieaffald på behandlingstyper – artikel 5, stk. 3

I henhold til artikel 5, stk. 3, kan medlemsstaterne træffe beslutning om, hvilken behandling olieaffaldet skal underkastes (regenerering og forbrænding).

Østrig, Belgien, Danmark, Italien, Portugal, Sverige og Det Forenede Kongerige svarede, at olieaffald ikke var underkastet nogen bestemt behandling i henhold til artikel 5.

Finland oplyste allerede i den forrige rapport 1995-1997, at Ekokem Oy Ab (national facilitet til behandling af farligt affald) som supplement til det finske statsråds beslutning 101/1997 (fastsættelse af hierarkiet regenerering, energiudnyttelse og sikker bortskaffelse af olieaffald) anbefaler, at olieaffald opdeles i a) mørke motorolier, b) smøreolier såsom hydrauliske olier og gearkasseolier, der ikke indeholder PCB'er, c) vandholdige smøreolier, d) vegetabiliske olier og e) andet olieaffald såsom PCB-holdige olier, brændselsaffald og bundolier. For så vidt angår olieaffald indeholdt i a)-d) prioriteres regenerering, mens energiudnyttelse er den anden løsning. Olieaffald i e) bør bortskaffes på en sikker måde. I praksis sender virksomhederne en gang om året årlige resuméer af bogføringen til tilsynsmyndigheden. Denne forpligtelse er normalt angivet i tilladelse. Tilsyn med faciliteter, der håndterer olieaffald, sker mindst en gang hvert tredje år.

Frankrig oplyste, at enhver behandling af olieaffald sker i overensstemmelse med artikel 3 i direktivet, uanset om der er tale om regenerering eller forbrænding.

Tyskland mindede om, at olieaffald ikke underkastes nogen bestemt genanvendelse i henhold til artikel 5. Den eksisterende lovbestemmelse (forordning om olieaffald) er imidlertid ved at blive ændret for at gøre prioriteringen i Tyskland af forarbejdning af olieaffald til regenerering af basisolie og procesrelaterede biprodukter obligatorisk. Overvågningen af forarbejdningsanlæggene i henhold til Bundes-Immissionsschutzgesetz og bestemmelserne til gennemførelse heraf sikrer, at behandlingen ikke påfører mennesker eller miljøet skader, der kan undgås.

Grækenland forklarede, at behandling/regenerering af olieaffald i Grækenland hovedsageligt foregår ved hjælp af svovlsyremetoden for størstedelens vedkommende i mindre, ældre anlæg. Der findes ligeledes et stort anlæg, hvor regenerering udføres ved hjælp af katalytisk hydrogenering. Derudover behandles olieaffald på andre måder end ved regenerering. Regenereringsanlæg til olieaffald skal have en specifik tilladelse

udstedt af de kompetente tjenestegrene (i ministeriet for miljø, regional planlægning og offentlige anlægsarbejder/udviklingsministeriet). Tilladelserne indeholder bestemmelser om regelmæssige og uanmeldte tilsyn på anlæggene for at kontrollere, at de er i overensstemmelse med de fastsatte betingelser. Tilsynene udføres af de kompetente, lokale myndigheder (præfekturer) og af de ministerier, der deler kompetencen.

Luxembourg svarede, at der var blevet vedtaget forskellige bestemmelser med affaldslovgivningen i 1994, der også finder anvendelse på olieaffald. Affaldsgenvinding prioriteres over bortskaffelse af affald. Materialelegenvinding prioriteres over energiudnyttelse. Da Luxembourg ikke har noget regenereringsanlæg og heller ikke noget energiudnyttelsesanlæg til olieaffald, eksporteres alt olieaffald. Olieaffaldets bestemmelsessted kontrolleres ved hjælp af indberetningsmekanismerne i forordning 259/93 om forsendelse af affald.

Spanien oplyste, at olieaffald er blevet fordelt på regenerering, genanvendelse og energiudnyttelse. Kontrollerne er fastlagt i bekendtgørelse af 28. februar 1989 om håndtering af olieaffald og bekendtgørelse af 13. juni 1990 om ændring af denne.

Irland og Nederlandene indsendte ingen oplysninger om dette spørgsmål.

- De fleste medlemsstater har ikke fordelt behandlingen af olieaffald på regenerering eller forbrænding, men nogle medlemsstater har generelle bestemmelser, der prioriterer genanvendelse eller regenerering.

6.6. Nærmere oplysninger om virksomheder, der håndterer (i spørgeskemaet "bortskaffer") olieaffald

I henhold til artikel 6 skal virksomheder, som bortskaffer (regenererer, brænder, bortskaffer) olieaffald, opnå tilladelse. I spørgsmål 6 blev medlemsstaterne anmodet om at indsende nærmere oplysninger om virksomheder, der kun håndterer olieaffald, og virksomheder, der håndterer olieaffald og andet affald.

Oplysningerne findes i tabel 3.1 og 3.2.

Medlemsstaterne blev ligeledes anmodet om at angive, hvordan den kompetente myndighed sikrede sig, at alle hensigtsmæssige foranstaltninger til beskyttelse af miljø og sundhed var blevet truffet.

Østrig svarede, at man sikrede sig dette ved at udstede tilladelser i henhold til forskellige love og ved hjælp af gentagne tilsyn i henhold til lov om affaldshåndtering (Abfallwirtschaftsgesetz) og lov om regulering af handel og industri (Gewerbeordnung).

Belgien oplyste for så vidt angår **regionen Flandern**, at dette sikres gennem anvendelse af miljøtilladelser. Den kompetente myndighed kan kontrollere, om alle hensigtsmæssige foranstaltninger er blevet truffet for at beskytte sundheden og miljøet. Tilsynene gennemføres om nødvendigt på stedet, ligesom der opstilles miljøbetingelser i tilladelsen fra Vlarem II. Der gennemføres endvidere miljøtilsyn af afdelingen for miljø-, natur-, landskabs- og vandforvaltning (AMINAL).

Danmark påpegede blot, at dette sikres ved hjælp af betingelser for og kontrol med overensstemmelsen.

Finland svarede, at virksomheder, der regenererer olieaffald eller anvender olieaffald som brændsel, skal have en miljøtilladelse til at udføre deres aktiviteter i henhold til lov om miljøbeskyttelse (86/2000) og dekret (169/2000). Principperne for overvejelse af tilladelser og betingelserne for tildeling af en tilladelse samt kravene til de nødvendige regulativer, der skal indgå i tilladelserne, er fastlagt i kapitel 7 i lov om miljøbeskyttelse. De omfatter *blandt andet* kravet om, at tilladelsesregulativerne vedrørende forebyggelse og begrænsning af emissioner skal baseres på den mest avancerede teknologi, der er tilgængelig. Ovennævnte lovgivning trådte i kraft den 1. marts 2000.

Frankrig svarede som en generel kommentar til tabellerne, at der ved udgangen af 2000 var 36 virksomheder på det franske kontinent, som var autoriseret til at behandle olieaffald, hvoraf 29 anvendte olieaffald som brændsel i cementovne osv., en regenererede *mørk* mineralolieaffald og seks regenererede *klart* olieaffald. Endvidere skal virksomheder, der oplagrer og behandler olieaffald, have en autorisation og en godkendelse fra forskellige kompetente myndigheder. Lovrammer sikrer, at anlæggene opfylder deres forpligtelser. Der gennemføres endvidere periodiske tilsyn. Hvis det konstateres, at en virksomhed overtræder betingelserne i dens tilladelser, kan disse trækkes tilbage.

Tyskland oplyste, at anlæg, der regenererer olieaffald eller anvender det som brændsel, er underlagt en godkendelsesprocedure i henhold til § 10 sammen med § 5 i Bundes-Immissionsschutzgesetz (BImSchG). Godkendelsesproceduren omfatter en undersøgelse baseret på den nyeste viden af de foranstaltninger, der er truffet for at undgå skadelige virkninger på mennesker, dyr, planter, jordbund, vand, luft og kulturelle eller andre genstande. Det undersøges ligeledes, om der findes planer for forebyggelse af affaldsproduktion, genvinding og bortskaffelse af affald. Når anlægget er operationelt, skal det opfylde de grænseværdier, der er fastsat i de tekniske retningslinjer for forebyggelse af luftforurening (Technische Anleitung zur Reinhaltung der Luft) eller den 17. anordning om gennemførelse af Bundes-Immissionsschutzgesetz (17. BImSchV). Delstatens miljømyndigheder foretager konstant overvågning.

Grækenland oplyste, at anlæg, der regenererer olieaffald, skal have en specifik tilladelse hertil fra de kompetente tjenestegrene (i ministeriet for miljø, regional planlægning og offentlige anlægsarbejder/udviklingsministeriet). Tilladelserne indeholder bestemmelser om regelmæssige og uanmeldte kontrolbesøg på anlæggene for at kontrollere, at de fastsatte betingelser overholdes. Kontrollerne gennemføres af de kompetente, lokale (præfektorale) myndigheder.

Italien påpegede, at dette sikres ved ministeriel bekendtgørelse 392/96 og ministerielt dekret 124/2000.

Luxembourg svarede, at lov om affald af 1994, forordning af 30. november 1989 vedrørende olieaffald og lov af 10. juni 1999 indeholder et krav om, at ethvert anlæg, der håndterer olieaffald, skal have en tilladelse. Alle tekniske og organisatoriske krav fastsættes i forbindelse med disse tilladelser.

Portugal oplyste, at der var blevet indført passende kontroller, navnlig et licenssystem for forskellige aktiviteter, hovedsageligt forbrænding, i henhold til bekendtgørelse 240/92 af 25. marts 1992. Endvidere kan transport, bortskaffelse og genvinding af olieaffald ikke ske uden en tilladelse fra affaldsinstituttet (§ 4, stk. 2, i lovdekret nr. 88/91). Der er blevet indført en forpligtelse til at føre registre, ligesom personale fra

ministeriet for miljø og regionalplanlægning sammen med andre tilladelsesudstedende organer og politimyndigheder gennemfører regelmæssige tilsyn. I henhold til § 4 og 5 om den generelle forpligtelse vedrørende sikkerhed og risikoforebyggelse kræves der endvidere en industriel tilladelse til forbehandling af olieaffald til forbrænding.

Spanien meddelte, at de regionale myndigheder (NUTS 2) i deres egenskab af kompetente myndigheder træffer de foranstaltninger, der er fastlagt i artikel 8 i bekendtgørelsen af 28. februar 1989 om håndtering af olieaffald som meddelt Kommissionen.

Sverige svarede, at placeringen og betingelserne for de krævede beskyttelsesforanstaltninger fastlægges i tilladelserne. Selvregulering, forpligtelse til indberetning, miljørapporter og –tilsyn, der foretages af myndighederne, skal sikre, at aktiviteterne udføres under behørig hensyntagen til sundheden og miljøet.

Det Forenede Kongerige forklarede, at alle anlæg til forbrænding af olieaffald er omfattet af del I i Environment Protection Act 1990 (lov om miljøbeskyttelse) og først kan udføres, når der er indsendt en ansøgning om autorisation, og denne er godkendt. Alle autorisationer skal indeholde betingelser, der sikrer et hensigtsmæssigt kontrolniveau. I forbindelse med de større forbrændingsprocesser sker dette gennem en specificering af den genanvendte brændselolie; typiske værdier findes i bilag A. I Nordirland er den gældende lovgivning Industrial Pollution and Control Order (NI) 1997.

Irland oplyste, at de pågældende virksomheder er underlagt affaldstilladelser fra EPA i henhold til del V i lov om affaldshåndtering af 1996. Der findes en streng licensprocedure, som er fastlagt i § 40 i loven af 1996 og affaldshåndteringsregulativerne af 1997 som ændret i 1998 og erstattet af affaldshåndteringsregulativerne i 2000.

- For så vidt angår virksomheder, der indsamler olieaffald, er der stor forskel medlemsstaterne imellem på opbygningen af håndteringen af olieaffald både hvad angår antallet af kompetente myndigheder og det niveau, de befinder sig på, og hvad angår antallet af virksomheder. Alle medlemsstater undtagen Danmark oplyste, at de har indført systemer for tilladelser til anlæg, der håndterer olieaffald.

6.7. Grænseværdier ved forbrænding – artikel 8

I henhold til artikel 8, stk. 1, sikrer medlemsstaterne sig, at emissionsgrænseværdierne ved forbrænding i anlæg med en varmeeffekt på 3 MW eller derover (bilag) overvåges. Medlemsstaterne kan til enhver tid fastsætte strengere grænseværdier eller grænseværdier for andre stoffer og parametre.

I tabel 4.1 er opstillet de emissionsgrænseværdier for forskellige stoffer, som de enkelte medlemsstater har fastsat¹²⁶.

¹²⁶

Det bør bemærkes, at emissionsgrænseværdierne i bilaget til direktiv 75/439/EØF for forbrænding af olieaffald vil blive ophævet ved direktiv 2000/76/EØF om forbrænding af affald. Når sidstnævnte træder i kraft (2003 for nye anlæg og 2005 for eksisterende anlæg), vil det ligeledes regulere forbrænding og olieaffaldsforbrænding med anvendelse af suppleringsbrændsel. I praksis betyder dette, at emissionsgrænseværdierne for forbrænding af olieaffald vil blive meget strengere. Dette vil begrænse brugen af olieaffald som brændsel til færre anlæg, der kan opfylde de i direktiv 2000/76/EØF fastlagte krav og driftsvilkår.

Belgien indsendte med hensyn til **regionen Flandern** grænseværdier for anlæg med en varmeeffekt på mellem 2 og 3 MW og andre grænseværdier for anlæg med en varmeeffekt på under 2 MW. For anlæg med en varmeeffekt på under 2 MW er grænseværdien summen af de forurenende stoffer Cd, Ni, Cr, Cu, V, Pb 10 mg/Nm³.

Frankrig oplyste, at emissionsgrænseværdierne for forbrænding eller forbrænding af olieaffald med anvendelse af suppleringsbrændsel blev fastsat i et dekret af 1996, der omsætter direktiv 94/67/EF om forbrænding af farligt affald i national ret. Endvidere kontrolleres indholdet af PCB og chlor i hver enkelt ladning olieaffald for at sikre, at det ikke overstiger henholdsvis 50 ppm og 0,6 %.

Grækenland påpegede, at det fremgår af de oplysninger, som miljøministeriet er i besiddelse af, at der ikke findes nogen forbrændingsanlæg til olieaffald i Grækenland med en varmeeffekt på under 3 MW.

Tyskland forklarede, at de grænseværdier, der blev oplyst i svaret på spørgsmål 7 (a), er fastsat i den 17. anordning om gennemførelse af Bundes-Immissionsschutzgesetz (Anordnung om forbrændingsanlæg til affald og lignende brændbare stoffer - Verordnung über Verbrennungsanlage für Abfälle und ähnliche brennbare Stoffe - 17. BImSchV). Disse grænseværdier finder ligeledes anvendelse på anlæg med en varmeeffekt på under 3 MW (§ 8, stk. 1, litra b)).

Sverige svarede, at grænseværdierne i direktivet er indarbejdet i forordningen om olieaffald. I beslutningerne om udstedelse af tilladelser henvises der ofte til disse grænseværdier som værende de gældende grænser. Myndighederne har mulighed for både at fastsætte strengere grænseværdier og andre parametre, hvor det er nødvendigt i enkelttilfælde.

Danmark, Luxembourg, Portugal, Spanien, Sverige og Det Forenede Kongerige havde ikke yderligere bemærkninger til dette spørgsmål ud over tabellerne.

Irland besvarede ikke dette spørgsmål.

- Belgien, Danmark, Finland, Tyskland, Grækenland, Italien, Portugal, Spanien, Sverige og Det Forenede Kongerige har indberettet deres grænseværdier, og de ligger alle på linje med eller under grænseværdierne i Rådets direktiv. Østrig, Belgien, Danmark, Tyskland, Portugal og Finland har ligeledes fastsat grænseværdier for forbrændingsanlæg med en varmeeffekt på under 3 MW.

6.8. Kvantitative begrænsninger for at føre fortegnelser over olieaffald – artikel 11

I henhold til artikel 11 skal hver medlemsstat fastsætte den mængde olieaffald (som ikke må overstige 500 liter om året), som forpligter enhver virksomhed (der producerer, indsamler og/eller bortskaffer olieaffald) til at føre fortegnelser. Disse fortegnelser skal efter anmodning meddeles de kompetente myndigheder.

Østrig, Belgien (regionen Flandern), Danmark, Finland, Frankrig, Sverige synes at meddele, at der ikke er fastsat nogen minimumsmængde, således at grænsen er 0 liter, hvilket betyder, at der for ENHVER mængde, der produceres, indsamles eller behandles, skal føres fortegnelser.

Tyskland har fastsat en grænse på 100 liter, over hvilken der findes en forpligtelse til at føre fortegnelser.

Grækenland har ikke besvaret dette spørgsmål.

Irland oplyser, at der er fastsat en grænse på 500 liter for producenter af olieaffald; for indsamlere og virksomheder, der behandler olieaffald, fastsættes mængden imidlertid af den myndighed, der udsteder tilladelser, og den var ikke tilgængelig.

Luxembourg henviser til den forrige rapport, hvoraf det fremgår, at en minimumsmængde er fastsat i lovgivningen om farligt affald (ingen nærmere oplysninger).

Spanien har fastsat en tærskel på 500 liter for producenter af olieaffald og ingen grænse for indsamlere og virksomheder, der behandler olieaffald.

Italien, Portugal og Det Forenede Kongerige besvarede ikke dette spørgsmål.

I mange af medlemsstaterne ser det ud til, at der skal føres fortegnelser for enhver mængde, der produceres, indsamles eller behandles. Andre medlemsstater anvender de tærskler, der er fastsat i direktivet, eller lavere tærskler.

6.9. Godtgørelse til virksomheder, der foretager indsamling og/eller bortskaffelse af olieaffald – artikel 14

I henhold til artikel 14 kan de virksomheder, der foretager indsamling og/eller bortskaffelse, til gengæld for de forpligtelser, som medlemsstaterne pålægger dem, få tildelt en godtgørelse.

Finland rapporterede, at godtgørelser kan tildeles til virksomheder, der foretager indsamling eller bortskaffelse. Det skønnes, at der udbetales omkring 1,5-2,5 mio. EUR om året på grundlag af faktiske omkostninger ekskl. indtægterne fra salg af forbehandlet olie. På grund af de høje oliepriser og de usædvanligt høje indtægter fra salg af forbehandlet olie blev der kun udbetalt 0,9 mio. EUR i 2000. I henhold til lov om olieaffaldsafgift 894/1986 er producenter og importører af smøreolier forpligtede til at betale en olieaffaldsafgift. Der skal ligeledes betales olieaffaldsafgift af transformatorolier og olier til afbrydere, skæreolier, skylleolier samt formolier og hydrauliske olier. Indtægterne fra olieaffaldsafgiften kan anvendes til at dække udgifterne i forbindelse med olieaffald og indsamling, transport, oplagring og behandling heraf. De kan ligeledes anvendes til dækning af udgifterne i forbindelse med olieforurening på landjorden og bekæmpelse heraf. Detaljerede bestemmelser om anvendelse af indtægterne er fastlagt i regeringens beslutning 1191/1997. Godtgørelserne tildeles af miljøministeriet.

Frankrig yder godtgørelse til indsamlingsvirksomheder. Man oplyste, at producenter, importører osv. af olier i perioden 1979-1998 var underlagt særlige afgifter i overensstemmelse med "forurenere betaler"-princippet. Siden den 1. januar 1999 har producenter, importører osv. af smøreolier, olier og smøremidler, hvis anvendelse frembringer olieaffald, været underlagt en generel afgift på de forurenende aktiviteter.

ADEME¹²⁷ modtager støtte, der navnlig sætter det i stand til at godtgøre de godkendte indsamlere af mørke mineralolier. Dette sker på grundlag af regelmæssige økonomiske revisioner af aktiviteterne i virksomheder, der indsamler og behandler olieaffald. Den gennemsnitlige godtgørelse pr. ton olieaffald, der indsamles, er (inkl. skatter): 1998: 475,66 FRF; 1999: 538,45 FRF; 2000: 508,67 FRF.

I **Grækenland** åbner udviklingsloven mulighed for incitament, men indsamling og recirkulation reguleres af markedet, og der er ikke behov for godtgørelser. Der ydes kun godtgørelser i tilfælde, der falder inden for lovens anvendelsesområde vedrørende incitament.

Spanien rapporterede, at der ydes en godtgørelse på op til 7 ESP pr. liter til indsamling, transport, oplagring, analyse og/eller forbehandling. Dette finansieres over det almindelige statsbudget på grundlag af en årlig indkaldelse af forslag. Denne indkaldelse af forslag omfatter alle håndteringsaktiviteter. Følgende beløb var øremærket til håndtering af olieaffald: 1 mia. ESP i 1998, 1,3 mia. ESP i 1999 og 1,430 mia. ESP i 2000. Der ydes godtgørelser på op til 15 ESP pr. liter til bortskaffelsesvirksomheder.

De øvrige medlemsstater oplyste, at der ikke ydes godtgørelser til virksomheder, der indsamler eller bortskaffer olieaffald.

Tyskland understregede, at der ikke hidtil er udbetalt støtte til virksomheder, der bortskaffer olieaffald. Samtidig med, at forordningen om olieaffald ændres, er det tanken at vedtage retningslinjer for støtte, der åbner mulighed for, at der frem til 2007 kan udbetales støtte til virksomheder, der regenererer basisolie fra olieaffald, til dækning af deres tab i det foregående år med en grænse på 50 DEM pr. ton regenereret olieaffald. Støtten vil være faldende afhængigt af den mængde olie, der regenereres på et bestemt anlæg. Det fulde beløb på 50 DEM udbetales for højst 3 000 ton pr. anlæg i 2001, og i de efterfølgende år vil dette beløb blive nedsat med 5 DEM om året. Tyskland oplyste ligeledes, at retningslinjerne for støtte var meddelt Kommissionen og godkendt af denne som statsstøtte.

Nederlandene svarede, at der ikke blev udbetalt godtgørelser, men at der blev fastsat en maksimumsafgift for indsamling af olieaffald hver måned. Denne maksimumspris beregnes på grundlag af forarbejdningssomkostningerne og indtægterne fra de produkter, som forarbejdningen resulterer i. Maksimumprisen finder anvendelse på indsamling og behandling. Adskillelse af priserne for indsamling og behandling er ikke mulig, da indsamlerne også udgør en del af behandlingen.

Godtgørelser i en eller anden form anvendes kun i 3 medlemsstater (Finland, Frankrig, Spanien). Der kan ydes nogle finansielle incitament i Grækenland.

¹²⁷

Agence de l'Environnement et de la Maitrise de l'Energie

Bilag II

Rådets direktiv 75/439 om olieaffald

1998-2000

Ton/år	Østrig			Belgien			Danmark			Finland		
	1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000
År	1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000
Samlet mængde olie, der markedsføres/sælges, hvor tal er tilgængelige	100,500	97,300	103,100	110,223	120,870	107,116	72,530	68,835	64,276	94,000	92,000	89,000
Samlet mængde produceret olieaffald, heraf	43 975	44 100	43 000	56 912	35 523	i.o.	0	0	0	47 000	46 000	44 500
Indsamlet	37 700	37 700	32 600	56 912	35 523	i.o.	0	34 646	28 689	41 800	37 900	41 700
Regenereret	154	66	308	500	500	i.o.	0	0	0	2 600	3 200	2 900
Forbrændt	40 300	39 000	39 600	56 886	35 523	i.o.	21 703	15 307	17 344	39 200	34 700	38 800
Deponeret (inkl. permanent oplagring)	0	0	0	0	0	i.o.	0	0	0	0	0	0
Bemærkning		1)	2)	3)			4)					

Table 1. Behandling og håndtering af olie (ton/år), (Spørgeskema, del II, spørgsmål 1 c), fortsættes.

Tabellen giver et billede af den årlige mængde olieaffald, der produceres, og af den mængde, der indsamles. Endvidere viser tabellen, hvor meget af den indsamlede mængde olieaffald, der henholdsvis regenereres, forbrændes og deponeres.

Noter:

556,5 t blev eksporteret til varmegenvinding.

Til varmegenvinding: 724,9 t eksporteret.

De angivne mængder er ekstrapolerede værdier baseret på de oplysninger, som flamske virksomheder hvert år indberetter til OVAM. Den regenererede mængde er et skøn.

Ingen oplysninger om den samlede og indsamlede mængde olieaffald.

Rådets direktiv 75/439 om olieaffald

1998-2000

Ton/år	Frankrig			Tyskland			Grækenland			Irland		
	1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000
År	1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000
Samlet mængde olie, der markedsføres/sælges, hvor tal er tilgængelige	732 655	717 920	711 000	1 146 800	1 159 900	1 122 300	75 590	70 006	78 865	31 102	32 408	35 317
Samlet mængde produceret olieaffald, heraf	383 000	367 500	361 500	0	0	0	60 000	60 000	60 000	15 551	16 204	17 658
Indsamlet	305 000	302 000	295 000	482 000	473 000	471 000	39 578	37 872	40 428	15 017	11 485	15,925
Regenereret	100 110	93 705	91 386	279 000	260 000	280 000	13 105	12 890	14 479	0	0	0
Forbrændt	201 933	208 416	195 071	203 000	213 000	191 000	15 890	15 309	17 372	12 829	11 331	13 717
Deponeret (inkl. permanent oplagring)	302 043	302 121	286 457	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Bemærkning			5)	6)	7)	8)	9)	10)	11)	12)		

Tablet 1 (fortsat). Behandling og håndtering af olie (ton/år), (Spørgeskema, del II, spørgsmål 1 c), fortsættes.

Tabellen giver et billede af den årlige mængde olieaffald, der produceres, og af den mængde, der indsamles. Endvidere viser tabellen, hvor meget af den indsamlede mængde olieaffald, der henholdsvis regenereres, forbrændes og deponeres.

Noter:

- (5) Den mængde, der markedsføres, er et skøn.
- (6) Der er ikke indsamlet statistikker over den samlede mængde olieaffald, der produceres. I alt 806 200 ton kunne i teorien indsamles.
- (7) Der er ikke indsamlet statistikker over den samlede mængde olieaffald, der produceres. I alt 754 800 ton kunne i teorien indsamles.
- (8) Mængden af olieaffald er skønnet på grundlag af statistikker om salg af smøreliefer og produkter fremstillet af olieaffald.
- (9) Mængde genanvendt efter rensning uden regenerering: 8 451 Mængde bortskaffet uden kontrol: 2 132
- (10) Mængde genanvendt efter rensning uden regenerering: 7 367 Mængde bortskaffet uden kontrol: 2306
- (11) Mængde genanvendt efter rensning uden regenerering: 6072. Mængde bortskaffet uden kontrol: 2235
- (12) Den anslåede samlede mængde olieaffald, der produceres, svarer til 50 % af den mængde, der bringes på markedet

Rådets direktiv 75/439 om olieaffald

1998-2000

Ton/år	Italien			Luxembourg			Nederlandene			Portugal		
	1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000
År	1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000
Samlet mængde olie, der markedsføres/sælges, hvor tal er tilgængelige	639,000	635,000	648,000	0	0	0	139,000	136,000	133,000	118,057	115,937	114,836
Samlet mængde produceret olieaffald, heraf	0	0	0	4,600	4,791	4,594	96,000	93,000	91,000	0	0	0
Indsamlet	184 825	188 972	187 228	4 600	4 791	4 564	87 000	86 000	84 000	53 713	55 807	52 403
Regenereret	162 820	159 816	166 773	4 600	4 791	4 564	13 000	27 000	25 000	0	0	0
Forbrændt	12 022	19 064	21 799	0	0	0	64 000	59 000	59 000	53 713	55 807	52 403
Deponeret (inkl. permanent oplagring)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Bemærkning	13)	14)	15)	16)								

Tablet 1 (fortsat). Behandling og håndtering af olie (ton/år), (Spørgeskema, del II, spørgsmål 1 c), fortsættes.

Tabellen giver et billede af den årlige mængde olieaffald, der produceres, og af den mængde, der indsamles. Endvidere viser tabellen, hvor meget af den indsamlede mængde olieaffald, der henholdsvis regenereres, forbrændes og deponeres.

Noter:

- (13) Forbrændt: inkl. 1 235 t/år
- (14) Forbrændt: inkl. 1 128 t/år
- (15) Forbrændt: inkl. 821 "brændt"
- (16) Samlet mængde olie, der markedsføres, er ikke tilgængelig.

Rådets direktiv 75/439 om olieaffald

1998-2000

Ton/år	Spanien			Sverige			Det Forenede Kongerige		
	1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000
År	1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000
Samlet mængde olie, der markedsføres/sælges, hvor tal er tilgængelige	434,600	448,300	439,300	175,000	175,000	180,000	812,738	789,747	803,644
Samlet mængde produceret olieaffald, heraf:									
Indsamlet	173 800	179 300	175 700	87 500	87 500	90 000	447 006	434 361	442 004
Regenereret	173 490	192 020	191 533	80 000	80 000	80 000	384 149	379 354	358 639
Forbrændt	34 698	27 232	30 463	0	27	0	4 000	4 000	0
Deponeret (inkl. permanent oplagring)	138 793	165 188	158 070	65 000	65 000	65 000	380 149	375 354	358 639
	0	0	0	0	0	0	62 857	55 007	83 365
Bemærkning	17)	18)	19)	20)					

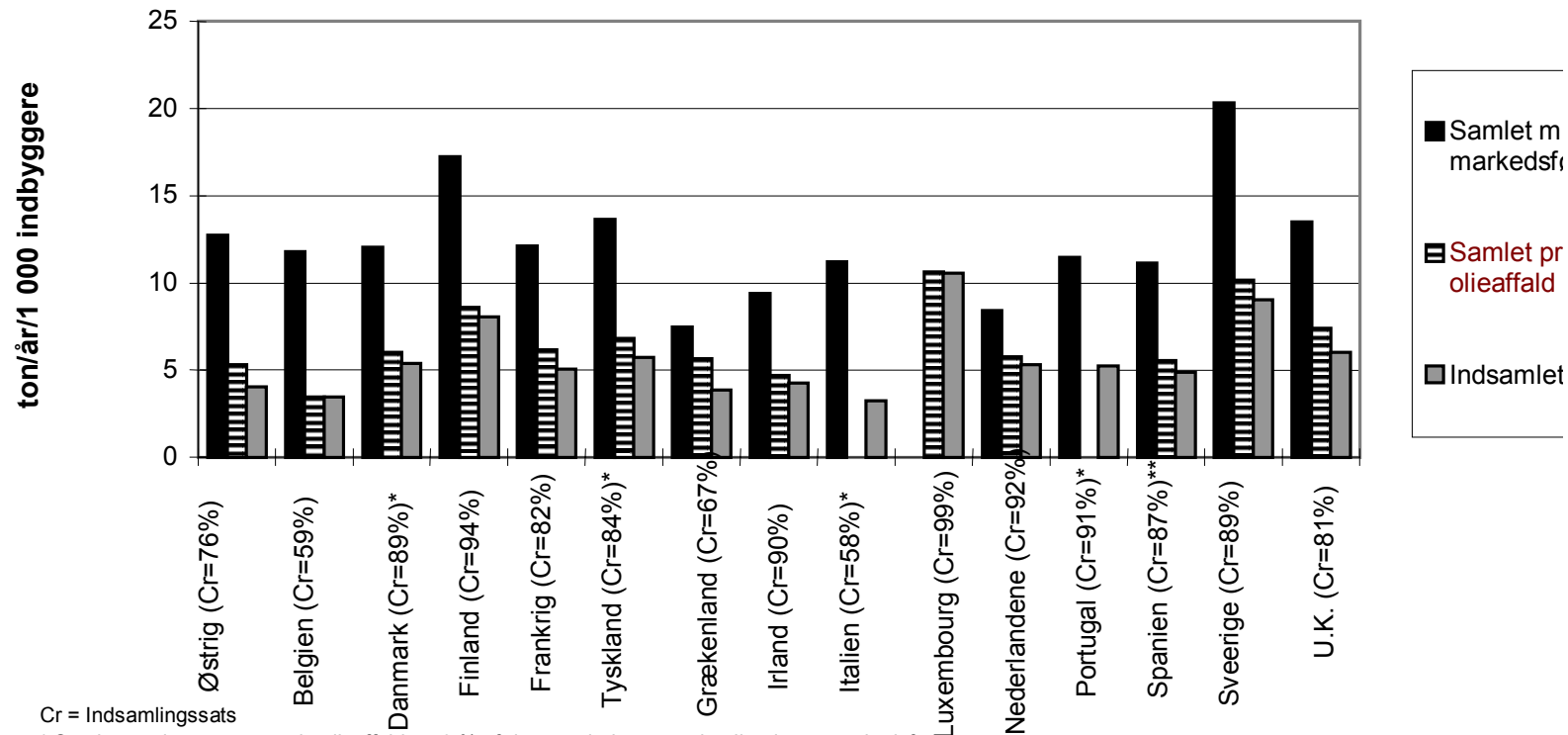
Tabel 1 (fortsat). Behandling og håndtering af olie (ton/år), (Spørgeskema, del II, spørgsmål 1 c).

Tabellen giver et billede af den årlige mængde olieaffald, der produceres, og af den mængde, der indsamles. Endvidere viser tabellen, hvor meget af den indsamlede mængde olieaffald, der henholdsvis regenereres, brændes og deponeres.

Noter:

- (17) Tallet for regenerering omfatter 3 470 ton recirkuleret olie.
- (18) Tallet for regenerering omfatter 2 884 ton recirkuleret olie.
- (19) Tallet for regenerering omfatter 2 973 ton recirkuleret olie.
- (20) Mængden af produceret affald og af behandlet affald er skønnet. Mængde opgivet på grundlag af produktstatistikker. Indberettet som mængde olieaffald, ikke som mængde olie.

Direktiv 75/439 – olieaffald pr. 1 000 indbyggere 2000

Cr = Indsamlingsats

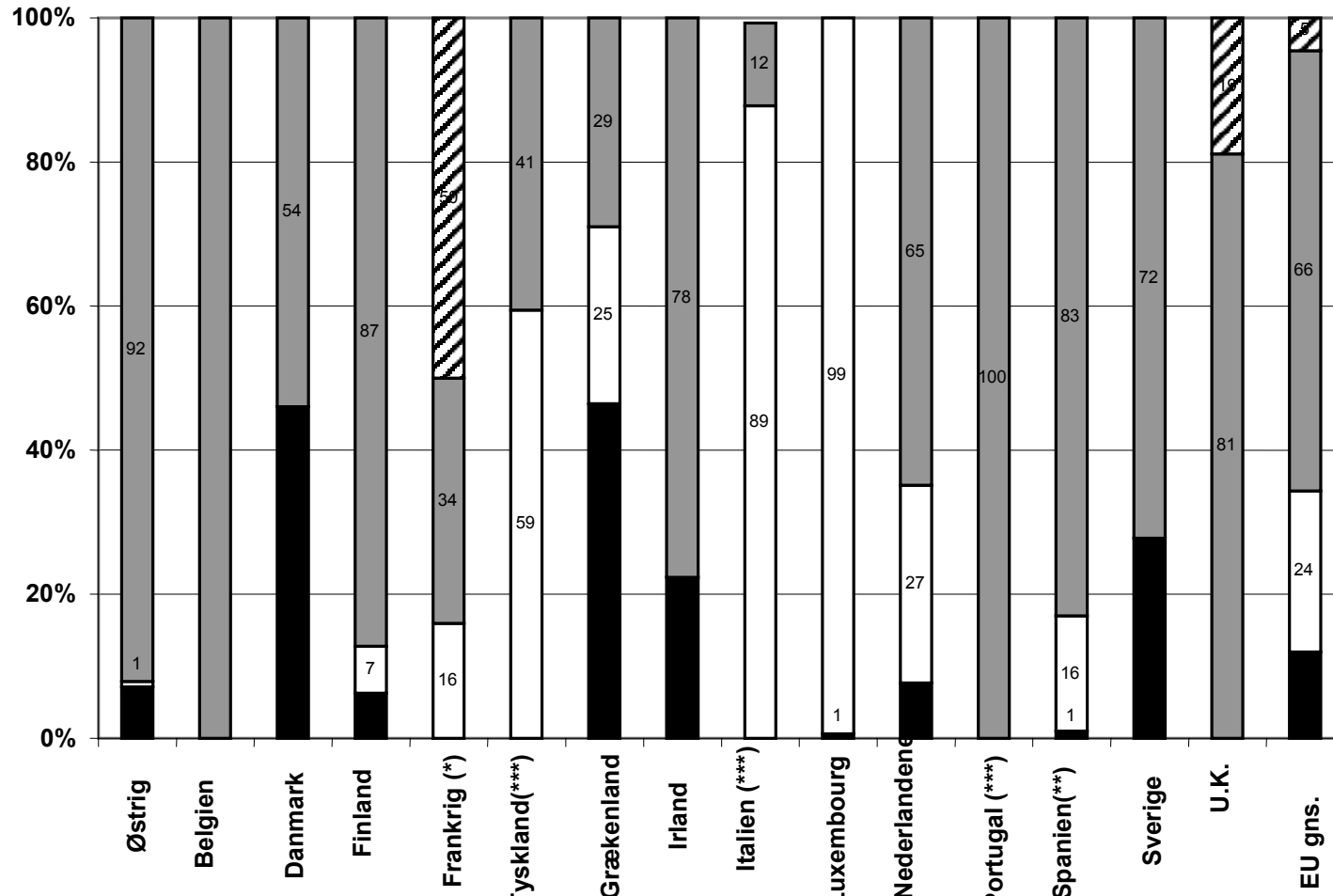
* Samlet produceret mængde olieaffald = 50 % af den samlede mængde olie, der er markedsført

** Spanien indberettede højere tal for indsamlet mængde olieaffald end for produceret mængde olieaffald – i dette tal samlet produceret mængde olieaffald = 50 % mængde olie, der er markedsført/solgt

Data for Belgien er fra 1999

Figur 1. Mængde markedsført olie og mængde produceret og indsamlet olieaffald i 2000 pr. 1 000 indbyggere.

Direktiv 75/439 – Behandling af olieaffald - 2000
% af samlet produceret mængde olieaffald

(*) % af summen af de tre behandlingskategorier. De indberettede tal overstiger den samlede mængde produceret olieaffald
 (**) % af indsamlet olieaffald. Mængden af indsamlet olieaffald overstiger den samlede producerede mængde olieaffald
 (***) % af indsamlet olieaffald
 Data for Belgien er fra 1999

Figur 2. Procentsatser for håndtering af olieaffald.

Rådets direktiv 75/439 om olieaffald

1998-2000

Medlemsstat	Østrig	Belgien	Danmark	Finland	Frankrig	Tyskland	Grækenland	Irland	Italien	Luxembourg	Nederlandene	Portugal	Spanien	Sverige	UK
Antal myndigheder	N1=9		N5=276	N3=13	N3=100	N1=15 N2=14 N3=158		N4=4	N1=2	N0=1	N0=1 N2=12	N1=6 N2=7	N2=19	N3=21	N1=4
System med tilladelser indført (ja/nej)	Ja		Nej	Ja	Ja	Ja		Ja	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja	Ja
Kun olieaffald – Samlet antal virksomheder registreret/ med tilladelse	10		-	3	29	-		3	-	1	N0=4	-	66	70	-
Olieaffald og andet affald Samlet antal virksomheder registreret/ med tilladelse			-	44	23	N1=676 N2=472 N3=1904 I alt = 3 052		-	70	21	N0=2 N2=22	N1=4 N2=30	13		73 056
Bemærkninger	1)		2)	skøn		3)			4)		5)		6)	7)	8)

Tabel 2. Virksomheder, der indsamler olieaffald (spørgeskema, del II, spørgsmål 4)

Denne tabel viser, hvor mange virksomheder hver enkelt medlemsstat har registreret/givet tilladelse til at indsamle olieaffald, uanset om der er indført et egentligt system for tilladelser, samt antallet af myndigheder med ansvar for registrering/udstedelse af tilladelser og det niveau, de befinder sig på.

 Data er ikke modtaget

Noter:

N er en forkortelse for NUTS. N1:4 for eksempel betyder, at myndigheden på NUTS 1-niveau udsteder tilladelser til eller foretager registrering af 4 virksomheder.

- (1) NUTS 2/121/780 virksomheder
- (2) Olieaffald indsamles via registrerede private virksomheder eller via kommunale indsamlingsordninger. Vi er ikke i besiddelse af oplysninger om antallet af registrerede private indsamlere.
- (3) Der er ikke indsamlet separate statistikker om antallet af registrerede og godkendte virksomheder, der kun indsamler olieaffald.
- (4) NUTS-niveau ikke opgivet. Samlet antal virksomheder registreret/med tilladelse er skønnet.
- (5) N1: Indsamlingen af olieaffald i mængder/emballage på over 200 liter kræver en tilladelse fra ministeren.
- (6) Affaldsindsamlingssektoren ændrer sig konstant.
- (7) Der kræves tilladelse til transport, midlertidig oplagring (R13, D15) og behandling af farligt affald. Tilsyn foretages af len eller kommuner, 21 + 298 myndigheder.
- (8) Årligt gennemsnit. Kun England og Wales.

DIREKTIV 86/278/EØF OM SLAM FRA RENSNINGSANLÆG

7. INDLEDNING

Direktiv 86/278/EØF¹²⁸ om beskyttelse af miljøet, navnlig jorden i forbindelse med anvendelse i landbruget af slam fra rensningsanlæg regulerer brugen af slam fra rensningsanlæg, så skadelige virkninger på jord, planter, dyr og mennesker undgås. Det har ligeledes til formål at tilskynde til en forsvarlig genanvendelse af slam i landbruget.

Direktiv 86/278/EØF bygger på følgende vigtige elementer:

- definitioner af "slam" (spildevandsslam fra rensningsanlæg, spildevandsslam fra septiktanke og andet spildevandsslam), behandling (biologisk, kemisk eller termisk behandling, langtidsoplagring eller behandling på anden måde, således at gæringsevnen og de sundhedsmæssige ulemper ved dets anvendelse mindskes) og anvendelse (spredning af slam på jorden eller enhver anden anvendelse af slam på og i jorden) (artikel 2)
- værdier for koncentrationer af tungmetaller i jord og slam og den maksimale årlige mængde af tungmetaller, der kan tilføres jorden (artikel 4)
- koncentrationen af tungmetaller i jorden må ikke overskrides (artikel 5)
- slam skal behandles (artikel 6)
- slam må ikke anvendes på visse afgrøder, eller før der er forløbet en vis tid (artikel 7)
- anvendelsen af slam skal tage hensyn til afgrødernes behov for næringsstoffer (artikel 8)
- referencemetoder for prøveudtagning og analyse af jord og slam (artikel 9)
- medlemsstaternes forpligtelse til at føre registre over den producerede slammængde, den mængde, der leveres til landbruget, stedet for slammets anvendelse og andre oplysninger (artikel 10)
- krav om indberetning (artikel 17).

I artikel 17 i direktivet bestemmes det, at medlemsstaterne hvert fjerde år, første gang fem år efter meddelelsen af direktivet, skal udarbejde en sammenfattende rapport om anvendelsen af slam i landbruget.

Da direktivet blev meddelt den 17. juni 1986 skulle medlemsstaterne udarbejde deres første rapport for årene 1987-1990 inden den 17. juni 1991. Seks medlemsstater, nemlig Belgien, Danmark, Tyskland, Spanien, Frankrig og Det Forenede Kongerige indsendte deres rapporter i 1991/1992. Kommissionen mente ikke, at det var umagen værd at

¹²⁸

EFT L 181 af 4.7.86, s. 6

offentliggøre så ufuldstændige og spredte oplysninger, der ikke forelå i et ensartet format.

I henhold til direktiv 86/278/EØF skulle en anden rapport for årene 1991-1994 indsendes inden den 17. juni 1995. Fem medlemsstater, nemlig Belgien, Spanien, Frankrig, Portugal og Det Forenede Kongerige, indsendte rapporter. Kommissionen offentliggjorde en sammenfattende rapport¹²⁹ den 27. februar 1997.

Med artikel 5 i Rådets direktiv 91/692/EØF¹³⁰ om *standardisering og rationalisering af rapporterne om gennemførelse af en række miljødirektiver* ændredes artikel 17 i direktiv 86/278/EØF. Medlemsstaterne anmodes nu om at udarbejde en rapport hvert tredje år, og den første rapport skal dække perioden 1995-1997. I Kommissionens beslutning 94/741/EF af 24. oktober 1994 fastlægges i henhold til artikel 6 i direktiv 91/692/EØF det spørgeskemaformat, som medlemsstaterne skal anvende, når de indsender rapporter til Kommissionen. Det samme format følges i denne sammenfattende rapport.

Kommissionen offentliggjorde den 10. januar 2000 en tredje rapport i henhold til artikel 17 i direktiv 86/278/EØF som ændret, for perioden 1995-1997¹³¹. Den indeholdt oplysninger om elleve medlemsstater, da **Grækenland, Italien, Nederlandene og Spanien** ikke indsendte deres rapporter i tide.

Denne rapport dækker perioden 1998-2000. Alle 15 medlemsstater har besvaret spørgeskemaet skønt nogle gange med lange forsinkelser. Kommissionen er glad for, at den for første gang siden vedtagelsen af direktiv 86/278/EØF og Østrigs, Finlands og Sveriges indtræden i EU kan offentliggøre en rapport om gennemførelsen af direktivet, der dækker hele EU.

8. OMSÆTNING I NATIONAL RET

Der blev ikke i den forrige rapport for perioden 1995-1997 nævnt nogen klare tilfælde, hvor medlemsstaternes omsætning af direktivet i national ret var ufuldstændig eller ukorrekt. Det fremgik dog, at vurderingen af omsætningsforanstaltningernes overensstemmelse i de tre nye medlemsstater (Østrig, Finland og Sverige) endnu ikke var fuldført. Dette arbejde er nu afsluttet og har foranlediget Kommissionen til at indlede en overtrædelsesprocedure mod **Østrig** for en ufuldstændig/ukorrekt omsætning af direktivet i en række delstater.

Den manglende eller ufuldstændige indsendelse af data for perioden 1995-1997 fra **Irland, Italien, Portugal og Sverige** samt visse problemer med en ukorrekt omsætning i national ret i Irland og Sverige har foranlediget Kommissionen til at indlede overtrædelsesprocedurer mod disse lande. Sagerne mod Irland, Portugal og Sverige kunne bilægges til Kommissionens tilfredshed, da de pågældende medlemsstater indsendte supplerende oplysninger og/eller ændrede deres lovgivning.

Kommissionen har ligeledes indledt en overtrædelsesprocedure mod **Belgien** for ukorrekt omsætning i national ret af koncentrationsgrænseværdierne for kviksølv og zink i jorden i

¹²⁹ KOM (97) 23 endelig udg.

¹³⁰ EFT L 377 af 31.12.1991, s. 48.

¹³¹ KOM (1999) 752 endelig udg.

regionen Flandern. I 2001 indberettede Belgien en ændring af dekretet om de flamske regulativer for forebyggelse af affaldsproduktion og håndtering af affald (VLAREA), der oprindeligt blev vedtaget den 17. december 1997. Med dette dekret, der blev vedtaget den 9. februar 2001, er de tilladte metalkoncentrationer i standardjord blevet ændret og bragt i overensstemmelse med direktivet. Kommissionen har derfor trukket sin indbringelse af Belgien for EF-Domstolen tilbage.

I december 2002 forelå der overtrædelsessager mod Italien (manglende overensstemmelse med artikel 10 og 17 i direktivet) og Østrig (ufuldstændig eller ukorrekt omsætning i Kärnten, Salzburg, Steiermark, Oberösterreich og Vorarlberg). For Italiens vedkommende blev der anlagt sag ved Domstolen¹³².

9. DIREKTIVETS GENNEMFØRELSE

9.1. Specifikke betingelser, når der anvendes spildevandsslam fra septiktanke og andre lignende anlæg - artikel 3, stk. 2

I henhold til artikel 3, stk. 2, kan spildevandsslam fra septiktanke og andre lignende anlæg anvendes i landbruget på sådanne betingelser, som den pågældende medlemsstat måtte anse for nødvendige for at sikre beskyttelsen af menneskets sundhed og miljøet.

I **Østrig** er betingelserne forskellige i de forskellige delstater. Spredning af spildevandsslam fra septiktanke er ikke tilladt i Kärnten, Tirol og Wien. Det er underlagt detaljerede bestemmelser i Niederösterreich, Oberösterreich, Vorarlberg og Steiermark.

I **Belgien** kræver regionen Vallonien, at anvendelsen af spildevandsslam fra septiktanke i landbruget svarer til afgrødernes behov. Der er fortsat en grænse på 400 kg kvælstof pr. hektar/år og en specifik bestemmelse om, at kun en tredjedel af en landmands samlede areal kan behandles med spildevandsslam fra septiktanke. Der må højst spredes 20 000 liter spildevandsslam fra septiktanke pr. hektar/år. Regionen Flandern har ikke givet nogen oplysninger om dette spørgsmål.

I **Finland, Italien, Luxembourg, Nederlandene, Portugal, Spanien, Sverige og Det Forenede Kongerige** er spildevandsslam fra septiktanke underlagt de samme bestemmelser som spildevandsslam fra rensningsanlæg.

I **Danmark og Tyskland** skal spildevandsslam fra septiktanke leveres til et spildevandsbehandlingsanlæg til yderligere behandling og kan ikke anvendes ubehandlet i landbruget.

I **Grækenland** anvendes spildevandsslam fra septiktanke ikke i øjeblikket i landbruget.

I **Frankrig** skal spildevandsslam fra septiktanke pløjes ned i jorden umiddelbart efter, at det er spredt på jorden, eller også skal det på forhånd hygiejniseres.

I **Irland** kan spildevandsslam fra septiktanke anvendes på græsmarker forudsat, at disse marker ikke afgræsses i de efterfølgende seks måneder. Under alle omstændigheder skal det nedfældes eller på anden måde nedpløjes i jorden.

¹³²

C-248/02.

9.2. Koncentrationsgrænseværdier for tungmetaller i jord, spildevandsslam og maksimale årlige mængder – artikel 5

Medlemsstaterne skal forbyde anvendelsen af slam, såfremt koncentrationen af tungmetaller i jorden overstiger de grænseværdier, der er fastsat i bilag I A (artikel 5, stk. 1). Medlemsstaterne skal endvidere fastsætte den maksimale slammængde og grænseværdier for tungmetaller i slammet i overensstemmelse med bilag I B (artikel 5, stk. 2, litra a)). De skal ligeledes sikre, at de i bilag I C fastsatte grænseværdier for mængden af tungmetaller, der tilføres jorden pr. arealenhed og pr. tidsenhed, overholdes (artikel 5, stk. 2, litra b)).

Tabel 1-3 indeholder en oversigt over de koncentrationsgrænseværdier, som medlemsstaterne har fastsat i overensstemmelse med bilag I A, I B og I C i direktivet.

I **Finland** kan koncentrationen i slam og den årlige mængde kobber og zink fordobles, hvis der er behov for at tilføre disse elementer til jorden. De maksimale koncentrationer i jorden må under alle omstændigheder ikke overskrides.

I **Italien** findes der ingen grænseværdi for chrom i jorden. Før slammet spredes, er det nødvendigt at foretage en hurtig oxyderingstest (Bartlett and James) for at vurdere, hvorvidt jorden har kapacitet til at oxydere Cr (III) til Cr (VI). Hvis resultatet er en oxyderingskapacitet på over 1 µM, må slammet ikke spredes på den pågældende jord.

I **Nederlandene** afhænger grænseværdierne i jorden af jordens indhold af humus og ler (se tabel 1).

I **Sverige** beregnes den maksimale årlige mængde over en syvårig periode.

9.3. Vedrørende bilag I B og den maksimale slammængde (tørstof), der må tilføres jorden – artikel 5, stk. 2, litra a)

I **Østrig** er de maksimale mængder forskellige i de forskellige delstater: i Niederösterreich er den på 2,5 t/ha/år; i Oberösterreich 10 t/ha over en treårig periode; i Steiermark 1,25 t/ha/år på græsmarker og 2,5 t/ha/år på opdyrket jord (disse mængder kan fordobles, hvis der ikke blev tilført spildevandsslam det foregående år); i Vorarlberg er grænseværdien baseret på P₂O₅ (højst 160 kg hvert andet år).

I **Belgien** fastsætter regionen Vallonien de maksimale mængder i henhold til en formel, der vægter den faktiske tungmetalkoncentration i slam i forhold til de tilladte værdier. Over en treårig periode er den maksimale tilladte mængde 6 t/ha på græs og 12 t/ha på opdyrket jord. I regionen Flandern er anvendelsen af spildevandsslam begrænset til 4 ton hvert andet år på opdyrket jord og 2 ton hvert andet år på græsningsjord.

I **Danmark** kan der spredes 7 ton slam pr. hektar/år.

I **Tyskland** kan der anvendes op til 5 ton pr. hektar over en treårig periode.

I **Italien** er den maksimale mængde 15 ton pr. hektar hvert tredje år.

I **Irland** kan der spredes 2 ton pr. hektar/år på landbrugsjord.

I **Luxembourg** kan der anvendes 3 ton pr. hektar/år i landbruget.

I **Nederlandene** kan flydende slam fra rensningsanlæg anvendes i en maksimal mængde på 2 ton tørstof pr. hektar/år på dyrket jord og majsbeplantet jord. På græs er mængden 1 ton tørstof om året. Anvendes der fast slam, kan der anvendes den dobbelte mængde hvert andet år.

I **Portugal** er den maksimale tilladte mængde slam i princippet på 6 ton pr. hektar/år i landbruget, men et lavere indhold af tungmetaller gør det muligt at øge denne mængde.

Grækenland, Finland, Frankrig, Spanien, Sverige og Det Forenede Kongerige har valgt artikel 5, stk. 2, litra b), dvs. fastsættelse af maksimale årlige mængder over en tiårig periode (syv år i Sverige).

9.4. Mindre strenge grænseværdier for koncentrationer af tungmetaller er tilladt på jord til dyrkning af afgrøder, der udelukkende er beregnet til dyrefoder – Bilag I A, fodnote 1

Østrig har ikke indsendt nogen oplysninger om dette spørgsmål.

Mindre strenge grænseværdier er ikke tilladt i **Belgien, Danmark, Grækenland, Finland, Frankrig, Tyskland, Italien, Irland, Luxembourg, Nederlandene, Spanien og Sverige**.

I **Portugal** er grænseværdierne for jord med en pH-værdi over 7, hvori der dyrkes kommercielle afgrøder til dyrefoder, de værdier, der er fastsat i tabel 1 i denne rapport.

Det Forenede Kongerige rapporterer om 10 steder, hvor de normale grænseværdier for alle metaller kan overskrides i overensstemmelse med bilag I A, fodnote 1. Der er generelt tale om jord, der grænser op til spildevandsbehandlingsanlæg, og som tidligere har været anvendt som rensningsanlæg. Disse steder har et samlet areal (skønnet) på 2 516 hektar.

9.5. Mindre strenge grænseværdier for koncentrationer af tungmetaller tilladt i jord med en pH-værdi over 7 – Bilag I A, fodnote 2

Østrig har ikke indsendt nogen oplysninger om dette spørgsmål.

Mindre strenge værdier er ikke tilladt i **Belgien, Danmark, Grækenland, Frankrig, Finland, Tyskland, Irland, Luxembourg, Nederlandene og Sverige**.

I **Portugal, Spanien og Det Forenede Kongerige** er grænserne for jord med en pH-værdi på over 7, de grænseværdier, der er fastsat i tabel 1 i denne rapport (kun for jord, hvorpå der dyrkes kommercielle afgrøder til dyrefoder i Portugal).

9.6. Mindre strenge grænseværdier for årlige mængder af tungmetaller, der spredes på jord, hvorpå der dyrkes foderafgrøder – Bilag I C, fodnote 1.

Østrig har ikke indsendt nogen oplysninger om dette spørgsmål.

Mindre strenge værdier er ikke tilladt i **Belgien, Danmark, Grækenland, Finland, Frankrig, Tyskland, Italien, Irland, Luxembourg, Portugal, Spanien og Sverige**.

Det Forenede Kongerige rapporterer om 10 steder, hvor de normale grænseværdier for alle metaller kan overskrides i overensstemmelse med bilag I C, fodnote 1. Der er generelt tale om jord, der grænser op til spildevandsbehandlingsanlæg, og som tidligere har været anvendt som rensningsanlæg. Disse steder har et samlet areal (skønnet) på 2 516 hektar.

9.7. Beskrivelse af metoder til behandling af slam – artikel 6

I henhold til artikel 6 (med forbehold af artikel 7) skal slammet behandles, inden det anvendes i landbruget. Medlemsstaterne kan dog på betingelser, som de selv fastsætter, tillade, at ubehandlet slam nedfældes eller nedpløjes i jorden.

I **Østrig** omfatter behandlingsmetoderne simultan stabilisering, separat anaerob stabilisering og aerob stabilisering (ikke opvarmet), mesofil anaerob og aerob stabilisering, termofil aerob stabilisering, kalkkompostering og tørring.

I regionen Vallonien i **Belgien** omfatter metoderne udrådning, aerob stabilisering, mekanisk tørring, termisk tørring eller konditionering med kalk eller polyelektrolytter. I regionen Flandern anvendes følgende metoder: aerob stabilisering, mesofil anaerob stabilisering, koldgæring, termisk tørring og kalkstabilisering.

I **Danmark** anvendes følgende metoder til behandling af slam: stabilisering (anaerob stabilisering ved udrådning i opvarmet rådnetank eller behandling i en bioreaktor; aerob stabilisering ved hjælp af slambeluftning og kompostering under temperaturkontrollerede betingelser; kemisk behandling ved tilsætning af kalk), kontrolleret kompostering (kompostering med daglig måling af temperaturen, så alt materialet når en temperatur på 55° C i mindst to uger), og kontrolleret hygiejnisering (behandling i reaktor, der sikrer en temperatur på 70° C i mindst en time).

I **Grækenland** er der indtil videre kun blevet anvendt små mængder slam i landbruget. Der gennemføres forskellige steder i landet forskningsprogrammer vedrørende behandling af slam og anvendelse af dette i landbruget. Metoder til slambehandling undersøges i disse forskningsprogrammer.

I **Finland** foretages anaerob udrådning af slammet, det stabiliseres ved slamluftning, tilsættes kalk eller komposteres.

I **Frankrig** benyttes der slamluftning over længere tid, aerob og anaerob stabilisering, kalkkonditionering, kompostering og termisk tørring.

Tyskland benytter forskellige teknikker, herunder anaerob udrådning, aerob stabilisering, tilsætning af kalk mv. De forskellige teknikker kombineres som regel under behandlingen af slammet.

I **Italien** er den mest almindelige behandling aerob udrådning (inkl. kompostering), anaerob udrådning, mekanisk afvanding, termisk tørring, kemisk behandling med alkali. Aerob udrådning udføres normalt af små anlæg, der behandler spildevand fra op til 50 000 personækvivalenter, mens anaerob udrådning foregår i anlæg, der behandler spildevand fra over 50 000 personækvivalenter.

I **Irland** bliver slammet enten afvandet i filtrerbassiner, hvor det opbevares i seks måneder, eller der foretages en anaerob udrådning.

I **Luxembourg** udrådnes slammet, hvorefter det behandles med kalk eller jernsalte. Der benyttes mekanisk udstyr til afvanding. Der tilsættes polyelektrolytter for at afvande slam, der ikke behandles med kalk.

I **Nederlandene** skal slam fra rensningsanlæg behandles ved hjælp af biologiske, kemiske eller termiske metoder, ved langtidsoplagring eller enhver anden passende metode, der har dræbt de fleste af de patogene organismer i slammet.

Portugal benytter slambede (afvanding i sandbete og fordampning af væske), sedimentering, mekanisk afvanding (ved hjælp af båndfiltre, filterpresser, vacuumfiltre eller centrifuger) og forskellige stabiliseringsprocesser.

I **Spanien** er anaerob udrådning, langtidsoplagring og kompostering de mest anvendte metoder.

I **Sverige** anvendes følgende metoder: koncentrering (ved hjælp af gravitation, flotation), stabilisering (anaerob, aerob, tilsætning af kalk), konditionering, afvanding (ved hjælp af centrifuge, sibåndspresse, lufttørring), termisk tørring og kompostering.

I **Det Forenede Kongerige** anvendes mesofil og termofil, anaerob udrådning, kompostering, kalkstabilisering, oplagring i flydende form, afvanding og oplagring, termisk tørring.

9.8. Vedrørende analysehyppighed – Bilag II A, stk. 1:

I henhold til artikel 6, stk. b), skal producenterne af slam fra rensningsanlæg regelmæssigt meddele brugerne alle de i bilag II A omhandlede oplysninger (slamanalyser).

I **Østrig** er analysehyppigheden forskellig for de enkelte delstater. Den hænger sammen med behandlingsanlæggets størrelse og varierer fra hver anden måned for anlæg, der behandler over 30 000 personækvivalenter i Steiermark, til hvert tredje år for anlæg på op til 500 personækvivalenter i Kärnten.

I regionen Vallonien i **Belgien** afpasses analysehyppigheden efter behandlingsanlæggets størrelse. Der kræves således en analyse om året for et anlæg, der behandler under 5 000 personækvivalenter, men en analyse om måneden for anlæg, der behandler over 100 000 personækvivalenter. I regionen Flandern skal der foretages fire analyser om året.

Danmark, Grækenland, Irland, Portugal, Spanien og Det Forenede Kongerige følger de krav, der er indeholdt i direktivet.

I **Finland** afpasses analysehyppigheden efter behandlingsanlæggets størrelse. Det betyder f.eks., at der kræves en årlig analyse for anlæg, der behandler under 200 personækvivalenter, men en månedlig analyse for anlæg, der behandler over 100 000 personækvivalenter. Kravene kan lempes, såfremt det vand, der modtages, ikke varierer i kvalitet.

I **Frankrig** varierer analysehyppigheden fra to gange om året for mindre anlæg til en gang om ugen for de største anlæg.

I **Tyskland** foretages analyserne med den hyppighed, der er anført i direktivet. I enkelte tilfælde kan der foretages op til seks analyser om året.

I **Italien** øges hyppigheden til hver tredje måned, hvis behandlingsanlægget er større end 100 000 personækvivalenter.

I **Luxembourg** varierer hyppigheden fra en gang om året for mindre anlæg (under 5 000 personækvivalenter) til seks gange om året for de største anlæg (over 50 000 personækvivalenter).

I **Nederlandene** er prøveudtagningshyppigheden mindst fire gange om året. Afhængigt af ændringerne i sammensætningen af den producerede slam kan hyppigheden være op til to gange om ugen, og prøverne kan kombineres over en periode på fire uger, så den faktiske prøveudtagningshyppighed kan være 12 gange om året.

I **Sverige** afhænger hyppigheden af rensningsanlæggets størrelse. Der foretages analyser en gang om året på anlæg, der behandler mellem 200 og 2 000 personækvivalenter, men en gang om måneden på anlæg, der behandler over 20 000 personækvivalenter.

9.9. Vedrørende specifikke betingelser for at tillade, at ubehandlet slam nedfældes eller nedpløjes i jorden – artikel 6, litra a)

I **Østrig** er nedfældning af ubehandlet slam kun tilladt i Kärnten, mens ubehandlet slam ikke kan anvendes på jorden andre steder.

I regionen Vallonien i **Belgien** skal ubehandlet slam nedpløjes i jorden umiddelbart efter, at det er blevet spredt. Behandlet slam skal nedpløjes inden for 24 timer. I regionen Flandern er denne praksis forbudt.

Der findes ingen specifikke regler i **Irland** og **Det Forenede Kongerige**.

I **Danmark, Finland, Tyskland, Italien, Luxembourg, Nederlandene** og **Spanien** er det forbudt at sprede ubehandlet slam på jorden.

I **Grækenland** tillader den eksisterende lovgivning, at det kompetente direktorat i landbrugsministeriet udsteder en henstilling til præfekten om at udstede en tilladelse til at anvende ubehandlet slam forudsat, at slammet nedfældes eller nedpløjes i jorden. Betingelserne for anvendelse af slammet er fastlagt i tilladelsen.

I **Frankrig** kan kun slam fra septiktanke og slam fra mindre spildevandsanlæg (der behandler under 120 kg BI₅ om dagen) spredes ubehandlet på jorden. Der er krav om umiddelbar nedpløjning.

I **Portugal** kræves der en specifik fælles tilladelse fra landbrugs- og miljøministerierne til at nedfælde eller nedpløje ubehandlet slam i jorden.

I **Sverige** kan ubehandlet slam anvendes, såfremt det nedpløjes inden for højst 24 timer efter udspreddning og ikke er til gene for beboerne i området.

9.10. Perioder med forbud mod spredning forud for græsning eller høst – artikel 7

I henhold til artikel 7 skal medlemsstaterne forbyde anvendelse af slam på græsningsarealer eller arealer med foderafgrøder i en periode på mindst tre uger forud for græsning eller høst, på arealer, der anvendes til dyrkning af grønsager og frugt (med undtagelse af frugttræer) og i en periode på mindst ti måneder forud for høsten på arealer, der anvendes til dyrkning af grønsager eller frugt, som normalt er i direkte kontakt med jorden, og som fortæres rå.

I **Østrig** er reglerne forskellige i de enkelte delstater, og de er generelt strengere end de regler, der er fastsat i direktivet. I Oberösterreich er anvendelse af slam fra rensningsanlæg forbudt på græsningsarealer, græsarealer, bjerggræsningsarealer, i Alperne og på marker med foderafgrøder.

I regionerne Vallonien og Flandern i **Belgien** skal der gå seks uger, før græsningsarealer og arealer med foderafgrøder kan afgræsses eller høstes. I Vallonien er det forbudt at sprede slam i skove og naturbeskyttelsesområder.

I **Danmark** er det forbudt at sprede slam på græsningsarealer i et år, inden de benyttes til græsning, og på arealer med foderafgrøder, inden der høstes.

Grækenland har ikke indsendt nogen oplysninger om dette spørgsmål.

I **Finland** skal der gå fem år, før der må dyrkes kartofler, rodfrugter og grønsager på arealer, der er behandlet med slam. Der må kun spredes slam på jord, hvor der dyrkes korn, sukkerroer, olieafgrøder eller afgrøder, der ikke er bestemt til dyrefoder eller menneskeføde.

I **Frankrig** skal der gå seks uger – nedsat til tre uger for hygiejniseret slam, dvs. slam, der er behandlet på en sådan måde, at patogene mikroorganismer ikke kan spores.

I **Tyskland** må der ikke spredes slam på engarealer og græsningsarealer (permanente græsarealer). Spildevandsslam må kun anvendes på opdyrket jord, og den skal omhyggeligt nedpløjes, før der sås foderafgrøder, fodermajs og majs til ensilering.

I **Italien** skal der gå fem uger.

Irland, Portugal, Nederlandene, Spanien og Det Forenede Kongerige benytter de mindstekrav, der er fastsat i direktivet, dvs. tre uger før græsning eller høst.

I **Luxembourg** har sat fristen til en måned.

I **Sverige** er fristen fastsat til 10 måneder.

9.11. Grænseværdier eller andre foranstaltninger for jord med en pH-værdi under 6 – artikel 8

I henhold til artikel 8 skal medlemsstaterne tage hensyn til tungmetallernes større mobilitet og tilgængelighed for planterne, og i fornødent omfang nedsætte de grænseværdier, som de har fastsat i overensstemmelse med bilag I A, såfremt slam anvendes på jord med pH-værdi under 6.

I **Østrig** findes der nedsatte koncentrationsgrænser for cadmium (0,5 mg/kg tørstof), chrom (50 mg/kg tørstof), kobber (40 mg/kg tørstof), kviksølv (0,2 mg/kg tørstof), bly (50 mg/kg tørstof) og zink (100 mg/kg tørstof) i Kärnten og for zink (150 mg/kg tørstof) i Oberösterreich. I Tirol er det tilladte indhold af tungmetaller i jord med en pH-værdi under 6 nedsat til 50 % af de tilladte grænseværdier.

I regionen Vallonien i **Belgien** er det forbudt at sprede slam på jord med en pH-værdi under 6. I regionen Flandern må behandlet slam kun spredes på dyrkede arealer, hvis jordens pH-værdi er over 5. Derudover er grænseværdierne for tungmetaller strengere end i bilag I A i direktivet.

Danmark, Grækenland, Nederlandene, Spanien og Sverige har ikke fastlagt særlige regler på området.

Da pH-værdien i dyrket finsk jord normalt er under 6, er grænseværdierne for tungmetalkoncentrationer i jorden i **Finland** strengere end dem, der er fastsat i bilag I A i direktivet. Derudover kan slam kun anvendes på jord med en pH-værdi over 5,8 eller 5,5, hvis der anvendes kalkstabiliseret slam.

I **Frankrig** er der fastsat lavere grænser for tilførsel cadmium (15 mg/ha/år), chrom (1 200 g/ha/år), kobber (1 200 g/ha/år), kviksølv (12 g/ha/år), bly (900 g/ha/år) og zink (3 000 g/ha/år) på jord med en pH-værdi på mellem 5 og 6.

I **Tyskland** er der fastsat lavere koncentrationsgrænser for cadmium (1 mg/kg tørstof) og zink (150 mg/kg tørstof) jord med en pH-værdi på mellem 5 og 6. Slam må ikke spredes på jord med en pH-værdi under 5.

I **Italien** er mængden af slam, der må spredes på jorden, nedsat til det halve, hvis jordens pH-værdi er under 6 og kationudvekslingskapaciteten er under 15 milliækvivalenter/cm.

I **Irland** skal man, når pH-værdien er under 6, være opmærksom på tungmetallernes øgede mobilitet.

I **Luxembourg** skal slammets pH-værdi konsekvent være på over 7, hvis jordens pH-værdi er under 6. Der anvendes normalt kalkkonditioneret slam i disse tilfælde (pH højere end 12).

I **Portugal** tillader lavere grænser, når pH-værdien er lavere end 5,5 (se tabel 1 i denne rapport).

I **Det Forenede Kongerige** er der fastsat lavere koncentrationsgrænser for kobber, nikkel og zink for at tage hensyn til disse tungmetallers øgede mobilitet ved lave pH-værdier (se tabel 1 i denne rapport).

9.12. Jordanalyser for andre parametre end pH-værdi og tungmetaller – bilag II B, stk. 1

I henhold til artikel 9 skal den jord, hvor slammet anvendes, analyseres efter skemaet i bilag II A og II B. Medlemsstaterne skal først sikre, at jordens indhold af tungmetaller ikke overskrider grænseværdien. Derfor skal de beslutte, hvilke analyser der skal gennemføres, hvor hyppigt analyserne skal foretages, og hvilke parametre der skal undersøges for (pH-værdi og tungmetaller er obligatorisk).

I regionen Vallonien i **Belgien, Danmark, Grækenland, Finland, Frankrig, Irland, Luxembourg, Spanien, Sverige** og **Det Forenede Kongerige** kræves der kun analyser for pH og tungmetaller.

I nogle delstater i **Østrig** skal jordanalyserne omfatte parametre såsom organisk stof, magnesium, karbonater, kalciumbehov, kationudvekslingskapacitet, jern, mangan, vandindhold. I særlige tilfælde skal der også foretages analyser af polycykliske aromatiske kulbrinte, polychlorbiphenyler og chlorerede kulbrinte.

I regionen Flandern i **Belgien** skal jorden også analyseres for tørstof, organisk stof, kvælstof, fosfat, samlet indhold af organiske halogenforbindelser og mineralsk olie. De kompetente myndigheder kan foranstalte yderligere analyser af monocycliske aromatiske kulbrinte, polycykliske aromatiske kulbrinte og andre organiske stoffer.

I **Tyskland** skal tilgængeligt fosfat, kalium og magnesium ligeledes analyseres.

I **Italien** skal jordens kationudvekslingskapacitet ligeledes måles.

I **Nederlandene** skal arsenikindholdet måles.

I **Portugal** analyseres også for kvælstof og fosfor.

9.13. Vedrørende minimumshyppigheden af jordanalyser – Bilag II B, stk. 2

I **Østrig** skal jorden analyseres hvert 10. år (eller når der er anvendt over 15 ton tørstof) i Burgenland og Oberösterreich; hvert 5. eller 10. år (afhængigt af individuelle parametre) i Niederösterreich; hvert 4. år i Steiermark; hver 3. gang, der tilføres slam i Tirol; hvert 10. år i Kärnten.

Hvert tredje år i **Italien**; hvert 6. år i **Nederlandene**; hvert 10. år i regionen Vallonien i **Belgien, Irland, Frankrig** og **Tyskland**; hvert 20. år i **Det Forenede Kongerige**; når der er udspreddt 20 ton tørstof pr. hektar i regionen Flandern.

Danmark har ikke indsendt nogen oplysninger om dette spørgsmål.

Der findes ingen specifik minimumshyppighed i **Finland** – jorden skal analyseres, hvis der er grund til at tro, at grænseværdierne er blevet overskredet.

I **Luxembourg** skal jorden analyseres, før der udspreddes slam.

I **Portugal** skal jorden analyseres, før hver spredning af slam fra rensningsanlæg.

I **Spanien** fastsættes hyppigheden af de regionale regeringer.

I **Sverige** foretages der kun analyser, hvis det er sandsynligt, at koncentrationen af et eller flere tungmetaller i den pågældende jord overstiger grænseværdierne, da kun meget få jordarealer har koncentrationer på eller i nærheden af de nedre grænser.

9.14. Den producerede slammængde og den mængde, der leveres til landbruget, og den gennemsnitlige koncentration af tungmetaller i slam – artikel 10

I henhold til artikel 10 i direktivet skal medlemsstaterne påse, at der løbende føres registre med angivelse af den producerede slammængde og den mængde, der leveres til landbruget samt koncentrationerne af tungmetaller og næringsstoffer.

Tabel 5 og 6 og figur 1-4 indeholder de data, som Kommissionen har modtaget. Som supplement til disse oplysninger indeholder tabel 4 dataene for den tidligere indberetningsperiode (1995-97).

9.15. Dispensationer til små rensningsanlæg – artikel 11

I henhold til artikel 11 kan medlemsstaterne dispensere fra bestemmelserne for så vidt angår slam fra spildevandsrensningsanlæg med en behandlingskapacitet svarende til 5 000 personækvivalenter, og som hovedsagelig behandler husholdningsspildevand, fra artikel 6, litra b), artikel 10, stk. 1, litra b), c), d) og stk. 2.

Der blev ikke dispenseret fra reglerne i regionen Vallonien i **Belgien**, i **Danmark**, **Frankrig**, **Portugal**, **Sverige** og **Det Forenede Kongerige**.

Emnet blev ikke berørt i rapporterne fra regionen Flandern, **Italien**, **Portugal** og **Spanien**.

Finland giver dispensation til rensningsanlæg, der behandler under 5 000 personækvivalenter. Undtagelsen gælder for omkring 450 anlæg.

Tyskland giver dispensation til rensningsanlæg, der behandler under 1 000 personækvivalenter. Der foreligger ingen oplysninger om antallet af sådanne anlæg.

Irland undtager generelt anlæg, der behandler under 5 000 personækvivalenter.

10. KONKLUSIONER

Direktiv 86/278/EØF er generelt blevet korrekt omsat i alle medlemsstaters nationale ret, selv om der stadig må arbejdes på at sikre en øjeblikkelig og effektiv fremsendelse af detaljerede data til Kommissionen. I nogle medlemsstater bidrager den opdelte kompetence på det administrative plan ikke til at give et sammenhængende billede af den producerede slammængde og den mængde, der anvendes i landbruget, samt slammets kvalitet. Kvantitative oplysninger om gennemførelsen af direktivet fremsendes med store forsinkelser, der i nogle tilfælde er på et år eller mere.

I henhold til de data, der er indsendt til Kommissionen og opstillet i tabel 4 og 5, og når der kun tages hensyn til de medlemsstater, for hvilke der findes en ubrudt tidsserie mellem 1995 og 2000, lå slamproduktionen konstant på omkring 4,3 mio. ton tørstof om året.

Den tendens, der er præsenteret i figur 5, viser et mindre fald i anvendelsen af slam i landbruget i EU fra 43 % i 1995 til 37 % i 2000. Der er store forskelle mellem de forskellige medlemsstater, idet faldet i anvendelsen af slam i nogle medlemsstater er ret brat, og det ser ud til, at denne tendens også vil fortsætte efter 2000. Kommissionen

mener, at faldet i anvendelsen af slam i landbruget til fordel for forbrænding er i modstrid med affaldshierarkiet.

Hvad angår kvaliteten (se tabel 6) ligger de gennemsnitlige koncentrationer af tungmetaller i det slam, der anvendes i landbruget i EU, et godt stykke under de tærskler, der er fastsat i bilag I B i direktivet. Selv om der fortsat findes forskelle mellem de forskellige medlemsstater (ikke mindst fordi de anvendte analysemetoder kan være forskellige fra medlemsstat til medlemsstat), går den generelle tendens i retning af et langsomt, men støt fald i koncentrationerne.

Kommissionen bemærker, at et ton slam (tørstof) i EU i gennemsnit indeholder 30-40 kg kvælstof og 20-30 kg fosfor. Dette alene repræsenterer en værdi på omkring 30 EUR pr. ton slamtørstof, der anvendes i landbruget.

Kommissionen mener, at konklusionerne i den forrige rapport¹³³ fortsat er gældende. Navnlig anses anvendelsen af spildevandsslam på landbrugsjord som gødning for at være den miljømæssigt bedste løsning, forudsat at det ikke indebærer nogen trussel for miljøet eller for dyrs og menneskers sundhed. Direktiv 86/278/EØF søger at regulere spredningen af spildevandsslam på landbrugsjord på en sådan måde, at miljøgener forhindres. Der er således ikke indberettet nogen tilfælde, hvor mennesker, dyr eller afgrøder er blevet forurenede som følge af anvendelsen af slam på landbrugsjord i henhold til bestemmelserne i direktivet. Selv om ingen menneskelige aktiviteter er fuldstændig risikofrie, ser det ud til, at bestemmelserne i direktivet ret effektivt har forhindret spredning af forurening som følge af anvendelse af slam.

Kommissionen mener, at en kontrolleret og velreguleret spredning af slam bør fremmes og opretholdes. Samtidig bør reglerne styrkes, hvor det er nødvendigt, navnlig under hensyntagen til de langsigtede virkninger på jordkvaliteten.

Med denne hensyntagen og for at sikre forbrugernes tillid til genanvendelse af slam på landbrugsjord, meddelte Kommissionen i sin meddelelse "Mod en tematisk strategi for jordbundsbeskyttelse"¹³⁴, at den agter at foretage en detaljeret gennemgang af bestemmelserne i direktivet. Disse bestemmelser vil blive vurderet i lyset af den videnskabelige forskning, der er udført, siden direktivet blev vedtaget. Denne gennemgang vil sigte mod at sikre et højt miljøbeskyttelsesniveau. Den brede befolkning vil blive forsikret om, at genanvendelse af slam på landbrugsjord – hvis den gennemføres i henhold til reglerne for bedste praksis og i henhold til bestemmelserne i direktivet – ikke indebærer nogen uacceptabel risiko for menneskets sundhed og miljøet. Kommissionen vil endvidere undersøge behovet for klare og transparente kriterier for analytisk kontrol af slam, der anvendes i landbruget, for at undgå, at forurenende stoffer spredes i miljøet eller genbruges på afgrøder til menneskeføde. Der vil også blive set på definitionen af spildevandsslam, så alle dele af lovgivningen indeholder en sammenhængende fortolkning. Det forventes, at Kommissionen vil fremlægge et forslag til ændring af Rådets direktiv 86/278/EØF inden udgangen af 2003.

¹³³ KOM (1999) 752 endelig udg.

¹³⁴ KOM(2002) 179 endelig udg. af 26. april 2002.

Bilag III

Direktiv 86/278/EØF om slam fra rensningsanlæg

Table 1: Grænseværdier for koncentrationen af tungmetaller i jorden (mg/kg tørstof)

	Direktiv 86/278/EØF	A	B		D	DK	E		EL	F	FIN	I
			Flandern	Vallonien			pH<7	pH>7				
	6<pH<7											
Cadmium (Cd)	1 – 3	0,5 – 2	0,9	2	1,5	0,5	1	3	1 – 3	2	0,5	1,5
Krom (Cr)	-	50 – 100	46	100	100	30	100	150	-	150	200	1µM Cr(VI)
Kobber (Cu)	50 – 140	40 – 100	49	50	60	40	50	210	50 – 140	100	100	100
Kviksølv (Hg)	1 – 1,5	0,2 – 1,5	1,3	1	1	0,5	1	1,5	1 – 1,5	1	0,2	1
Nikkel (Ni)	30 – 75	30 – 70	18	50	50	15	30	112	30 – 75	50	60	75
Bly (Pb)	50 – 300	50 – 100	56	100	100	40	50	300	50 – 300	100	60	100
Zink (Zn)	150 – 300	100 – 300	170	200	200	100	150	450	150 – 300	300	150	300
			As 22									

	Direktiv 86/278/EØF	IRL	L	NL ¹³⁵	P			S	UK				
					pH<5,5	5,5<pH<7	pH>7		5<pH<5,5	5,5<pH<6	6≤pH≤7	pH>7	
	6<pH<7												
Cadmium (Cd)	1 – 3	1	1 - 3	0,8	1	3	4	0,4	3	3	3	3	
Krom (Cr)	-	-	100 - 200	100	50	200	300	60	-	-	-	-	
Kobber (Cu)	50 – 140	50	50 - 140	36	50	100	200	40	80	100	135	200	
Kviksølv (Hg)	1 - 1,5	1	1 - 1,5	0,3	1	1,5	2	0,3	1	1	1	1	
Nikkel (Ni)	30 – 75	30	30 - 75	35	30	75	110	30	50	60	75	110	
Bly (Pb)	50 – 300	50	50 - 300	85	50	300	450	40	300	300	300	300	
Zink (Zn)	150 – 300	150	150 - 300	140	150	300	450	100 ¹³⁶	200	250	300	450	

¹³⁵ De nederlandske grænseværdier er et beregnet eksempel. De er baseret på 10 % organisk materiale = H og 25 % ler = L. Grænseværdierne i jorden bestemmes ved hjælp af en formel, hvor L = % ler og H = % organisk materiale. I beregningen er H aldrig højere end 15 %. Værdierne beregnes ved hjælp af følgende formler: Cd {0.4+0.007(L+3H)} mg/kg tørstof, Cu {15+0.6(L+3H)} mg/kg tørstof, Ni {10+L mg/kg tørstof, Pb {50+L+H} mg/kg tørstof, Zn {50+1.5(2L+H)} mg/kg tørstof, Hg {0.2+0.0017(2L+H)} mg/kg tørstof, Cr {50+2L mg/kg tørstof.

¹³⁶ Zinkkoncentrationen i landbrugsjord kan nå op på 150 mg/kg tørstof i jorden i visse amter i Sverige (Jämtland, Stockholm, Södermanland, Uppsala, Västernorrland og Västmanland).

Direktiv 86/278/EØF om slam fra rensningsanlæg

Table 2: Grænseværdier for koncentrationen af tungmetaller i slam (mg/kg tørstof)

	Direktiv 86/278/EØF	A	B		D	DK	E		EL	F
			Flandern	Vallonien			pH>7	pH<7		
	Bilag 1 B									
Cd	20 – 40	0,7 – 10	6	10	10	0,8	20	40	20 – 40	20
Cr	-	50 – 500	250	500	900	100	1 000	1 500	Cr(III) 500 Cr(VI) 10	1 000
Cu	1000 – 1750	70 – 500	375	600	800	1 000	1 000	1 750	1 000 – 1 750	1 000
Hg	16 – 25	0,4 – 10	5	10	8	0,8	16	25	16 – 25	10
Ni	300 – 400	25 – 100	50	100	200	30	300	400	300 – 400	200
Pb	750 – 1200	45 – 500	300	500	900	120	750	1 200	750 – 1 200	800
Zn	2500 – 4000	200 – 2 000	900	2 000	2 500	4 000	2 500	4 000	2 500 – 4 000	3 000
			As 150							

	Direktiv 86/278/EØF	FIN	I	IRL	L	NL	P	S	UK
Cd	20 – 40	3	20	20	20 – 40	1,25	20	2	-
Cr	-	300	-	-	1 000 – 1 750	75	1 000	100	-
Cu	1000 – 1750	600	1 000	1 000	1 000 – 1 750	75	1 000	600	-
Hg	16 – 25	2	10	16	16 – 25	0,75	16	2,5	-
Ni	300 – 400	100	300	300	300 – 400	30	300	50	-
Pb	750 – 1200	150	750	750	750 – 1 200	100	750	100	-
Zn	2500 – 4000	1 500	2 500	2 500	2 500 – 4 000	300	2 500	800	-

Direktiv 86/278/EØF om slam fra rensningsanlæg

Tabel 3: Maksimal årlig mængde tungmetaller, der må tilføres landbrugsjord (g/ha/år)

	Direktiv 86/278/EØF	A	B		D	DK	E	EL	F	
			Flandern	Vallonien					5<pH<6	6<pH<7
	Bilag 1 C									
Cd	150	6 – 10	12	-	-	-	150	150	15	30
Cr	-	350 – 1 250	500	-	-	-	3 000	5	1 200	1 500
Cu	12 000	1 000 - 1 800	750	-	-	-	12 000	12 000	1 200	1 500
Hg	100	6 – 25	10	-	-	-	100	100	12	15
Ni	3 000	200 - 300	100	-	-	-	3 000	3 000	300	300
Pb	15 000	300 – 1 250	600	-	-	-	15 000	15 000	900	1 500
Zn	30 000	3 600 - 5 000	1 800	-	-	-	30 000	30 000	3 000	4 500
			As 300							

	Direktiv 86/278/EØF	FIN	I	IRL	L	NL	P	S ¹³⁷	UK
Cd	150	3	-	-	120	2,5	150	1,75	150
Cr	-	300	-	-	4 500	150	4 500	100	-
Cu	12000	600	-	-	5 250	150	12 000	600	7 500
Hg	100	2	-	-	75	1,5	100	2,5	100
Ni	3000	100	-	-	1 200	60	3 000	50	3 000
Pb	15000	150	-	-	3 600	200	15 000	100	15 000
Zn	30000	1 500	-	-	12 000	600	30 000	800	15 000

¹³⁷

Grænseværdien for kobber kan overskrides, hvis jorden er kobberfattig. Nye belastningsgrænser fra 2002 (g/ha/år): Cd: 0,75, Cr: 40, Cu: 300, Hg: 1,5, Ni: 25, Pb: 25 og Zn: 600.

Direktiv 86/278/EØF om slam fra rensningsanlæg

Tabel 4: Samlet mængde slam fra rensningsanlæg og slam anvendt i landbruget i rapporteringsperioden 1995-1997¹³⁸

Medlemsstat		Slam fra rensningsanlæg (tons tørstof)			Slam anvendt i landbruget (tons tørstof)						Dækket areal (ha)		
		1995	1996	1997	1995	%	1996	%	1997	%	1995	1996	1997
A	Østrig	390 000			45 000	12 %					10 492	10 497	11 127
B	Vallonien	14 311	15 200	16 594	10 687	75 %	12 230	81 %	14 772	89 %			
	Flandern	73 325	65 230	69 850	9 750	13 %	17 860	27 %	23 363	33 %	1 625	2 680	3 900
D	Tyskland	2 248 647	2 215 820	2 227 609	940 932	42 %	920 721	42 %	909 547	41 %			
DK	Danmark	166 584	161 717	151 159	109 369	67 %	104 095	64 %	94 250	62 %	28 261 ha/ 3 år	27 393 ha/ 3 år	23 743 ha/ 3 år
E	Spanien			685 669					314 329	46 %			
EL	Grækenland	51 624		58 993									
F	Frankrig	750 000		820 000	494 000	66 %			544 000	66 %			
FIN	Finland	141 000	130 000	136 000	47 000	33 %	49 000	38 %	53 000	39 %			
I	Italien						47 242		52 546			7 446	11 707
IRL	Irland			38 290					4 174	11 %			
L	Luxembourg												
NL	Nederlandene(*)	220	242	209	30	14 %	36	15 %	27	13 %			
P	Portugal	145 855 (estimat)	177 100 (estimat)	214 200 (estimat)	44 000 (estimat)	30 %	53 130 (estimat)	30 %	64 260 (estimat)	30 %			

¹³⁸

Denne tabel relaterer sig til rapporteringsperioden 1995-1997, men er medtaget som supplerende information til læseren, idet den tilsvarende tabel i den foregående rapport KOM(1999) 752 siden offentliggørelsen er blevet suppleret med data, som er indsendt af medlemsstaterne så sent, at de altså først nu har kunnet indarbejdes deri.

S	Sverige	230 000 (estimat)	230 000 (estimat)	230 000 (estimat)	67 800	29 %	90 000 (estimat)	39 %			16 000 ha/år (0,6 % af det samlede dyrkede areal)	21 000 ha/år (0,8 % af det samlede dyrkede areal)	
UK	Det Forenede Kongerige	1 120 000 (estimat)	1 120 000	1 195 000 (estimat)	548 061	49 %	570 798	51 %	645 798 (estimat)	54 %			

(*) Slam fra private rensningsanlæg. Siden 1995 har slam fra kommunale rensningsanlæg ikke været anvendt i landbruget.

Direktiv 86/278/EØF om slam fra rensningsanlæg

Tablet 5: Samlet mængde slam fra rensningsanlæg og slam anvendt i landbruget i rapporteringsperioden 1998-2000

Medlemsstat		Slam fra rensningsanlæg (tons tørstof)			Slam anvendt i landbruget (tons tørstof)						Dækket areal (ha)		
		1998	1999	2000	1998	%	1999	%	2000	%	1998	1999	2000
A	Østrig	399 188	406 696	401 867	43 518	11 %	38 698	10 %	40 455	10 %			
B	Vallonien	15 836	17 967	18 228	13 042	82 %	9 504	53 %	10 733	59 %	-	-	-
	Flandern ¹³⁹	63 919	76 699	80 708	16 006	25 %	5 410	7 %	0	0			
D	Tyskland	2 228 029	2 263 843	2 297 460	842 497	38 %	861 631	38 %	858 801	37 %	-	-	-
DK	Danmark	153 780	155 621	-	96 200	62 %	95 500	61 %	-		23.649 ha/ 3 år	22.920 ha/ 3 år	-
E	Spanien	716 145	784 882	853 482	353 986	49 %	413 738	53 %	454 251	53 %			
EL	Grækenland	59 320	60 135	66 335	0		0		0				
F	Frankrig	858 000	855 000	-	554 000	65 %	552 000	65 %	-		176 000 (estimat)	176 000 (estimat)	-
FIN	Finland	158 000	160 000	160 000	23 000	14 %	23 000	14 %	19 000	12 %	-	-	-
I	Italien ¹⁴⁰	717 776	728 280	779 220	194 811	27 %	164 698	23 %	217 805	28 %	12 977	5 167	15 711
IRL	Irland	37 595	38 551	35 039	5 238	14 %	8 734	23 %	14 109	40 %	-	-	-
L	Luxembourg	-	7 000	-	-		5 600	80 %	-		-	1 870	-
NL	Nederlandene ¹⁴¹	220	242	-	34	15 %	36	15 %	45	-			

¹³⁹

Siden 1. december 1999 har der ikke været anvendt slam fra rensning af byspildevand i landbruget, da det ikke har været muligt at opfylde VLAREA-kravene.

¹⁴⁰

Ikke fyldestgørende data for alle regioner.

¹⁴¹

Slam fra kommunale rensningsanlæg har ikke været anvendt i landbruget siden 1995. De oplyste værdier vedrører derfor spildevandsslam fra private anlæg.

P	Portugal	121 138 (estimat)	374 147 (estimat)	238 680 (estimat)	41 413	34 %	66 547	18 %	37 176	16 %	-	-	-
S	Sverige ¹⁴²	221 000	221 000 (estimat)	220 000 (estimat)	56 000	25 %	56 000 (estimat)	25 %	35 000 (estimat)	16 %	13 000 (estimat)	13 000 (estimat)	8 000 (estimat)
UK	Det Forenede Kongerige	1 045 150	1 105 918	1 066 176	502 200	48 %	554 924	50 %	584 233	55 %	-	-	-

¹⁴²

Data for dækket areal er baseret på en formodning om, at der spredes 4,3 tons slam svarende til ca. 120 kg fosfor pr. hektar hvert sjette år.

Direktiv 86/278/EØF om slam fra rensningsanlæg

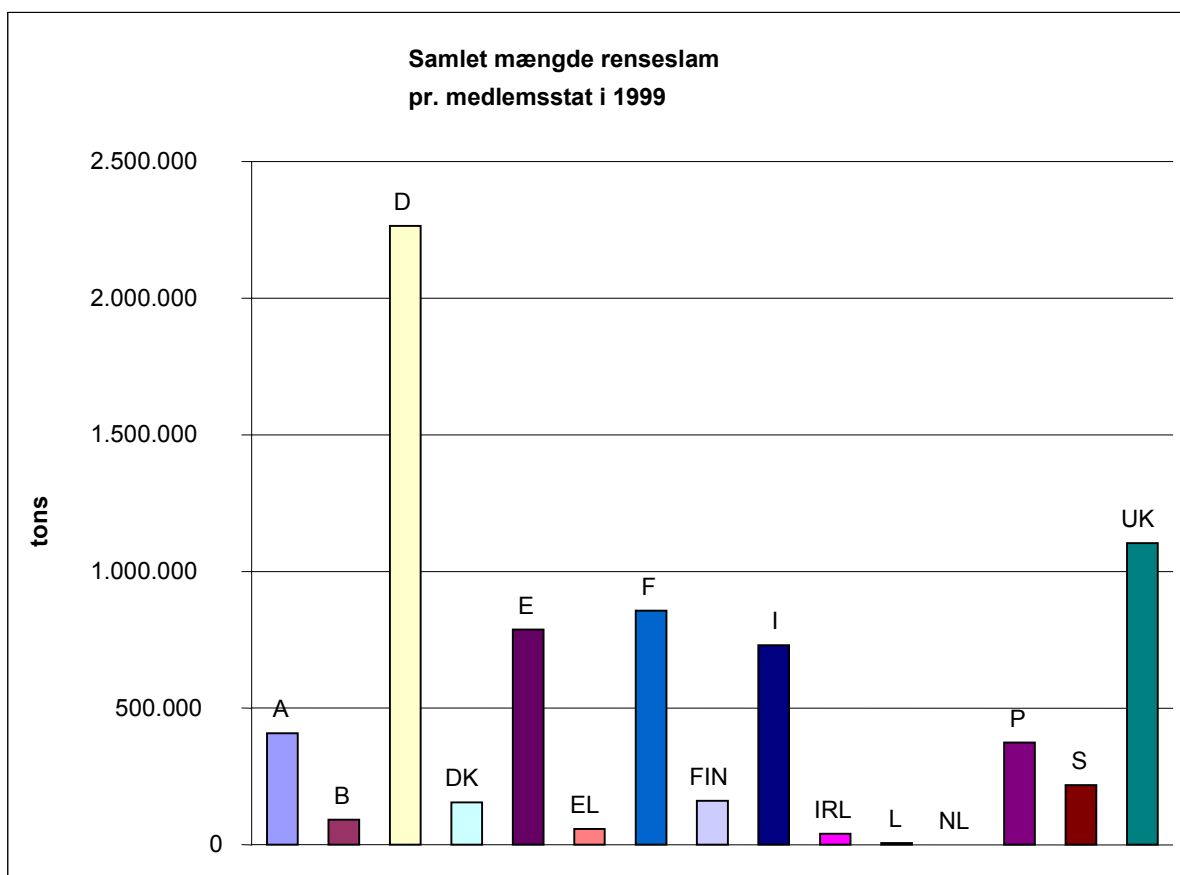
Tabel 6: Gennemsnitlig koncentration af tungmetaller i slam (mg/kg tørstof)

	Direktiv 86/278/EØF	A			B						D			DK			E		
					Flandern			Vallonien											
		1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000 (estimat)	1998	1999	2000	1998	1999	2000
Cd	20 – 40	1,1-6,4	0,65-5,4	0,71-3,4	2,4	3,2	3,8	1,7	1,7	1,7	1,4	1,3	1,3	1,35	1,39	-	6,5	2,1	2,5
Cr	-	34-240	53-60	39-67	82	76	77	79	94	86	49	47	41	25,2	24,6	-	238	135	146
Cu	1000 – 1750	114-244	133-190	139-218	359	315	310	186	194	190	289	294	302	242	220	-	277	303	300
Hg	16 – 25	0,8-1,3	0,7-1,2	0,6-1,3	1,3	1,4	1,6	1,8	1,9	1,2	1	0,9	0,9	0,99	0,91	-	1,2	1,4	2,1
Ni	300 – 400	21-43	21-54	19-42	49	46	45	35	34	30	27	28	28	20,2	20,5	-	59	49	46
Pb	750 – 1200	32-78	45-54	46-56	187	204	177	121	126	137	63	61	60	49,8	47,2	-	212	117	104
Zn	2500 – 4000	539-920	622-778	597-961	1228	1236	1174	1065	953	1009	835	820	826	686	650	-	883	959	897
N		19-45900	17-58200	18-46100	38 000	35 000	35 000	32 887	34 719	33 460	37 500	36 000	38 200	44 600	42 800	-	36 882	42 978	45 463
P		23-47000	23-49300	22-52300	39 000	42 000	46 000	29 445	23 210	22 978	20 400	23 100	25 300	29 500	28 800	-	36 993	39 921	45 612

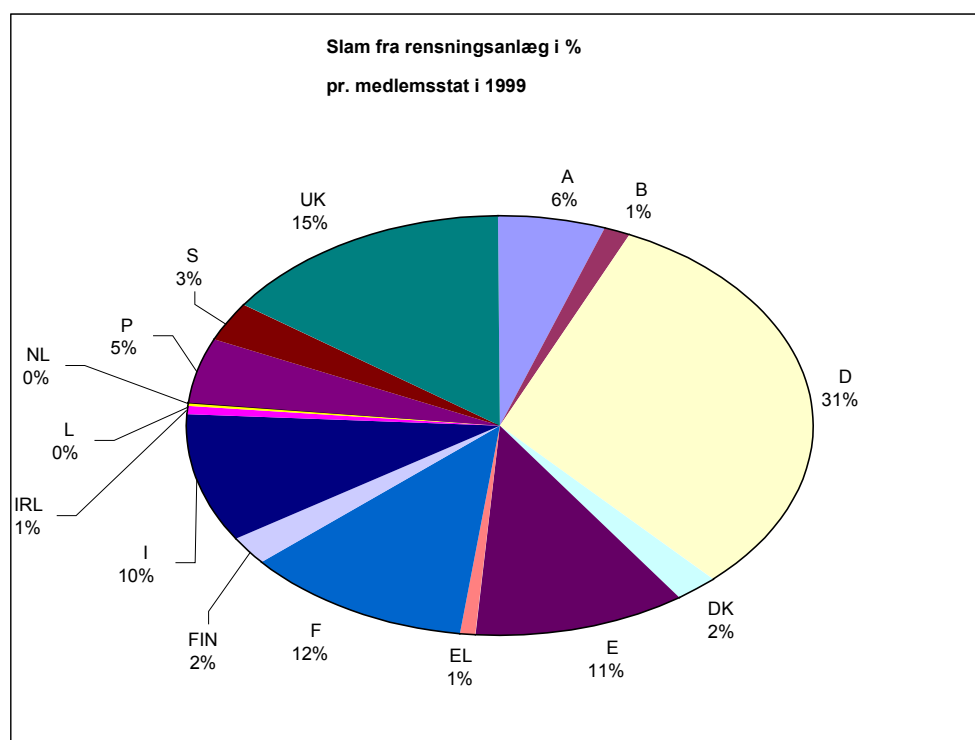
	Direktiv 86/278/EØF	EL			F			FIN				I ¹⁴³			IRL			L		
		1998	1999	2000	1998	1999	2000 (estimat)	1998 (estimat)	1999 (estimat)	2000 (estimat)	1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999	2000	
Cd	20 – 40	-	-	-	-	-	1,9	0,9	0,9	0,9	2,9	2,8	2,5	1,6	2,6	0,8	1,9	1,7	2	
Cr	-	-	-	-	-	-	44	52	50	104	83	72	104	165	165	-	49	63	57	
Cu	1000 – 1750	-	-	-	-	-	297	273	145	225	254	293	247	310	333	195	262	300	317	
Hg	16 – 25	-	-	-	-	-	1,9	0,7	0,7	0,5	1,4	1,4	0,98	0,05	0,6	1,0	5	1,9	1,5	
Ni	300 – 400	-	-	-	-	-	27	21	28	24	54	37	54	39	33	18	31	51	42	
Pb	750 – 1200	-	-	-	-	-	85	17	11	23	96	95	87	61	106	108	131	129	114	
Zn	2500 – 4000	-	-	-	-	-	677	473	286	442	749	798	741	517	568	418	1 736	1 668	1 632	
N		-	-	-	-	-	40 000	25 000	17 000	27 000	52 800	53 400	50 500	27 558	27 558	27 976	25 260	22 500	23 200	
P		-	-	-	-	-	25 800	15 000	11 000	19 000	20 400	20 500	19 800	10 386	10 386	5 415	52 260	50 314	56 200	

¹⁴³ Vejset gennemsnit beregnet ud fra tilgængelige data fra forskellige regioner.

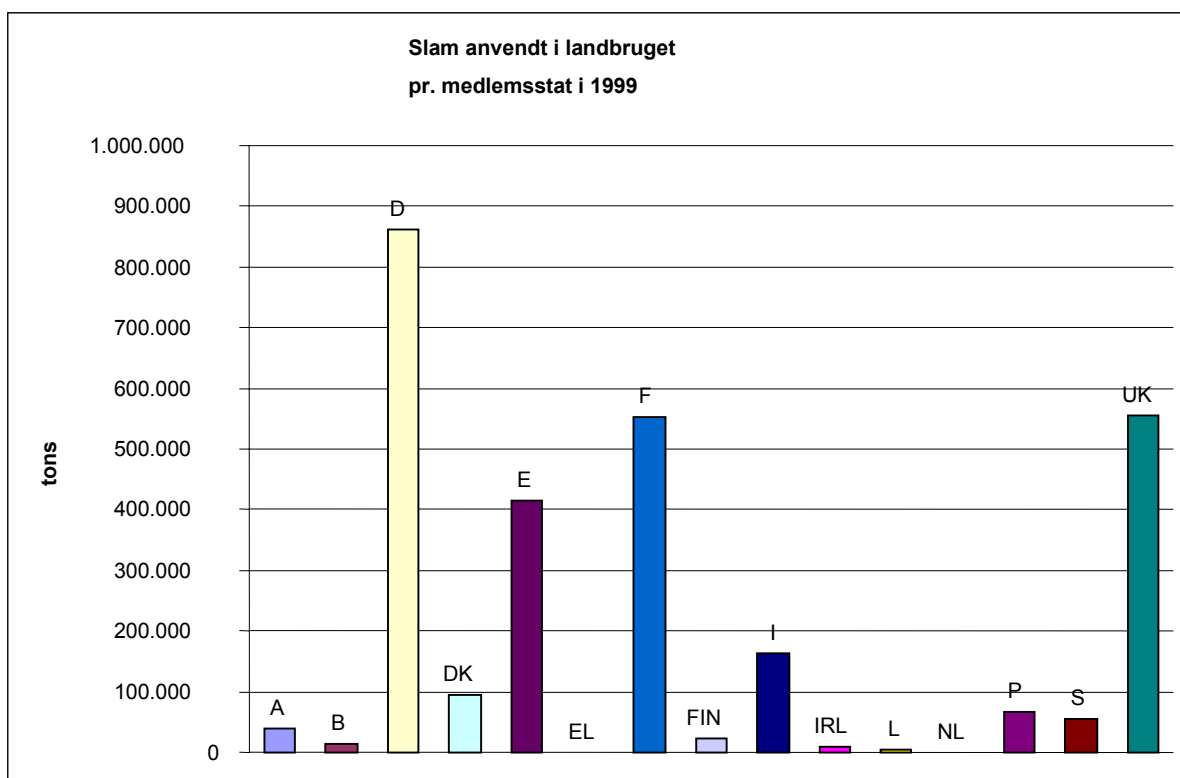
	Direktiv 86/278/EØF	NL			P			S			UK		
		1998	1999	2000	1998	1999	2000	1998	1999 (estimat)	2000	1998	1999	2000
Cd	20 – 40	0,37	0,54	0,40	2,5	2,9	3,4	1,1	1	0,9	2,5	2,6	2,1
Cr	-	21	18	20	55	99	110	25	25	24	106	111	113
Cu	1000 – 1750	31	32	32	454	397	512	471	432	393	440	445	457
Hg	16 – 25	0,18	0,17	0,18	2	4,6	5,2	1,1	1	0,8	2	2	1,7
Ni	300 – 400	11	9	9	30	39	46	16	16	16	50	48	52
Pb	750 – 1200	11	18	14	98	83	105	34	33	31	202	204	195
Zn	2500 – 4000	148	139	131	1 440	1 280	1 670	517	486	455	777	815	790
N		14 000	16 000	14 000	36 300	33 040	35 400	39 300	40 350	41 400	37 108	39 554	41 052
P		10 000	9 000	10 000	31 123	27 900	28 440	27 900	27 050	26 200	25 955	26 267	27 374

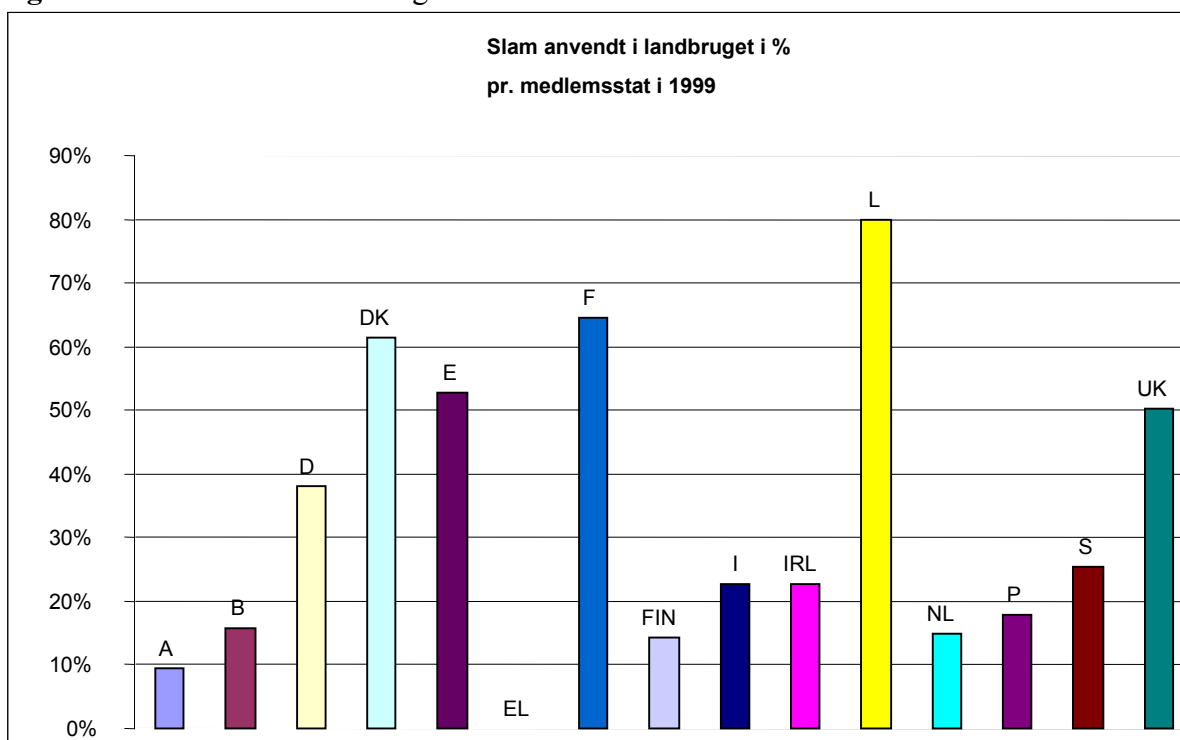
Figur 1. Samlet mængde renseslam i 1999.

Figur 2. Slam fra rensningsanlæg i % pr. medlemsstat i 1999.

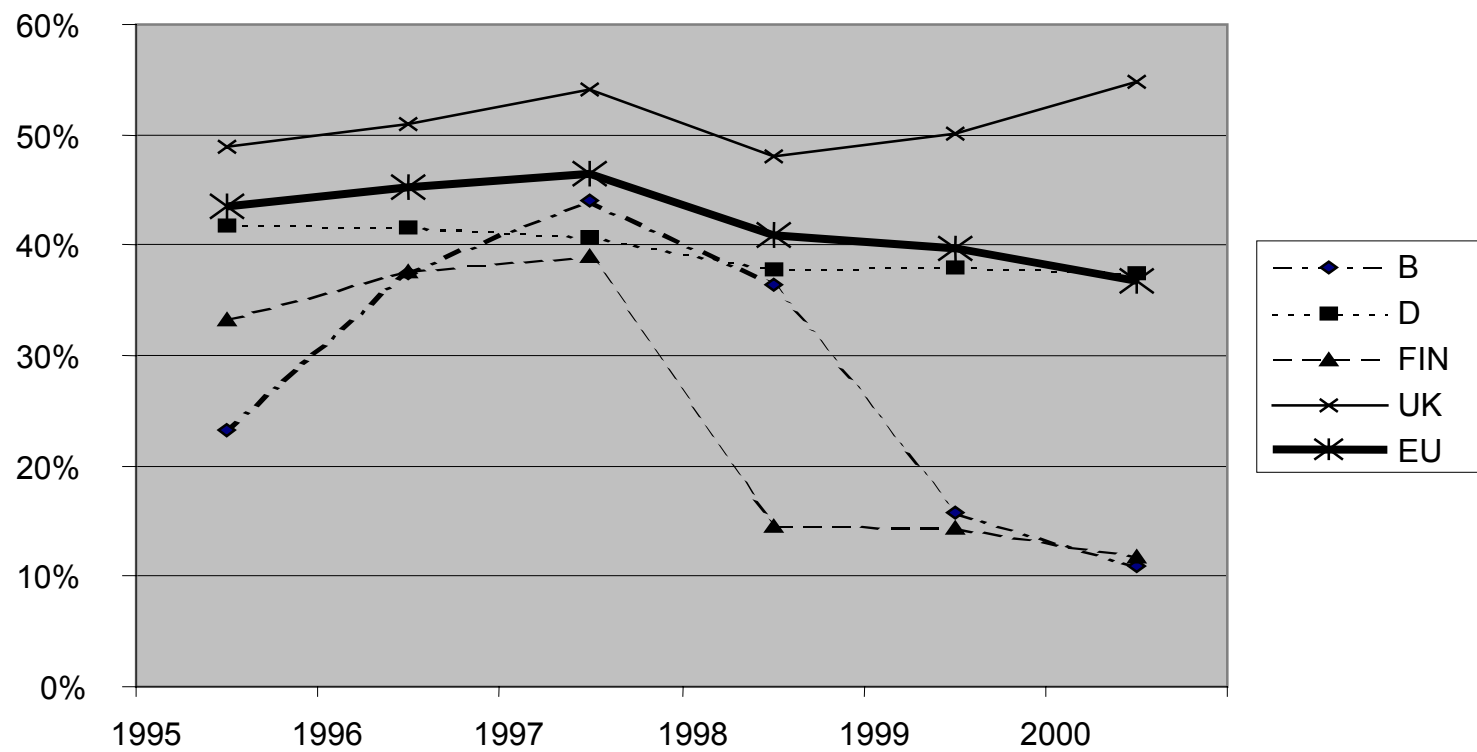

Figur 3. Slam anvendt i landbruget i 1999.

Figur 4. Slam anvendt i landbruget i % pr. medlemsstat i 1999.

Slam anvendt i landbruget i % i perioden 1995-2000

Figur 5. Slam anvendt i landbruget i % i udvalgte medlemsstater i perioden 1995-2000.

DIREKTIV 94/62/EF OM EMBALLAGE OG EMBALLAGEAFFALD

1. INDLEDNING

Direktiv 94/62/EF¹⁴⁴ om emballage og emballageaffald (emballage-direktivet) har to hovedmålsætninger, nemlig at beskytte miljøet og sikre et velfungerende indre marked. Derfor er der i direktivet fastlagt bestemmelser om foranstaltninger til som bærende princip at forebygge produktion af emballageaffald og som supplerende grundlæggende principper at genbruge emballage, genvinde eller på anden måde genanvende emballageaffald og dermed nedbringe omfanget af den endelig bortskaffelse heraf.

Disse foranstaltninger omfatter:

- Forebyggelse: nationale foranstaltninger og tilskyndelse til standarder (artikel 4).
- Genbrug: nationale foranstaltninger (artikel 5).
- Målene for genanvendelse og genvinding skal nå inden 30. juni 2001 (artikel 6):
 - genanvendelse mellem 50 og 65 %,
 - genvinding mellem 25 og 45 % (15 % pr. materiale).
- Grækenland, Irland og Portugal kan udskyde datoen for at nå disse mål til 31. december 2005 (i så fald gælder, at de inden 30. juni 2001 skal nå et mål på 25 % for genanvendelse).
- Retur-, indsamlings- og genanvendelsessystemer skal indføres af medlemsstaterne i henhold til visse kriterier (artikel 7).
- Mærkningsordningen skal fastlægges i et kommende direktiv (endnu ikke vedtaget¹⁴⁵), og der skal vedtages et identifikationssystem efter komitologiproceduren (beslutning 97/129/EF¹⁴⁶) (artikel 8).
- Væsentlige krav om fri bevægelighed for emballage i det indre marked og Kommissionens fremme af standardisering (artikel 9, 10 og 18¹⁴⁷).
- Grænser for tungmetaller i emballage (artikel 11¹⁴⁸).
- Informationssystemer og dataformater skal vedtages efter komitologiproceduren (beslutning 97/138/EF¹⁴⁹) (artikel 12).

¹⁴⁴ EFT L 365 af 31.12.1994, s. 10-23.

¹⁴⁵ Kommissionen fremlagde forslag herom i 1996. Parlamentet har afsluttet sin førstebehandling, men Rådet har endnu ikke vedtaget en fælles holdning.

¹⁴⁶ EFT L 50 af 20.2.1997, s. 28-31.

¹⁴⁷ Referencerne for standarderne EN 13428:2000 og EN 13432:2000 er blevet offentliggjort i Kommissionens beslutning 2001/524/EF, EFT L 190, s. 21-23.

¹⁴⁸ Der er vedtaget undtagelser for plastkasser og plastpaller (beslutning 1999/177/EF, EFT L 56 af 4.3.1999, s. 47-48) og glasemballage (beslutning 2001/171/EF, EFT L 62, s. 20-21). Beslutningerne gælder for bestemte grænser eller på visse betingelser.

- Oplysninger til emballagebrugerne (artikel 13).
- Økonomiske instrumenter: nationale foranstaltninger (artikel 15).
- Rapporteringspligt (artikel 17).

Denne rapport er udarbejdet på baggrund af besvarelserne af det spørgeskema, som Kommissionen vedtog ved beslutning 97/622/EF¹⁵⁰ af 27. maj 1997. Endvidere er de rapporter, der er sendt til Kommissionen i henhold til beslutning 97/138/EF, blevet brugt til at tilvejebringe data om den emballage, der er blevet markedsført, genbrugt, genanvendt og genvundet. Når det er formålstjenligt, henvises der til foreliggende undersøgelser.

2. OMSÆTNING I NATIONAL RET

2.1. National ret

Alle medlemsstater har oplyst Kommissionen om de love og administrative bestemmelser, som de har indført for at kunne efterleve emballagedirektivet.

I løbet af 2002 sendte Kommissionen begrundede udtalelser til **Østrig** for endnu ikke at have indarbejdet en definition af organisk genvinding i sin lovgivning og til **Irland** for endnu ikke at have vedtaget den fornødne lovgivning med henblik på at nå målene for genvinding inden 2005.

2.2. Programmer, som rækker ud over målene i artikel 6, stk. 1, litra a) og b)

I artikel 6, stk. 1, litra a) og b) fastlægges de rammer, inden for hvilke medlemsstaterne skal fastsætte nationale mål for genanvendelse og genvinding, som skal nås inden juni 2001. Ifølge artikel 6, stk. 6, kan medlemsstaterne følge programmer, som rækker ud over målene i artikel 6, stk. 1, litra a) og b), hvis de har tilstrækkelig kapacitet hertil, og såfremt de pågældende foranstaltninger hverken giver anledning til forvridding på det indre marked eller er til hinder for, at andre medlemsstater kan opfylde direktivet. Medlemsstaterne skal underrette Kommissionen herom. Kommissionen bekræfter disse foranstaltninger efter sammen med medlemsstaterne at have forvissat sig om, at de er forenelige med ovenstående betragtninger, og at de ikke udgør et vilkårligt middel til diskrimination eller en skjult handlingshindring mellem medlemsstaterne.

Følgende lande har givet underretning om sådanne programmer:

Østrig: bekræftet i beslutning 1999/42/EF af 22. december 1998¹⁵¹.

Belgien: bekræftet i beslutning 1999/652/EF af 15. september 1999¹⁵². For 1998 gælder et genvindingsmål på 45 % og et genanvendelsesmål på 70 %. For 1999 er målene henholdsvis 50 % for genvinding og 80 % for genanvendelse.

Nederlandene: bekræftet i beslutning 1999/823/EF af 22. november 1999¹⁵³.

¹⁴⁹ EFT L 52 af 22.2.1997, s. 22-30.

¹⁵⁰ EFT L 256 af 19.9.1997, s. 13-19.

¹⁵¹ EFT L 14 af 19.1.1999, s. 24-29.

¹⁵² EFT L 257 af 2.10.1999, s. 20-23.

Der er yderligere modtaget underretning fra **Danmark** og **Sverige**. I begge tilfælde blev det vurderet, at de programmer, hvis mål rakte ud over direktivets, ikke var foranstaltninger truffet af en medlemsstat, men programmer udviklet af erhvervslivet for at overholde direktivets bestemmelser. Artikel 6, stk. 6, finder ikke anvendelse på sådanne programmer.

Det bør bemærkes, at direktivet ikke udelukker, at man i realiteten kan nå op på højere genanvendelses- og genvindingsprocenter (f.eks. gennem en høj grad af forbrugermedvirken), hvis de blot ikke er et direkte resultat af nationale programmer, som er indført af medlemsstatens myndigheder.

2.3. Overtrædelsesprocedurer

Der er indledt overtrædelsesprocedurer mod otte medlemsstater. Ud over de i stk. 2.1 nævnte procedurer mod **Østrig** og **Irland** drejer det sig om følgende lande: **Tyskland** er blevet indbragt for EF-Domstolen, for så vidt angår konsekvenserne for den frie bevægelighed for mineralvand af et lovbestemt mindstekrav til genpåfyldelig emballage til drikkevarer på 72 %. **Finland** har modtaget en begrundet udtalelse for brud på direktivets artikel 7, stk. 1 og 2, ved ikke at sørge for, at emballageafgiftssystemet ikke er diskriminerende, åbent for alle erhvervsdrivende og ikke udgør en handelshindring eller er konkurrenceforvridende. Sagerne mod Tyskland og Finland skal begge sikre, at de nationale systemer, der er oprettet, overholder bestemmelserne i direktivet om det indre marked. Disse systemer er derfor ikke blevet efterprøvet i miljømæssig henseende. **Nederlandene** er indbragt for EF-Domstolen for ikke i nederlandsk lov at have indarbejdet formel mulighed for at oprette sådanne systemer. I løbet af 2002 afgjorde EF-Domstolen, at **Frankrig, Italien** og **Det Forenede Kongerige** ikke havde indføjet et særligt kapitel om emballageaffald i samtlige affaldshåndteringsplaner, som det foreskrives i direktivets artikel 14.

3. DIREKTIVETS GENNEMFØRELSE

3.1. Forebyggelse af emballageaffald

Artikel 4 i emballagedirektivet indeholder en bestemmelse om, at der ud over foranstaltningerne til forebyggelse af produktion af emballageaffald, som træffes i henhold til direktivets artikel 9, også skal iværksættes yderligere forebyggende foranstaltninger. Disse kan bestå af nationale programmer eller tilsvarende foranstaltninger.

De fleste medlemsstater har vedtaget foranstaltninger til forebyggelse af produktion af emballageaffald. Her følger en nærmere beskrivelse.

I **Østrig** får man informationer om affaldsforebyggelse og fordele ved genbrugsemballagesystemer fra affaldsselskaber og indsamlings- og genanvendelsesordninger.

I **Belgien** er sigtet med artikel 11, stk. 2, i lov om produktstandarder at fremme bæredygtige produktions- og forbrugsmønstre på grundlag af et stilstandsprincip (forholdet mellem emballage og emballeret produkt). En gennemførelsesbeslutning er under forberedelse. De ansvarlige for markedsføring i Belgien af varer med over 10 tons emballage skal hvert tredje år udarbejde en forebyggelsesplan.

¹⁵³ EFT L 321 af 14.12.1999, s. 19-23.

I **Danmark** er der vedtaget en emballageafgift beregnet på grundlag af emballagens materiale, miljøbelastning og vægt. Afgiften forventes at få en forebyggende virkning på mængden af emballageaffald. Herudover har Danmark en støtteordning med sigte på renere teknologi, produkter osv. Desuden arbejdes der i Miljøstyrelsen på en affaldsforebyggelsesstrategi.

I **Finland** er der i regeringsbeslutning nr. 962/1997 fastsat kvantitative mål for emballageaffald. Mindstemålet, som skulle nås inden 30. juni 2001, var en 6 % nedbringelse af forholdet mellem emballageaffald og emballerede produkter, som årligt forbruges i Finland (emballageproducentens primære ansvar). De vigtigste forebyggende foranstaltninger er massive genbrugs- og pant- og retursystemer. Fabrikanter anvender i stigende grad paller, vogne og plastkasser, som kan genbruges.

I **Frankrig** er afgifterne i genvindingsordningerne baseret på emballageenheder og -vægt og giver incitament til at forebygge emballageaffald. Der indgår også kriterier for genvindingsegnethed. I aftaler med genvindingsvirksomhederne står der desuden, at disse skal udarbejde forebyggelseskataloger og vejledninger i bedste praksis til erhvervslivet og forbrugerne.

I **Tyskland** er der indført kriterier for miljømærket "Blauer Engel" på udstyr til produktion af kulsyreholdigt vand.

I **Grækenland** er det den nationale organisation for alternativ håndtering af emballage og andre produkter (EOEDSAP oprettet i henhold til artikel 5 i lov nr. 2939/2001), som er ansvarlig for udvikling af programmer med anvendelse af forebyggelsesprincippet som det centrale element.

I **Irland** giver producentansvaret og navnlig kontingentet for medlemskab af emballageordningen incitament til producenterne til at minimere emballagemængden. Emballageordningen Repak giver råd om bedste praksis til medlemmerne for at forebygge/minimere emballagemængder og emballageaffald. Diverse bevidstgørelseskampagner (se afsnittet om oplysningskampagner) har affaldsforebyggelse som led i deres programmer. Der fokuseres også på affaldsforebyggelse i regionale affaldshåndteringsplaner.

I **Italien** har man i fortsættelse af en maksimering af genbrug, genvinding og genanvendelse oprettet et emballagegenanvendelsessystem ved lovdekret nr. 22/97, som omfatter et generelt forebyggelsesprogram. Programmet rummer en række undersøgelser og initiativer sammen med producenter og brugere af emballage vedrørende vare- og emballageproduktionsmetoder, logistik osv. med henblik på at reducere mængden af råvarer og nedbringe emballageaffaldet.

I **Nederlandene** er forebyggelsesforanstaltninger led i den anden emballageaftale. Virksomhederne er forpligtet til at gennemføre en systematisk tilgang til en miljømæssig forbedring af emballagen. Virksomheder med mere end fire ansatte, og som afsætter over 50 tons emballage af papir/pap, glas, metal eller plastic på det nederlandske marked, skal indberette deres forebyggelsesforanstaltninger til den gennemførende myndighed.

I **Portugal** er der blevet lanceret en række bevidstgørelsesinitiativer over for forskellige målgrupper. Fokuseringen på genbrug som et bærende princip i ministeriel bekendtgørelse nr. 29-B/98 bidrager også til emballageforebyggelsen. Som et yderligere eksempel har nogle supermarkeder taget skridt til fremme af flegangsindkøbsposer.

I **Spanien** er det i artikel 5, litra c), i lov nr. 11/1997 bestemt, at den samlede mængde frembragt emballageaffald skal reduceres vægtmæssigt med mindst 10 %. I henhold til den syvende tillægsbestemmelse i lov nr. 10/1998 skal ansvarlige for markedsføring af emballerede produkter, som frembringer over en vis mængde affald, som skal defineres af regeringen, udarbejde forebyggelsesplaner til minimering og forebyggelse ved kilden af produktionen af emballageaffald og eventuelle skadelige virkninger heraf. Det nationale program for emballage og emballageaffald omfatter en række investeringer på i alt 350 mio. EUR i perioden 2000-2002.

I **Det Forenede Kongerige** giver en tonnageafgift finansielle incitamenter til at sænke tonnagen og dermed omkostningerne.

3.2. Foranstaltninger til fremme af genbrugssystemer

Ifølge Artikel 5 kan medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten fremme genbrugssystemer for emballage, som kan genbruges på en miljømæssigt fornuftig måde.

De fleste medlemsstater har truffet foranstaltninger til fremme af genbrugssystemer. Nedenstående oplysninger er baseret på besvarelserne af et spørgeskema, som blev udsendt i henhold til Kommissionens beslutning nr. 97/622/EF. Yderligere oplysninger kan hentes i en undersøgelse om genbrug, der findes på følgende websted: <http://europa.eu.int/comm/environment/waste/studies/packaging/reuse.htm>.

Østrig har vedtaget administrative forenklinger vedrørende den pågældende forordnings krav til registrering og angivelse.

I **Belgien** er flergangsemballage ikke pålagt miljøafgifter. Flergangsemballage er fritaget fra tilbagetagelsesforpligtelsen ifølge belgisk lov og derfor ikke pålagt gebyr til genvindingssystemerne. Emballageforebyggelsesplanerne skal også fremme erstatning af engangsemballage med flergangsemballage.

Danmark har et system, ifølge hvilket øl og kulsyreholdige læsedrikke kun kan sælges i godkendt returemballage¹⁵⁴. Vin- og spiritusflasker indsamles via kommunale ordninger, cateringsektoren og detailhandelen. Intakte indsamlede flasker renses og sælges til genpåfyldning, og der gives afgiftsrefusion ved eksport af disse flasker. Transportemballagen genbruges også i stor stil.

Finland bruger afgifter og pant- og retursystemer til fremme af emballagegenbrug. En afgift på 0,67 EUR¹⁵⁵ pr. liter opkræves på engangsemballage (0,17 EUR for emballage i pant- og retursystemer). Der opkræves ikke afgift af genpåfyldelig emballage. Der opkræves pant på 0,08-0,42 EUR i pant- og retursystemer for genpåfyldelige glas- og plastflasker. Desuden har Finland fastsat et kombineret mål for genanvendelse og genbrug (82 % i 2001).

I **Tyskland** findes der en afgift på engangsemballage til drikkevarer. Den gælder dog ikke, hvis producenten deltager i en indsamlings- og genanvendelsesordning for de tomme

¹⁵⁴ Disse danske regler har været genstand for en overtrædelsesprocedure i referenceperioden. I mellemtiden blev reglerne ændret og sagen trukket tilbage.

¹⁵⁵ Tallene er omregnet fra FIM (gældende kurs i referenceperioden).

emballage, forudsat at de drikkevarer, der sælges i flergangsemballage, udgør mindst 72 % af alle drikke solgt i Tyskland¹⁵⁶.

I **Grækenland** skal de alternative emballagehåndteringsprogrammer også omfatte foranstaltninger til fremme af flergangsemballage, når det er miljømæssigt fornuftigt og teknisk og økonomisk muligt.

I **Irland** omfatter bevidstgørelseskampagnerne, som blev nævnt i afsnittet om oplysningskampagner, også foranstaltninger til fremme af genbrug. Flergangsemballage medtages ikke i beregningerne af den mængde emballage, der markedsføres, og af, hvorvidt en producent er en storproducent og derfor skal betale højere producentansvarsafgifter.

I **Italien** rummer det årlige generelle program for forebyggelse og håndtering af emballage og emballageaffald også foranstaltninger til forøgelse af den mængde emballageaffald, som kan bruges flere gange, herunder forbedring af emballagens egenskaber, så den kan holde til at blive brugt endnu flere gange.

I **Nederlandene** kan øl, læskedrikke og vand kun markedsføres i engangsemballage, hvis det ikke underminerer retursystemerne, medmindre det kan påvises, at engangsemballagen har en mindre eller højst lige så stor miljøpåvirkning som retursystemerne.

Portugal har fastsat genbrugsmål for 1997-99 for læskedrikke, øl, naturligt mineralvand, kildevand eller andre vandprodukter på flaske og bordvin (ministeriel bekendtgørelse nr. 29-B/98 af 15. januar 1998). Alle distributører, der sælger visse drikke i engangsemballage, skal tillige sælge den samme produktkategori i flergangsemballage. Visse kategorier af drikkevarer, som sælges på hoteller, restauranter og lignende steder skal sælges i flergangsemballage, medmindre der er oprettet særlige systemer til indsamling af sorteret affald og genvinding af engangsemballage.

I **Spanien** er incitamentet til genbrug indgår i virksomhedernes afgifter, når der udarbejdes emballageforebyggelsesplaner. I det nationale program for emballage og emballageaffald er der fastsat en række mål for genbrug af emballage, og hvordan de skal nås.

Sverige har fastlagt mål for genbrug af glas og plastflasker i den nationale lovgivning og søger at fremme pant- og retursystemer for emballager til drikkevarer.

I **Det Forenede Kongerige** har erhvervsvirksomheder tilladelse til at udelade enhver mængde genbrugt emballage fra beregningen af deres tonnageafgift og kan fordele førstegangsafgiften på emballagen over fire år.

3.3. Foranstaltninger til indførelse af retursystemer

Ifølge artikel 7 skal medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger til, at der indføres systemer til sikring af tilbagetagelse og/eller indsamling af brugt emballage og/eller emballageaffald og systemer til genbrug eller genanvendelse, herunder genvinding, af emballage og/eller indsamlet emballageaffald. Sådanne systemer skal være åbne for deltagelse fra erhvervsdrivende i de berørte sektorer og for deltagelse fra de kompetente offentlige myndigheders side. De skal også gælde for importerede varer på ikke-

¹⁵⁶ Denne 72 %-kvote er genstand for en åben overtrædelsesprocedure.

diskriminerende betingelser og skal udformes på en sådan måde, at handelshindringer eller konkurrenceforvridning undgås i overensstemmelse med traktaten.

I de fleste lande er der indført producentansvarssystemer, og producenterne skal tilbagetage emballageaffald, indrette deres egne tilbagetagelsessystemer eller deltage i retursystemer for returnering, indsamling, genbrug, genanvendelse eller genvinding af emballageaffald. De specifikke elementer i disse systemer, som er oplyst af medlemsstaterne i deres besvarelse af spørgeskemaet, er beskrevet i det følgende. De eneste lande, der anvender andre ordninger end producentansvar, er Nederlandene og Danmark, som via aftaler har overdraget indsamlingen af emballageaffald til kommunerne eller erhvervslivet.

Nærmere oplysninger kan søges i European Commission 2001, European Packaging Waste Management Systems, som kan læses på følgende websted: <http://europa.eu.int/comm/environment/waste/studies/packaging/epwms.htm>.

I **Belgien** skal returordningerne godkendes for fem år ad gangen. Disse returordninger er pålagt en pligt til at nå målene for genvinding og genanvendelse på deres medlemmers vegne. I øjeblikket findes der to sådanne systemer, nemlig FOST Plus til husholdningsemballage og VAL-I-PAC til industriemballage. For flergangsemballage gælder det, at den pålægges en pant sammen med en pligt til at være påført et symbol, der viser, at emballagen kan bruges flere gange og indgår i et pant- og retursystem.

I **Danmark** findes der kommunale emballageindsamlingsordninger. Herudover findes der særlige systemer for flergangsbrug af emballage til øl og læskedrikke.

I **Finland**¹⁵⁷ er der hidtil oprettet otte selskaber til overvågning af indsamling og genanvendelse af emballageaffald. Disse hovedsagelig materialespecifikke selskaber har oprettet en fælles organisation kaldet PYR Oy til at samordne opgaverne og sikre, at de fastsatte mål nås.

I **Frankrig** er Eco-Emballages og Adelphe godkendt til håndtering af husholdningsemballage. Der findes adskillige professionelle selskaber, som tager sig af indsamling af industriemballageaffald.

I **Tyskland** findes der en enkelt ordning for husholdningsaffald, DSD AG. Inden for engroshandel og industri findes der et antal landsdækkende selskaber, som har specialiseret sig i indsamling og genanvendelse af bestemte transportemballage typer. Yderligere er der et bredt spektrum af andre affaldshåndterings selskaber, som varetager retur- og genanvendelsesopgaver for andre.

I **Grækenland** skal retursystemerne godkendes af EOEDSAP¹⁵⁸. Ansøgerne skal fremlægge dokumentation for, at der er den nødvendige tekniske og finansielle infrastruktur. Godkendelsen gælder i seks år.

I **Irland** findes der i de regionale affaldshåndteringsplaner, som de lokale myndigheder udarbejder, en række tiltag, der skal fremme indsamling af sorteret affald til genvinding. Ved udgangen af 2000 var der blevet indført affaldssortering af husholdningsaffald i Dublin og

¹⁵⁷ Der er indledt en åben overtrædelsesprocedure vedrørende adgang til deltagelse i visse returordninger i henhold til emballagedirektivets artikel 7.

¹⁵⁸ Den nationale organisation for alternativ håndtering af emballage og andre produkter.

gjort forberedelser til det i andre byområder. Nationalt var der etableret over 1000 containerindsamlingssteder og 38 genbrugsstationer. Der findes en enkelt godkendt emballageaffaldsordning, som erhvervslivet og husholdningerne skal rette sig efter, nemlig Repak. Mængden af emballage, der genanvendes med støtte fra tilslutningsafgifterne til Repak, steg fra 93 000 tons i 1998 til 146 000 tons i 2000.

I **Italien** er der seks konsortier, der dækker hver sin sektor (papir, plast, træ, glas, stål og aluminium). Disse konsortier samarbejder inden for rammerne af det overordnede nationale konsortium CO.NA.I. Samtlige konsortier ledes efter vedtægter, som er godkendt ved fælles dekret af miljøministeriet og industriministeriet. CO.NA.I har ansvaret for tilrettelæggelsen af et integreret retursystem i samarbejde med myndighederne. Til dette formål blev der i 1999 indgået en programaftale med landsforeningen af italienske kommuner (ANCI). De seks sektorkonsortier udarbejder bidrag til det årlige program for forebyggelse og håndtering af emballage og emballageaffald. I programmet fastlægges det bl.a. også, hvordan man skal nå genanvendelses- og genvindingsmålene. Der fastsættes også materialespecifikke mål hvert femte år.

I **Nederlandene** spiller kommunerne et vigtig rolle i indsamlingen af emballageaffald. Der blev indgået aftaler med de pågældende erhvervssektorer om visse forpligtelser for erhvervslivet¹⁵⁹.

I **Luxembourg** er en enkelt ordning (VALORLUX) blevet godkendt som kollektivt retursystem til kommunalt emballageaffald.

I **Portugal** er Sociedade Ponto Verde (SPV) blevet godkendt til at håndtere retursystemet for kommunalt emballageaffald. Godkendelsen blev udvidet til ikke-kommunalt affald i 2000. Inden for SPV er det VERDORECA, som håndterer returneringen af engangsemballager fra hoteller, restauranter og andre cateringfirmaer. Selskabet SIGREM er godkendt til indsamling af ubrugt medicin og den tilhørende emballage.

I **Spanien** er returordninger for kommunalt emballageaffald omfattet af kapitel IV i lov nr. 11/1997. Nærmere bestemt indeholder det bestemmelser om (i) pant-, retur- og indsamlingssystemet og (ii) det integrerede håndteringssystem. Den første tillægsbestemmelse til lov nr. 11/1997 indeholder afgiftsforpligtelser for erhvervs- og industriemballageaffald.

I **Sverige** er der oprettet materialeselskaber for henholdsvis glas, plast, papir og pap, bølgepap, metal, aluminiumsdåser og plastflasker. REPA-Registret administrerer afgifterne. Förpackningsinsamlingen overvåger indsamlingsordningerne. Alle selskaber dækker husholdnings- og industriemballage i hele Sverige via containerindsamlingssteder ved etagebyggerier, kommunale genbrugsstationer og regionale indsamlingssteder.

I **Det Forenede Kongerige** findes der en række indsamlingssystemer, herunder lokale myndigheder, emballageordninger, affaldsindsamlere og andre. Der er indført et producentansvarssystem for genanvendelse og genvinding af emballageaffald, og i henhold hertil opfylder 80 % af de tilsluttede virksomheder kravene ved at være medlemmer af emballageordninger, som opfylder den lovbestemte forpligtelse til at nå målene for genanvendelse og genvinding. Nogle erhvervsvirksomheder opfylder selv deres forpligtelse. I

¹⁵⁹ Dette system er genstand for en åben overtrædelsesprocedure.

så fald anvender de etablerede affaldshåndteringselskaber og eksisterende ordninger til at opfylde deres forpligtelser.

3.4. Fremme af anvendelsen af genvundet materiale

I Artikel 6, stk. 2, bestemmes det, at medlemsstaterne skal tilskynde industrien til ved fremstilling af emballage og andre produkter at bruge materialer, der stammer fra genvundet emballageaffald, hvis dette er hensigtsmæssigt.

De fleste lande har truffet sådanne foranstaltninger. De er nærmere beskrevet i det følgende.

I **Belgien** tilskyndes de emballageansvarlige til brug af genvundne materialer i forbindelse med deres forebyggelsesplaner.

I **Danmark** rummer miljøafgiften og den vægtbaserede emballageafgift, der er lagt på bestemte produkter, en 40 % afgiftsnedsættelse, hvis der bruges genvundet plastic og papir.

I **Frankrig** støtter det nationale miljøbeskyttelsesagentur ADEME og retursystemet Eco-Emballages programmer for forskning i og udvikling af anvendelsesmuligheder for sekundære materialer. Eco-Emballages udgiver med sigte på offentlige indkøbere et katalog over produkter, som er lavet af genvundne materialer.

I **Tyskland** skal producenter og distributører påtage sig produktansvaret ved at prioritere anvendelsen af genanvendeligt affald eller sekundære materialer, når de fremstiller produkter. Offentlige indkøbere skal kontrollere, i hvilket omfang produkter lavet af genvundne materialer kan indgå i de offentlige indkøb. Miljømærkningsordningen "Blauer Engel" fokuserer meget på brugen af genvundne materialer.

I **Irland** skal der udarbejdes et markedsudviklingsprogram af en markedsudviklingsgruppe bestående af forskellige repræsentanter for regeringen og den private sektor. Programmet skal bl.a. baseres på en rapport med titlen "A Strategy for Developing Recycling Markets in Ireland", som blev bestilt i 2000 og færdiggjort i 2002.

I **Italien** indgår der foranstaltninger til at øge andelen af emballageaffald til genvinding i det generelle program for forebyggelse og håndtering af emballage og emballageaffald, som er udformet af det nationale retursystemkonsortium CO.NA.I. Myndighederne er ansvarlige for at tilskynde til brug af genvundne materialer fra emballageaffald.

I **Nederlandene** findes der relevante bestemmelser i emballageaftalen.

I **Portugal** er der fællesskabsfinansierede projekter vedrørende brug af genvundne materialer (Plano Operacional do Ambiente og PEDIP).

I **Det Forenede Kongerige** skal emballageordningerne indeholde strategier for tiltag, der kan øge anvendelsen af genvundet emballageaffald i emballage- eller produktfremstillingen. Lokale myndigheder kører kampagner med titlen "Buy Recycled" (køb genbrug), og regeringen søger med kampagnen "Are You Doing Your Bit" at tilskynde forbrugerne til at købe produkter lavet af genvundne materialer.

3.5. Oplysningskampagner

Ifølge artikel 6, stk. 4, skal de foranstaltninger og mål, der er nævnt i artikel 6, stk. 1 (genanvendelse og genvinding), og stk. 2 (brug af genvundne materialer), offentliggøres af medlemsstaterne og gøres til genstand for en oplysningskampagne, der er rettet mod offentligheden og de økonomiske beslutningstagere. I artikel 13 bestemmes, at medlemsstaterne træffer foranstaltninger til at sikre, at alle emballagebrugere, herunder især forbrugerne, får de nødvendige oplysninger om retur-, indsamlings- og genanvendelsesordninger, det bidrag, de selv kan yde til genbrug, genanvendelse og genvinding af emballage og emballageaffald, betydningen af emballagemærkninger og de relevante elementer i affaldshåndteringsplanerne.

Alle medlemsstaterne har offentliggjort foranstaltninger og mål for genvinding og genanvendelse. De fleste lande har rapporteret om en meget bred vifte af oplysnings- og kommunikationsforanstaltninger.

I **Østrig** blev målene i emballagebestemmelserne offentliggjort som led i regeringens affaldshåndteringsplan. Indsamlings- og genanvendelsesordninger skal omfatte kampagner til bevidstgørelse af offentligheden. Affaldsrådgivere og publikationer fra lokale myndigheder sørger for oplysning på lokalt plan.

I **Belgien** afholder Commission interrégionale de l'Emballage (CIE) oplysningsarrangementer for såvel fagfolk som den berørte befolkningsgruppe. Den deltager også i miljømesser. Den har offentliggjort en såkaldt "Grøn brochure", som skal give oplysninger til de emballageansvarlige. Nærmere oplysninger fås på følgende websted: <http://www.ivcie.be>. Retursystemerne FOST Plus og VAL-I-PAC er blevet tilskyndet til at distribuere oplysningsmateriale til offentligheden og erhvervslivet.

En forbrugeroplysningskampagne har været afholdt, og der blev i samarbejde med den belgiske distributørsammenslutning (FEDIS) uddelt plakater til butikcentre med oplysninger om deltagelse i genvindingssystemer, tilskyndelse til deltagelse i affaldssortering, en forklaring af symbolet "point vert" og det årlige gebyr til retursystemet. Detailhandelens oplysningspligt indgår også i en brochure, der offentliggøres af det tværregionale emballageudvalg (CIE).

I **Danmark** blev der afholdt forskellige møder og arrangementer om emballagedirektivet og kravene heri. Miljøstyrelsen har samlet en vejledning til de kommunale affaldsmyndigheder med oplysninger og råd om flegangsbrug af transportemballage fremstillet af plast, papir og pap.

I **Finland** er målene offentliggjort i en brochure med titlen "Pakkausjätehuolto uudistuu" (ændringer i emballageaffaldshåndteringen). Denne brochure er blevet udsendt til regionale miljøcentre, lokale myndigheder, affaldshåndteringsselskaber og tusindvis af fabrikker og importører. Den er også blevet uddelt på messer og er desuden tilgængelig på internettet. Der er desuden en række pressemeddelelser til rådighed. Den nationale paraplyorganisation for retursystemer PYR har udgivet forskellige publikationer, tv- og radiospot og websider. PYR og retursystemerne er også medarrangører af forskellige begivenheder som messer, konferencer, uddannelseskurser, telefonkampagner for virksomheder osv. Blandt de øvrige organer, der deltager i informationsaktiviteter, kan nævnes foreningen for emballageteknologi og -forskning og foreningen af lokale og regionale myndigheder i Finland, en række individuelle lokale myndigheder og industri- og handelssammenslutninger.

Lokale myndigheder og affaldshåndteringsselskaber har formidlet oplysninger til forbrugerne, f.eks. ved at distribuere brochurer og ved at udgive specifik information om indsamling af metalaffald i små mængder. PYR og producentsammenslutninger har kørt kampagner via tv, radiospots, avisartikler, brochurer og plakater, hotlines, miljøundervisning i skoler og ved hjælp af spejderorganisationer, websider osv.

I **Frankrig** sendes emballagedataene til medlemmer af det rådgivende udvalg om husholdningsemballage og en lang række andre aktører. Det nationale miljøagentur ADEME har udgivet forskellige publikationer, som uddeles bredt og lægges frem på messer. Dataene er tillige tilgængelige på ADEME's websted. På lokalt plan oplyses der for det meste direkte om emballageaffaldssortering. De godkendte emballagehåndteringssystemer har øget deres finansielle støtte til kommunernes informationskampagner fra 11 mio. EUR i 1998 til 23 mio. EUR i 2001. Det er 9 % af den samlede økonomiske støtte til kommunerne. Blandt de mange forskellige tiltag kan nævnes de såkaldte "ambassadører for affaldssortering". De er led i et ungdomsbeskæftigelsesprogram og kontakter borgerne for at forklare dem om affaldssortering i en direkte dialog. Disse lokale aktiviteter suppleres af nationale oplysningskampagner, som laves af miljøministeriet i samarbejde med miljøagenturet (ADEME) og de godkendte emballagehåndteringssystemer. Heri indgår radio- og tv-spots, annoncer i pressen, websteder, brochurer, børnelege, "rene ferier" osv. Borgerne får også oplysninger via en årlig rapport om prisen på og kvaliteten af den offentlige bortskaffelse af affald, som udarbejdes af de enkelte lokale myndigheder.

I **Tyskland** er målene blevet offentliggjort i Bundesgesetzblatt (statstidende) og har været genstand for diverse bevidstgørelseskampagner på landsplan, regionalt og lokalt plan og fra erhvervslivets side. Det selskab, der driver et dobbelt affaldshåndteringssystem, skal koordinere deres initiativer med de lokale myndigheder vedrørende oplysninger til borgerne. Opslag i butikker giver oplysninger om returnering af gruppevis sorteret emballage i overensstemmelse med paragraf 5 i emballageanordningen. Aftaler om returnering af transportemballage offentliggøres. Den nationale paraplyorganisation for returnering af husholdningsemballage DSD AG's resultater offentliggøres hvert år.

I **Grækenland** er der iværksat en oplysningskampagne målrettet mod producenter og brancheorganisationer. Der er planlagt en kampagne med sigte på offentligheden.

I **Irland** blev offentligheden oplyst om målene i emballagebestemmelserne i ministertaler, politiske udtalelser, pressemeddelelser og offentlig annoncering og reklame. Erhvervsvirksomheder, der falder ind under bestemmelserne, blev underrettet om deres forpligtelser pr. brev og personlige besøg fra de lokale myndigheders side og af Repak-ansatte. Miljø- og lokalstyreministeriet kører et forbrugerbevidstgørelsesprogram kaldet "The Environment - it's easy to make a difference" for at fremme forebyggelse, minimering, genbrug og genvinding af affald og bæredygtig udvikling og produktion/forbrug. Ministeriet har også fået fremstillet et antal hæfter og brochurer, som dækker et bredt spektrum af oplysninger om genanvendelse af affald og oplysninger til borgerne om de forskellige måder at gøre det på. Sådanne oplysninger er også tilgængelige på det websted, der drives af ENFO, ministeriets miljøinformationskontor. Alle lokale myndigheder har kørt bevidstgørelseskampagner om retur-, indsamlings- og genanvendelsesordninger gennem hæfter til husholdninger og virksomheder, annoncering i den lokale presse og radio samt via deres websteder. Herudover har alle lokale myndigheder udpeget miljøbevidstheds-/uddannelsesambassadører til at fremme minimering, genbrug og genanvendelse af affald med fokus på den personlige kontakt med alle de berørte parter. Det inkluderer også seminarer, åbent hus-arrangementer, supermarkedskampagner osv.

I **Italien** har CO.NA.I og de enkelte sektorkonsortier lanceret forskellige oplysningskampagner møntet på forbrugere og emballagebrugere. De nærmere detaljer i oplysningskampagnerne fastlægges i et bestemt kapitel i det generelle forebyggelsesprogram.

I **Luxembourg** er en oplysningskampagne under forberedelse. VALORLUX fik med sin godkendelse også en pligt til at formidle fyldestgørende information til forbrugerne.

I **Nederlandene** indgår der relevante bestemmelser i den anden emballageaftale.

I **Portugal** er en bred vifte af bevidstgørelsesredskaber blevet taget i brug af affaldsinstituttet (INR), den selvstyrende region Madeira (ARM), Sociedade Ponto Verde (SPV) og den integrerede ordning for medicinsk produkt- og emballageaffald (SIGREM). Det drejer sig bl.a. om et udvalg for overvågning af håndteringen af emballage og emballageaffald (CAGERE), ad hoc-grupper, konferencer, seminarer og arrangementer, strategiske planer, radioannoncering og diverse presse-, radio- og tv-udsendelser, en telefonhjælpetjeneste, distribution af informationsmateriale, en mobil undervisningsudstilling til skoler og offentlige arrangementer samt bevidstgørelsesmøder i skoler, supermarkeder osv., oplysning til erhvervsvirksomheder samt websteder. Selskabet VERDORECA har formidlet oplysninger til hoteller, restauranter osv.

I **Spanien** er foranstaltninger og mål blevet offentliggjort i artikel 5 i lov nr. 11/1997. Oplysningskampagner er blevet iværksat af såvel regeringen, som de regionale og lokale myndigheder og af de integrerede emballage- og emballageaffaldshåndteringsordninger. Bl.a. blev der afholdt forskellige kommunikations-, undervisnings- og bevidstgørelsesarrangementer. Disse aktiviteter var møntet på offentligheden og bestemte samfundssektorer som forbrugere og brugere, skolebørn, berørte erhvervsvirksomheder og embedsmænd. De anvendte medier var bl.a. pressen, radio, tv, biografier, videoer, breve, udendørsannoncering, udstillinger, messer, seminarer osv. Blandt de fremstillede materialer kan nævnes undervisningsmoduler og andre undervisningsmaterialer, hæfter, brochurer, fotos, klistermærker og badges.

I **Sverige** har myndighederne offentliggjort rapporter, internetpublikationer, oplysningshæfter og brochurer. Lignende information er blevet fremstillet af returselskaber med sigte på offentligheden såvel som på den pågældende branche.

I **Det Forenede Kongerige** er bestemmelserne blevet offentliggjort både i Storbritannien og Nordirland sammen med den ikke-lovfæstede brugervejledning. Miljøagenturet og det skotske og nordiske miljøagentur udgiver også vejledninger, som er tilgængelige på statslige websteder. Oplysningskampagnerne omfatter bl.a. "The Forward Look for Planning Purposes" og regeringens kampagne "Are You Doing Your Bit", som er rettet mod offentligheden og de økonomiske beslutningstagere. Emballageordninger skal omfatte politikker for formidling af information til emballagebrugere og forbrugere. Emballageproducenter har oplysningspligt over for forbrugerne. Der findes forskellige publikationer med oplysninger til emballagebrugere.

3.6. Nationale standarder svarende til de væsentlige krav og koncentrationsniveauer for tungmetaller

Ifølge artikel 9 må en emballage kun markedsføres, hvis den opfylder alle væsentlige krav i direktivets bilag II. Til dette formål skal harmoniserede standarder give formodning om overensstemmelse med de væsentlige krav. Hvis der ikke findes harmoniserede standarder,

kan nationale standarder tillige give formodning om overensstemmelse. I artikel 11 fastlægges grænser for koncentrationen af fire tungmetaller i emballage.

På **EU-plan** er referencerne for standarderne EN 13428:2000 og EN 13432:2000 blevet offentliggjort i Kommissionens beslutning 2001/524/EF¹⁶⁰. Dette betyder, at disse to standarder anses for harmoniserede standarder EN 13428:2000 giver kun formodning om overensstemmelse med de væsentlige krav i de første to led i stk. 1 (kvantitativ forebyggelse, design og minimering af miljøbelastning), men ikke i det tredje led (forebyggelse af skadelige stoffer). EN 13432:2000 dækker emballagens biologiske nedbrydelighed og komposterbarhed. Referencerne for standarder for genbrug, energiudnyttelse og materialegenvinding er ikke blevet offentliggjort, hvorfor disse standarder heller ikke giver formodning om overensstemmelse med de pågældende væsentlige krav. CEN har fået mandat til også at ændre disse standarder, så de kan vedtages som harmoniserede standarder.

Kun få lande har vedtaget nationale standarder. De fleste medlemsstater har givet udtryk for, at de vil vente på vedtagelsen af de harmoniserede standarder. **Tyskland, Irland, Italien** og **Det Forenede Kongerige** har meddelt, at de har nationale standarder på det pågældende område. **Finland** har vedtaget standarderne EN 13427, EN 13428, EN 13429, EN 13430, EN 13431 og EN 13432 som nationale standarder svarende til de væsentlige krav til emballage. Der findes ingen national standard for tungmetalkoncentrationer. Den formodes at være dækket af CEN-rapporten CR 13695-1.

3.7. Særligt kapitel om affaldshåndteringsplaner

Ifølge artikel 14 skal medlemsstaterne indføje et kapitel om håndtering af emballage og emballageaffald i de affaldshåndteringsplaner, der kræves i artikel 7 i direktiv 75/442/EØF.

Alle medlemsstater har meddelt, at de enten allerede har sådanne kapitler i deres affaldshåndteringsplaner, eller at de har truffet de fornødne lovgivningsmæssige foranstaltninger for at sikre, at kapitlerne indgår i de regionale affaldshåndteringsplaner. I løbet af 2002 afgjorde EF-Domstolen, at **Frankrig, Italien** og **Det Forenede Kongerige** ikke havde indføjet et særligt kapitel om emballageaffald i samtlige affaldshåndteringsplaner, som det foreskrives i direktivets artikel 14.

3.8. Økonomiske instrumenter

I artikel 15 bestemmes det, at så længe der ikke findes økonomiske instrumenter på EU-plan, kan medlemsstaterne vedtage sådanne foranstaltninger i overensstemmelse med de principper, der gælder for Fællesskabets politik på miljøområdet, bl.a. princippet om, at forureneren betaler.

Som nævnt i afsnittet om retursystemer har de fleste medlemsstater indført et producentansvarssystem. Øvrige foranstaltninger eller særlige aspekter af producentansvarssystemer beskrives i det følgende:

I **Belgien** anvendes et miljøafgiftssystem. Producenter af engangsemballage fritages for denne miljøafgift, hvis de når genvindingsmålene.

¹⁶⁰ EFT L 190, s. 21-23.

I **Danmark** er der vedtaget en emballageafgift beregnet på grundlag af emballagens materiale, miljøbelastning og vægt. Der er lagt afgift på engangsemballage og indkøbsposer. Emballagen til øl og læskedrikke er pantbelagt.

Finland bruger afgifter og pant- og retursystemer til fremme af flergangsemballage. En afgift på 0,67 EUR¹⁶¹ pr. liter opkræves på engangsemballage (0,17 EUR for emballage i pant- og retursystemer). Der opkræves ikke afgift af genpåfyldelig emballage, men er pålagt en pant på 0,08-0,42 EUR i pant- og retursystemer for genpåfyldelige glas- og plastflasker.

I **Frankrig** gælder en nedsat momssats (5,5 % i stedet for 19,6 %) for affaldssortering, indsamling og affaldsbehandling, der er omfattet af kontrakter med godkendte returordninger.

I **Grækenland** findes der visse finansielle ordninger for investering i emballagegenvinding og -genanvendelse.

I **Spanien** findes der en national investeringsordning på i alt 350 mio. EUR i perioden 2000-2002. Der planlægges også mange investeringer på regionalt og lokalt plan.

Det Forenede Kongerige har et system med packaging recovery notes (omsættelige beviser). Dette system bruges til at bevise, at man overholder sine genanvendelses-/genvindingsforpligtelser.

4. EMBALLAGEAFFALDSMÆNGDER, GENANVENDELSES- OG GENVINDINGSPROCENTER

4.1. Indledning

*Ifølge artikel 12 i emballagedirektivet skal medlemsstaterne oprette databaser om emballage og emballageaffald. Yderligere skal medlemsstaterne forsyne Kommissionen med de data, de har til rådighed, i henhold til **Kommissionens beslutning 97/138/EF**¹⁶² af 3. februar 1997 om fastlæggelse af de skemaer, der i henhold til emballagedirektivet skal benyttes i forbindelse med databasesystemet.*

Ifølge artikel 3 i Kommissionens beslutning 97/138/EF skal medlemsstaterne sende skemaer til Kommissionen, som hvert år er udfyldt med data for hele kalenderåret (fra og med 1997), senest 18 måneder efter det pågældende års afslutning. Ifølge beslutningens artikel 7 er formålet med disse data at overvåge opfyldelsen af målsætningerne i direktiv 94/62/EF og desuden at være oplysningskilde og tjene som grundlag for fremtidig beslutningstagning.

Alle medlemsstater har indsendt data for 1997, 1998 og 1999. Eneste undtagelse er Portugal for 1997. Ved udarbejdelsen af denne rapport er data for 2000 kun delvis indløbet og tages derfor ikke med i betragtning her.

Ifølge artikel 7 i beslutning 97/138/EF er det frivilligt, om man vil indsende data for genbrug af emballage og for emballage fremstillet af andre materialer end glas, papir, pap, metal og plast. Det er imidlertid kun Tyskland, Belgien, Italien, Portugal, Det Forenede Kongerige, Spanien, Frankrig og Østrig, som har indsendt data for 1999 om træemballage. Danmark,

¹⁶¹ Referenceperioden af 1998-2000, og tallene er omregnet fra FIM.

¹⁶² EFT L 52 af 22.2.1997, s. 22-30.

Tyskland og Det Forenede Kongerige er de eneste medlemsstater, som har sendt Kommissionen data for genbrug i form af de frivillige skemaer i beslutning 97/138/EF. Da det er vanskeligt at analysere ufuldstændige oplysninger om træemballage og genbrug af emballage i det hele taget, vil der ikke blive taget hensyn hertil i denne rapport.

4.2. Emballageaffaldsproduktion

EU's samlede mængde emballageaffald i 1996 var på ca. 60 mio. tons. Den steg i 1998 og 1999 til en samlet mængde på ca. 63,5 mio. tons i 1999 (se tabel 1). Figur 1 viser, hvordan den samlede mængde emballageaffald er fordelt på forskellige emballagematerialer, det såkaldte "emballagemix". Emballagemixet har været forholdsvis konstant fra 1997 til 1999 med følgende vægtmæssige procentfordeling (1999-data): 24,2 % glas, 15,9 % plast, 40,5 % papir/pap, 7 % metal og 12,1 % træ. Andre emballagematerialer udgør under 1 %.

Figur 1 viser, hvordan den samlede mængde emballageaffald i EU er fordelt på medlemsstaterne. De største bidragydere i tons i 1999 var Tyskland (15 mio. tons), Frankrig (12 mio. tons), Italien (11 mio. tons), Det Forenede Kongerige (9 mio. tons) og Spanien (6 mio. tons).

For at kunne sammenligne de enkelte medlemsstaters bidrag er det nødvendigt at foretage en normalisering. Førhen var befolkningen valgt til normaliseringsfaktor, men det er også muligt at bruge BNP¹⁶³. En medlemsstats BNP afhænger nødvendigvis af dens befolkning, men BNP angiver også den økonomiske aktivitet, som denne befolkning genererer. BNP er måske derfor en mere passende normaliseringsfaktor end befolkningen i sig selv. Begge normaliseringsmetoder vil blive anvendt i denne rapport.

Tabel 2 og figur 3 viser mængden af emballageaffald, der produceres af hver medlemsstat per capita og pr. BNP-enhed.

4.2.1. Emballageaffald produceret per capita i medlemsstaterne

I gennemsnit for hele Den Europæiske Union steg mængden af emballageaffald pr. indbygger fra 161 kg i 1997 til 169 kg i 1999.

De medlemsstater, som producerede den laveste mængde emballageaffald per capita, var Grækenland, Finland, Sverige og Portugal. Hver af disse medlemsstater producerede mindre end 130 kg per capita i 1997, 1998 og 1999. Tendensen i både Grækenland og Portugal viser imidlertid, at der vil blive tale om meget større mængder emballageaffald per capita i fremtiden.

De medlemsstater, som producerede den største mængde emballageaffald per capita, var Frankrig, Italien, Irland, Luxembourg, Tyskland og Nederlandene. Hver af disse medlemsstater producerede mere end 160 kg per capita i 1997, 1998 og 1999. Tendensen i alle disse lande viser, at der vil blive tale om endnu større mængder emballageaffald per capita i fremtiden.

De eneste medlemsstater, som reducerede mængden af emballageaffald per capita i 1997-1999, var Nederlandene, Danmark, Østrig og Det Forenede Kongerige.

¹⁶³ Statistikkene for befolkning og bruttonationalprodukt (BNP) er taget fra "Eurostat Årbog 2001". De gældende valutakurser afspejler ikke nøjagtigt de nationale prisniveauer. Derfor konverteres BNP til en kunstig valuta kaldet KKS - EU's købekraftstandard - baseret på relative priser og beregnet til at muliggøre korrekte sammenligninger mellem mængder af varer og tjenesteydelser produceret af landene.

4.2.2. *Emballageaffald pr. BNP-enhed i medlemsstaterne*

Hele EU's gennemsnitlige mængde emballageaffald pr. BNP-enhed faldt fra 8 200 kg i 1997 til 8 000 kg i 1999.

De medlemsstater, som producerede den laveste mængde emballageaffald pr. BNP-enhed, var Finland, Sverige, Luxembourg og Grækenland. Disse lande producerede hver mindre end 6 000 kg pr. 1000 KKS i 1997, 1998 og 1999.

De medlemsstater, som producerede den største mængde emballageaffald pr. BNP-enhed, var Frankrig, Spanien, Italien, Irland, Tyskland og Det Forenede Kongerige. Disse lande producerede hver mere end 7 000 kg pr. 1000 KKS i 1997, 1998 og 1999.

De fleste medlemsstater nedbragte mængden af emballageaffald pr. BNP-enhed fra 1997 til 1999. De eneste, som øgede mængden af emballageaffald pr. BNP-enhed fra 1997 til 1999, var Portugal, Italien og Grækenland.

4.3. **Overordnet genvinding og genanvendelse**

I artikel 6, stk. 1, af direktiv 94/62/EF fastlægges følgende mål for genvinding og genanvendelse af emballageaffaldet i 2001: 50-65 % genanvendelse og 25-45 % genvinding. Yderligere skal et mål på mindst 15 % genvinding af hvert emballagemateriale nås. Ifølge artikel 6, stk. 5, i direktivet kan Grækenland, Irland og Portugal forlænge fristen for at nå disse mål til 2005. De skal dog stadig nå et mål for genanvendelse på mindst 25 % af emballageaffaldet i 2001.

Tabel 3 og figur 4, 5 og 6 viser medlemsstaternes resultater i 1997, 1998 og 1999 med hensyn til den samlede genanvendelse og genvinding af den mængde emballageaffald, som produceres på deres territorium. Mængderne af emballageaffald, der eksporteres til genvinding/genanvendelse, er medtaget, mens importeret emballage udelades, når disse resultater beregnes.

4.3.1. *Status over opfyldelsen af mindstekravene for 2001*

Alle 12 medlemsstater, altså bortset fra Grækenland, Irland og Portugal, nåede mere end 25 % genvinding i 1999, og alle undtagen Spanien, Italien og Det Forenede Kongerige nåede mere end 50 % genanvendelse i 1999. Portugal og Grækenland nåede begge mere end 25 % genanvendelse i 1999. Dog lå Irland stadig under de 25 %.

4.3.2. *Maksimumkravene mere end opfyldt*

Følgende medlemsstater nåede genvindingsniveauer i 1998 eller 1999, som oversteg de maksimale krav om 45 % genvinding inden 2001: Belgien, Danmark, Tyskland, Nederlandene, Østrig, Finland og Sverige. Alle disse medlemsstater undtagen Finland oversteg også det maksimale krav om 65 % genanvendelse inden 2001¹⁶⁴.

4.4. **Materialespecifik genvinding**

Medlemsstaternes resultater i 1997, 1998 og 1999 med hensyn til materialespecifik genvinding af glas-, papir-, metal- og plastemballageaffald vises i tabel 4 og figur 7.

Som tidligere nævnt kræves det i artikel 6, stk. 1, i direktiv 94/62/EF, at der inden 2001 skal nås et mål på mindst 15 % genvinding af hvert emballagemateriale. I direktivets artikel 6, stk. 5, tillades det dog Grækenland, Irland og Portugal at udskyde fristen for at nå dette mål til 2005.

¹⁶⁴ Østrig, Belgien og Nederlandene underrettede i henhold til artikel 6, stk. 6, i direktiv 94/62/EF Kommissionen om nationale foranstaltninger til at fastlægge mål, som rækker ud over målene i direktivet. Kommissionen bekræftede disse foranstaltninger i beslutning 1999/42/EF, 1999/652/EF og 1999/823/EF.

4.4.1. *Genvinding af glasemballage*

Det samlede EU-gennemsnit¹⁶⁵ for genvinding af glasemballage er steget fra 7,4 mio. tons (eller ca. 50 % af den producerede mængde affald) i 1997 til 8,5 mio. tons (eller ca. 55 % af den producerede mængde affald) i 1999. Alle medlemsstater nåede over målet på 15 % genvinding af glasemballage i 1997, 1998 og 1999.

4.4.2. *Genvinding af papiremballage*

Det samlede EU-gennemsnit for genvinding af papir-/papemballage er steget fra 13,9 mio. tons (eller ca. 60 % af den producerede mængde affald) i 1997 til 15,9 mio. tons (eller ca. 62 % af den producerede mængde affald) i 1999. Alle medlemsstater undtagen Irland¹⁶⁶ i 1999 nåede over målet på 15 % genvinding af papir-/papemballage i 1997, 1998 og 1999.

4.4.3. *Genvinding af metalemballage*

Det samlede EU-gennemsnit for genvinding af metalemballage er steget fra 1,9 mio. tons (eller ca. 44 % af den producerede mængde affald) i 1997 til 2,1 mio. tons (eller ca. 47 % af den producerede mængde affald) i 1999. De fleste af de 12 medlemsstater (dog ikke Grækenland, Irland og Portugal) nåede over målet på 15 % genvinding af metalemballage i 1997, 1998 og 1999. De, der ikke nåede målet, var Italien i alle tre år, Luxembourg i 1998 og Finland i 1997. Blandt de tre lande, som først skal nå 15 %-målet inden 2005, oversteg Irland det i 1999. Grækenland nåede 11 % i 1999 som i 1998, mens tallet i 1997 var højere, nemlig 13 %, og Portugal nåede kun en genvindingsprocent på 1 % af landets samlede mængde metalemballageaffald i 1998 og 1999.

4.4.4. *Genvinding af plastemballage*

Det samlede EU-gennemsnit for genvinding af plastemballage er steget fra 1,6 mio. tons (eller ca. 17 % af den producerede mængde affald) i 1997 til 2,1 mio. tons (eller ca. 21 % af den producerede mængde affald) i 1999. Kun Belgien, Tyskland, Italien, Luxembourg, Nederlandene, Østrig og Sverige nåede over målet på 15 % genvinding af plastemballage i 1999.

4.5. **Konklusioner**

De resultater, der opregnes i denne rapport, viser tydeligt, at direktiv 94/62/EF har været en katalysator for den forøgede mængde emballageaffald, der genvindes og genanvendes. Selv om den samlede mængde emballageaffald i tons fortsat stiger i de fleste medlemsstater, har det desuden vist sig, at der ikke længere i EU som helhed og i mange af de enkelte medlemsstater nødvendigvis er en sammenhæng mellem økonomisk vækst og væksten i mængden af emballageaffald i perioden 1997-1999. Direktivet skulle gennemføres af medlemsstaterne inden 1996. Det er derfor en rimelig antagelse, at størstedelen af stigningen i genvinding og genanvendelse af emballageaffald fra 1997 til 1999 er et direkte resultat af direktivet.

Det er lykkedes at beregne, at disse højere genvindings- og genanvendelsesprocenter har givet en miljøbesparelse på ca. 200 mio. EUR, men det er dog ikke muligt at sige, nøjagtig hvor meget heraf man kan tilskrive gennemførelsen af direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald. Beregningen forklares i tabel 5. En mere fyldestgørende vurdering af direktivets virkninger lader sig ikke udføre i øjeblikket, da det kræver yderligere analysearbejde.

¹⁶⁵ Eventuelle stigninger i genvindingen i Portugal er ikke indeholdt i analysen, da der mangler data for 1997.

¹⁶⁶ Irland skal først opfyldt målet om 15 % inden 2005.

Resultaterne af en cost-benefit-analyse af mulige mål¹⁶⁷ viser desuden, at en betragtelig forøgelse af genvindings- og genanvendelsesmålene i den foreslåede revision af emballagedirektivet¹⁶⁸ ville være både gennemførlig og nyttig.

¹⁶⁷ RDC/Pira 2001: Evaluation of costs and benefits for the achievement of reuse and recycling targets for the different packaging materials in the frame of the Packaging and Packaging Waste Directive 94/62/EC, http://europa.eu.int/comm/environment/waste/studies/packaging/public_discussion.pdf.

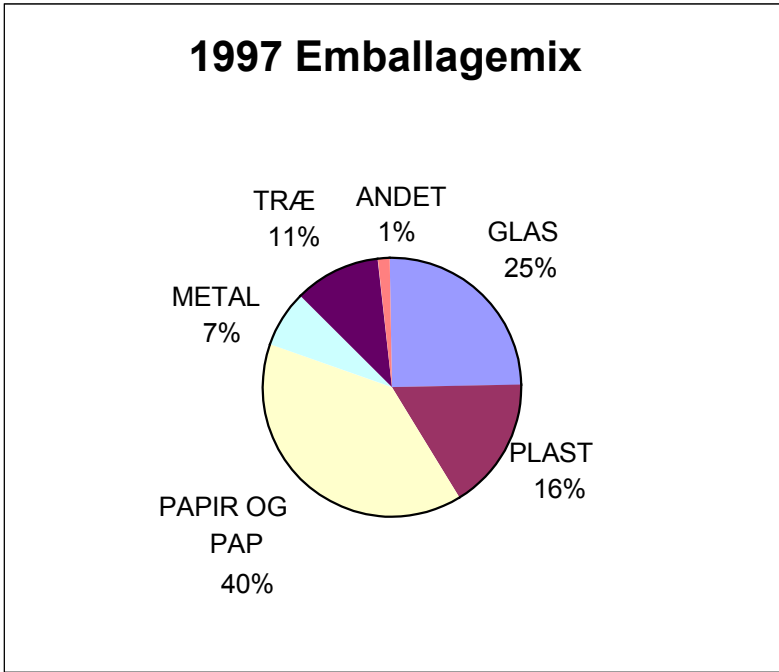
¹⁶⁸ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald, KOM(2001) 729 endelig udg., EFT C 103 E af 30.4.2002, s. 17.

Bilag IV

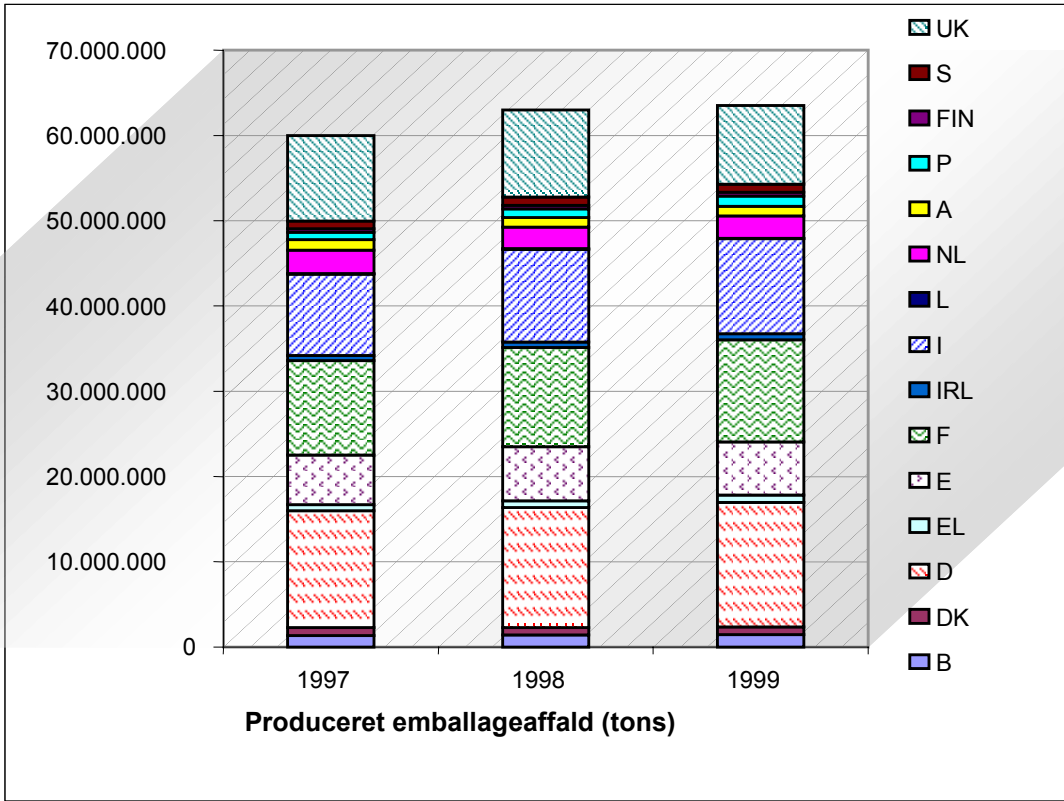
Medlemsstat	1997	1998	1999
B	1 356 100	1 426 360	1 477 830
DK	906 792	837 927	846 061
D	13 712 900	14 090 200	14 626 800
EL	710 800	794 800	855 500
E	5 834 671	6 318 358	6 239 979
F	11 070 000	11 641 000	11 999 000
IRL	602 197	682 688	704 038
I	9 529 000	10 846 000	11 122 000
L	76 508	77 496	78 511
NL	2 745 000	2 525 000	2 593 000
A	1 269 000	1 115 000	1 130 000
P	838 878 ¹⁶⁹	1 025 025	1 211 172
FIN	418 300	424 100	442 600
S	923 400	955 200	972 000
UK	10 003 325	10 244 000	9 200 244
EU15	59 996 871	63 003 154	63 498 735

Tabel 1. Produceret emballageaffald (tons emballage).

¹⁶⁹ Ekstrapolation på basis af data fra 1998 og 1999. Der findes ingen tilgængelige data for 1997, da den portugisiske lov først trådte i kraft i 1998.

Figur 1: Emballagemix i EU i 1997.

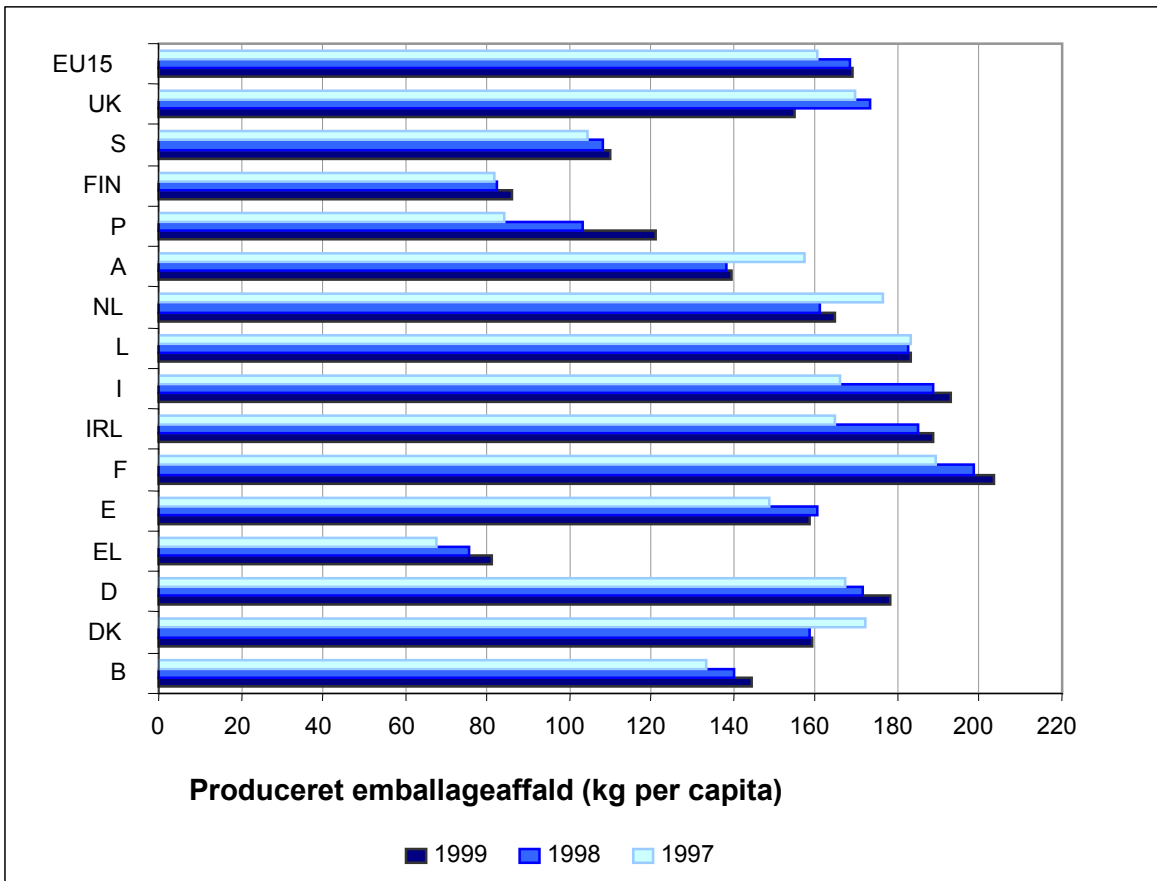

Figur 2: Samlet mængde produceret emballageaffald.

Medlemsstat	Produceret emballageaffald (kg per capita)			Produceret emballageaffald (kg/BNP-enhed (1000 KKS))		
	1997	1998	1999	1997	1998	1999
B	133	140	145	6193	6211	6166
DK	172	158	159	7399	6578	6354
D	167	172	178	7973	7879	7845
EL	68	76	81	5311	5671	5727
E	148	161	158	9609	9850	9142
F	189	198	203	9627	9672	9484
IRL	165	185	188	8183	8432	7788
I	166	188	193	8382	9221	9121
L	183	183	183	5364	5082	4648
NL	176	161	165	8065	7067	6882
A	157	138	140	7264	6114	5950
P	84	103	121	5869	6777	7548
FIN	82	82	86	4223	4000	3996
S	104	108	110	5293	5254	5076
UK	170	173	155	8580	8383	7167
EU15	161	168	169	8248	8286	7963

Rasterbaggrund betyder, at der er anvendt en vurdering baseret på tendenser, hvis der ikke er indkommet data fra medlemsstaten i henhold til beslutning 97/138/EF.

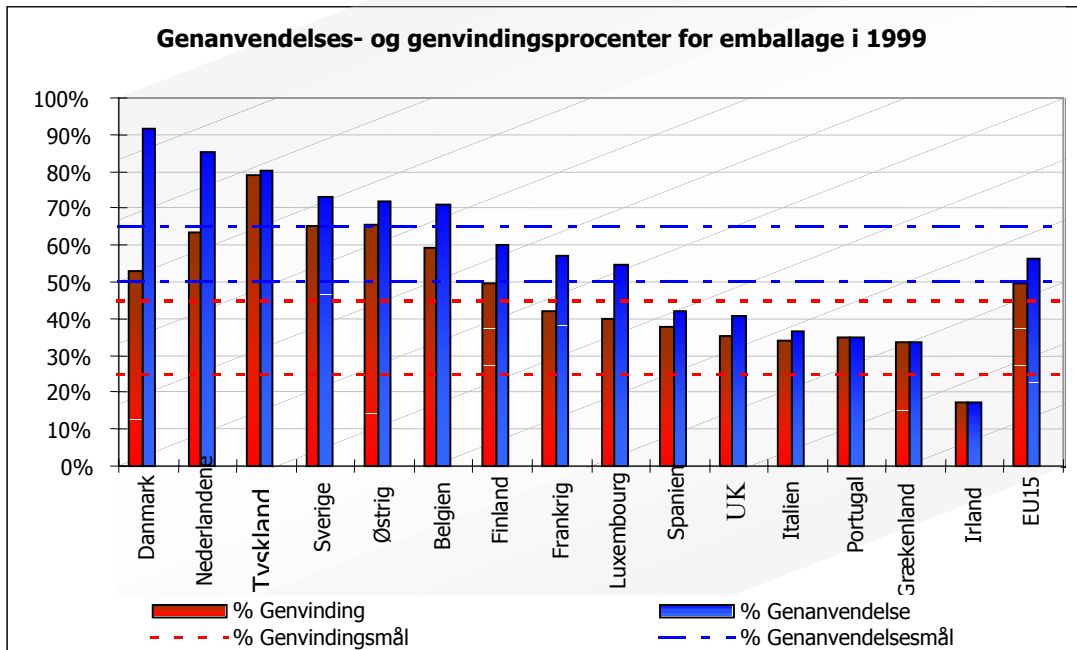
Tabel 2: Emballageaffald produceret per capita og pr. BNP-enhed (1000 KKS).

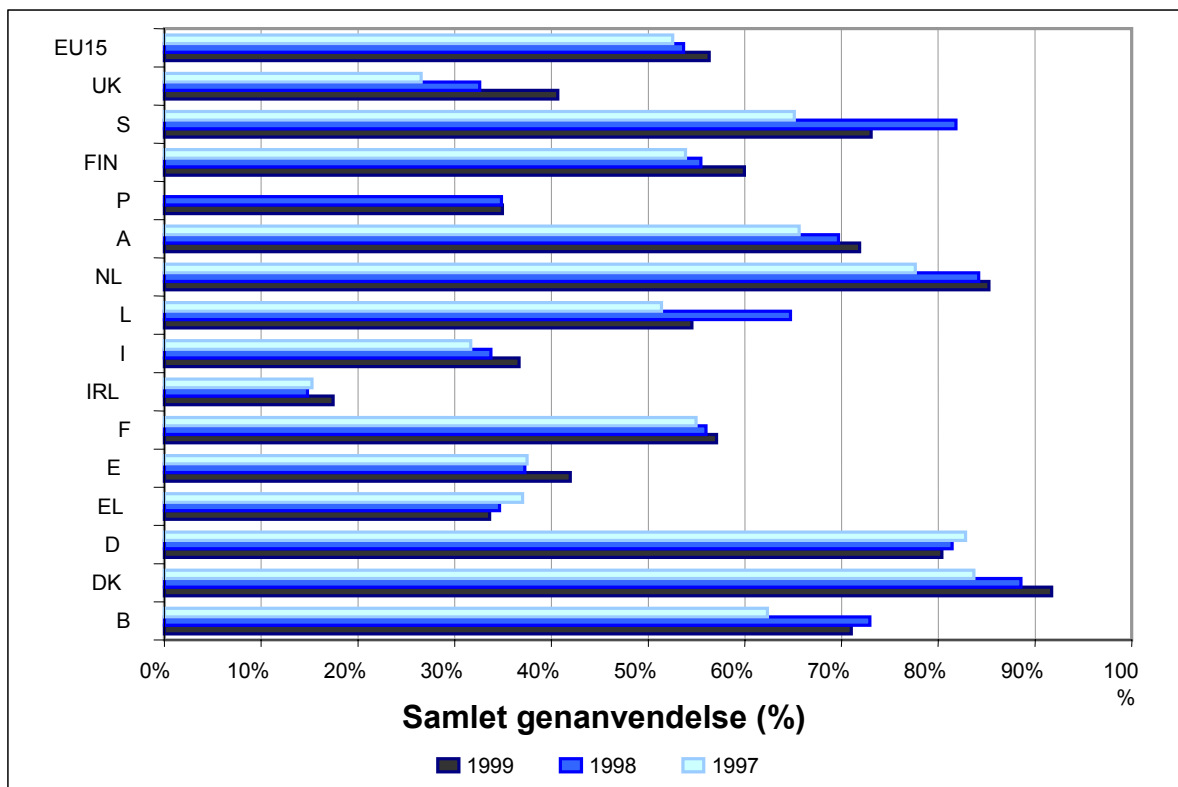
Figur 3: Emballageaffald produceret per capita.

Medlemsstat	Samlet genanvendelse (%)			Samlet genvinding (%)		
	1997	1998	1999	1997	1998	1999
B	62	73	71	62	64	59
DK	84	89	92	40	50	53
D	83	81	80	81	80	79
EL	37	35	34	37	35	34
E	37	37	42	34	34	38
F	55	56	57	40	42	42
IRL	15	15	17	15	15	17
I	32	34	37	30	32	34
L	51	65	55	51	65	40
NL	78	84	85	55	62	64
A	66	70	72	61	65	66
P		35	35		35	35
FIN	54	55	60	42	45	50
S	65	82	73	58	75	65
UK	27	33	41	24	28	35
EU15	53	54	56	46	47	50

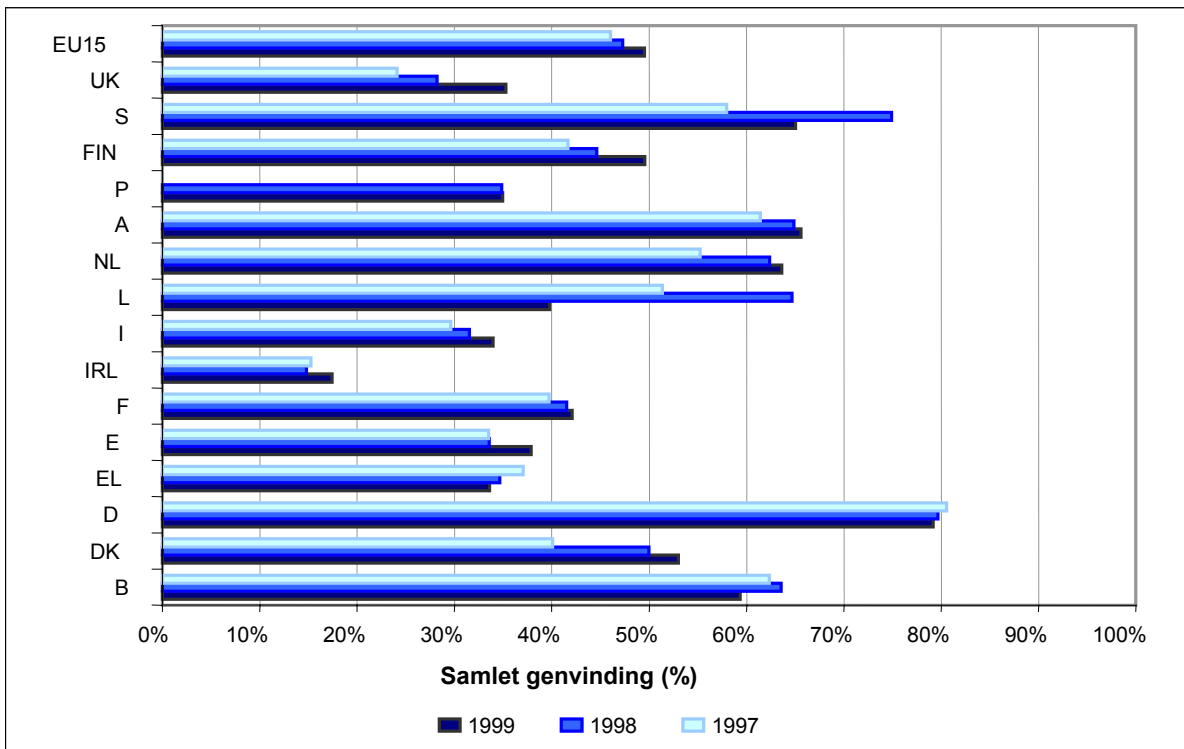
Tabel 3: Samlet genanvendelse og genvinding.

Figur 4: Genanvendelses- og genvindingsprocenter for emballage i 1999.

Figur 5: Samlet genanvendelse.

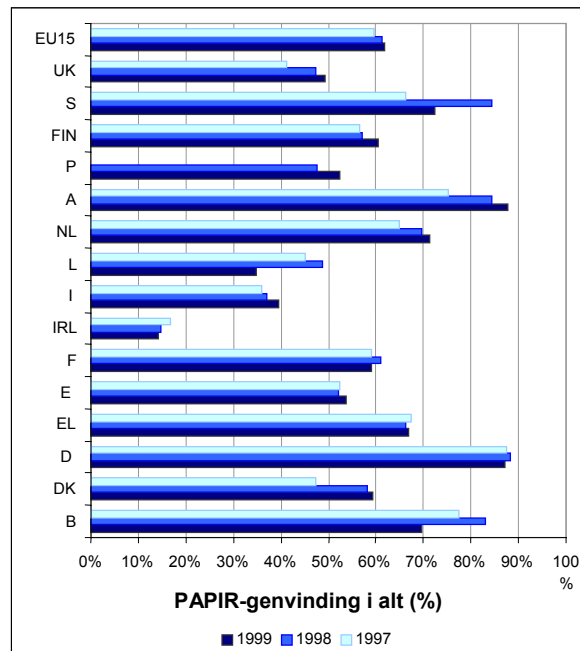
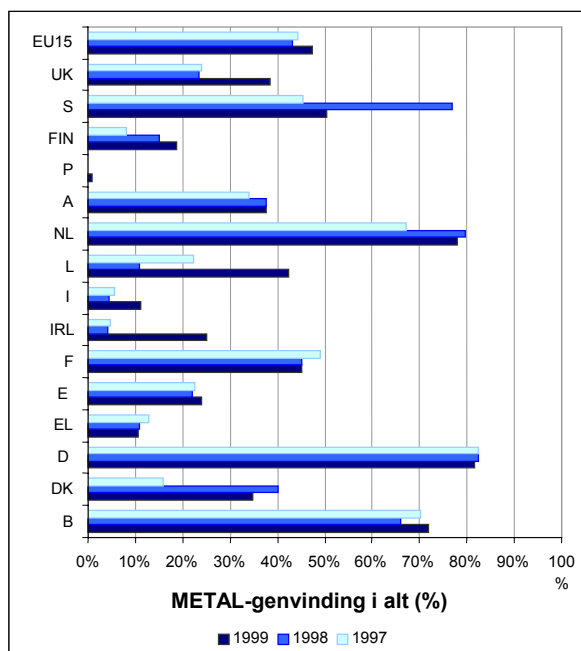
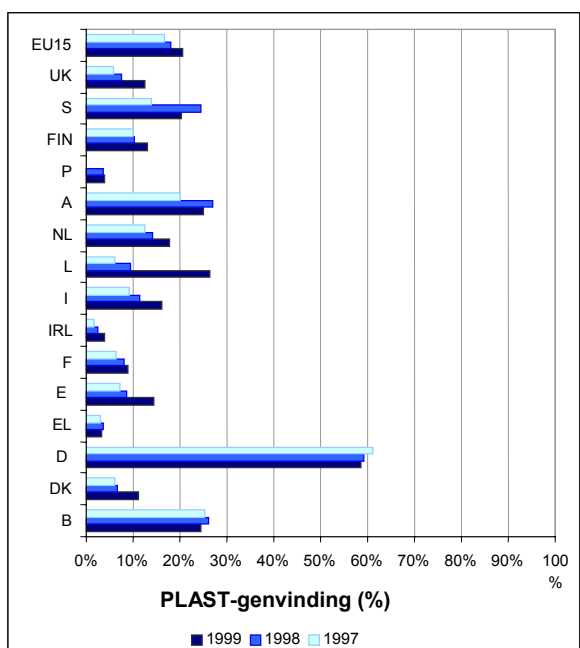
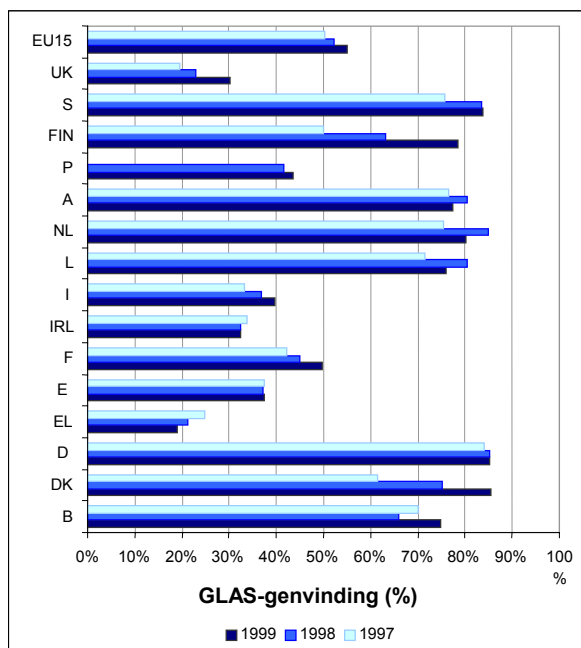

Figur 6: Samlet genvinding.

Medlemsstat	Glasgenvinding (%)			Papirgenvinding (%)		
	1997	1998	1999	1997	1998	1999
B	70	66	75	78	83	70
DK	61	75	85	47	58	59
D	84	85	85	88	88	87
EL	25	21	19	67	66	67
E	37	37	38	52	52	54
F	42	45	50	59	61	59
IRL	34	32	32	17	15	14
I	33	37	40	36	37	39
L	71	80	76	45	49	35
NL	75	85	80	65	70	71
A	77	80	77	75	84	88
P		42	44		48	52
FIN	50	63	78	57	57	61
S	76	84	84	66	84	72
UK	19	23	30	41	47	49
EU15	50	52	55	60	61	62

Tabel 4: Materialespecifik genvinding.

Medlemsstat	Metalgenvinding (%)			Plastgenvinding (%)		
	1997	1998	1999	1997	1998	1999
B	70	66	72	25	26	24
DK	16	40	35	6	7	11
D	82	83	82	61	59	59
EL	13	11	11	3	4	3
E	23	22	24	7	9	14
F	49	45	45	6	8	9
IRL	5	4	25	2	3	4
I	5	5	11	10	11	16
L	22	11	42	6	9	26
NL	67	80	78	12	14	18
A	34	38	38	20	27	25
P			1		4	4
FIN	8	15	19	10	10	13
S	45	77	50	14	25	20
UK	24	23	38	6	7	13
EU15	44	43	47	17	18	21

Figur 7:
 Materialespecifik genvinding.

Emballage- materiale	Stigning i genvindingen fra 1997 til 1999¹⁷⁰	Sparede eksterne omkostninger¹⁷¹ (EUR/ton)	Sparede eksterne omkostninger i alt
Glas	0,9 mio. tons	80	74 mio. EUR
Papir	1,7 mio. tons	15	25 mio. EUR
Metal	0,2 mio. tons	20	3 mio. EUR
Plast	0,5 mio. tons	200	97 mio. EUR
		I alt	199 mio. EUR

Tabel 5: Beregning af sparede eksterne omkostninger som følge af den forøgede genvinding fra 1997 til 1999.

¹⁷⁰ Den registrerede stigning i genvindingen i alle EU's medlemsstater fra 1997 til 1999, dog undtagen Portugal, som ikke har tilgængelige data for 1997.

¹⁷¹ Tabel 8 i KOM(2001) 729 endelig udg.

KONKLUSIONER OG FREMTIDSPERSPEKTIVER

Hensigten med denne rapport er at orientere Rådet, Europa-Parlamentet, medlemsstaterne og offentligheden om gennemførelsen af direktiv 75/442/EØF, 91/689/EØF, 75/439/EØF, 86/278/EØF og 94/62/EF.

Der er udarbejdet rapporter for disse fem direktiver ifølge retningslinjerne i direktiv 91/692/EØF om rapporter. Direktiverne er temmelig forskellige i både indhold og struktur. Direktiv 75/442/EØF og 91/689/EØF indeholder generelle og grundlæggende bestemmelser om alle former for affald og farligt affald, hvorimod der i direktiv 75/439/EØF, 86/278/EØF og 94/62/EF stilles krav til bestemte affaldstyper - olieaffald, slam fra rensningsanlæg og emballageaffald - som adskiller sig fra andre former for affald på grund af deres særlige karakteristika og håndteringsaspekter.

Den resterende del af dette kapitel sætter fokus på de vigtigste aspekter af direktivernes gennemførelse i rapporteringsperioden 1998-2000 med tilhørende fremtidsperspektiver.

1.1. Definition af affald

Definitionen af "**affald**" og den tilhørende affaldshåndteringsterminologi, f.eks. genanvendelse og bortskaffelse, er elementer, som har afgørende betydning for gennemførelsen af den fælles affaldshåndteringspolitik og for et velfungerende indre marked på dette område. Kommissionen har i henhold til artikel 1, litra a), i direktiv 75/442/EØF truffet foranstaltninger til oprettelse af et europæisk affaldskatalog, som nu i konsolideret form er fastlagt i Kommissionens beslutning 2000/532/EF¹⁷² som ændret ved Rådets beslutning 2001/573/EF¹⁷³.

Det kan konstateres, at der er en række medlemsstater, der trods offentliggørelsen af gennemførelsesrapporten for perioden 1995-1997 stadig ikke fuldt ud har overtaget affaldsdefinitionen i national ret. Hvad angår definitionen af farligt affald i særdeleshed, er situationen blevet bedre siden sidste rapport, men der er stadig enkelte medlemsstater, som ikke fuldt ud har omsat alle elementer af denne definition i national ret.

Ifølge artikel 1, stk. 4, andet led, i direktiv 91/689/EØF kan medlemsstater underrette Kommissionen om alle andre former for affald, som efter deres mening udviser en eller flere af de "farlige" egenskaber, der er opregnet i direktivets bilag III. Kommissionen har modtaget underretning fra de fleste medlemsstater og gennemgået dem i forbindelse med tilpasningen af den europæiske liste over affald og førnævnte oprettelse af det konsoliderede europæiske affaldskatalog.

I henhold til artikel 1, stk. 5, er farligt affald fra husholdninger undtaget fra bestemmelserne i direktiv 91/689/EØF. Antallet af lande, der har oprettet sorteringssystemer for farligt husholdningsaffald, er steget siden sidste rapport for perioden 1995-1997.

Olieaffald er klassificeret som farligt affald (under kode 12 og 13 på listen over farligt affald). Affaldsterminologien i direktiv 75/439/EØF om olieaffald (f.eks. bortskaffelse, behandling, regenerering og forbrænding) adskiller sig fra den terminologi, der bruges i rammedirektiverne og i affaldshåndteringsstrategien. Med "bortskaffelse af olieaffald" menes således enhver proces (behandling, destruktion, opbevaring og deponering),

¹⁷² EFT L 226 af 6.9.2000, s. 3.

¹⁷³ EFT L 203 af 28.7.2001, s. 18.

hvorimod "bortskaffelse af affald" kun omfatter de operationer, der er opregnet i bilag II A, f.eks. forbrænding uden energigenvinding eller deponering.

Direktiv 86/278/EØF definerer "anvendelse" af **slam fra rensningsanlæg** som "spredning af slam på jorden eller enhver anden anvendelse af slam på og i jorden". Hvis den definition sammenholdes med bestemmelserne i direktiv 86/278/EØF, betyder det, at anvendelse af slam fra rensningsanlæg i landbruget skal betragtes som "nyttiggørelse" i henhold til bilag II B i direktiv 75/442/EØF (R10: Spredning på jorden med positive virkninger for landbrug eller økologi ...).

1.2. Prioritering af principper

Prioriteringen af de forskellige principper fremgår af artikel 3 og 4 i direktiv 75/442/EØF: "forebyggelse", "recirkulation", "udvinding af energi" og "bortskaffelse" af affald under forsvarlige forhold. Prioriteringen indgik også i Fællesskabets affaldshåndteringsstrategi fra 1996 og er desuden indarbejdet i bestemmelserne i direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald.

Hvad angår anvendelsen af direktiv 75/442/EØF om **affald**, drejer spørgsmål 2 og 4 sig om foranstaltninger til fremme af forebyggelse og genanvendelse og oplysninger om affaldsproduktion og -behandling. Det fremgår stadig ikke af medlemsstaternes oplysninger, om og i hvilket omfang affaldsforebyggelsen i EU er lykkedes i perioden 1998-2000. Ud fra de indgivne data om affaldsproduktion må det konkluderes, at mængden af husholdningsaffald per capita er steget sammenlignet med tidligere perioder, mens mængden af farligt affald er stagneret.

Medlemsstaternes resultater med hensyn til genvinding af affald er meget forskellige. Den gennemsnitlige genvindingsprocent for husholdningsaffald i de 15 medlemsstater er 26 % (varierer fra 8 % til 63 %). Den gennemsnitlige genvindingsprocent for farligt affald er også ca. 27 % (varierer fra 5 % til 77 %). Dette antyder en overordnet stigende tendens, selv om en række medlemsstater stadig kun genvinder beskedne mængder affald. Yderligere afslører tilgængelige data om emballage en stigning i genanvendelse og genvinding af emballageaffald.

Da det ikke står klart, hvordan medlemsstaterne skelner mellem forbrænding med og uden energiudnyttelse, skal disse to operationer behandles under et. Hvad angår husholdningsaffald, ligger gennemsnittet på 26 % med Danmark og Luxembourg i spidsen med henholdsvis 58 % og 56 %. Ifølge ovenstående prioritering af principperne er forbrænding dog selv med energiudnyttelse generelt en mindre god løsning end andre affaldsbehandlingsalternativer såsom genbrug og materiale-genvinding.

Trods en vigende tendens fortsætter adskillige medlemsstater med i stort omfang og et gennemsnit på 45 % at bruge deponering som en metode til bortskaffelse af husholdningsaffald. Deponeringsprocenten for farligt affald er lavere end for husholdningsaffald, nemlig 22 %. Til gengæld blev 27 % i gennemsnit bortskaffet ved "anden behandling". De fleste medlemsstater har oplyst, at de har en egenkapacitet med hensyn til affaldsbortskaffelse på ca. 99 %, hvilket stort set svarer til situationen som beskrevet i den foregående gennemførelsesrapport for perioden 1995-1997.

Med hensyn til **olieaffald** er særskilt indsamling en væsentlig forudsætning for en fornuftig håndtering. Medlemsstaternes svar på spørgeskemaerne og Kommissionens

uafhængige undersøgelser¹⁷⁴ har afsløret, at den gennemsnitlige indsamlingsprocent er steget i forhold til sidste periode, men det kan stadig blive bedre, idet 20 % af olieaffaldet fortsat dumpes eller brændes ulovligt med stærkt skadelige følger for miljøet. Især et antal bestemte medlemsstater skal forbedre deres indsamlingsindsats væsentligt gennem mere effektive indsamlingssystemer.

Prioriteringen af principperne for olieaffaldshåndtering - regenerering, forbrænding og sikker destruktion/deponering - er stadig ikke gennemført i tilstrækkeligt omfang. Genanvendelse af olieaffald som brændsel er stadig langt den hyppigste håndteringsmetode for olieaffald, hvorimod regenerering fortsat er meget lidt udbredt i EU.

I den forbindelse har Kommissionen indledt overtrædelsesprocedurer mod 12 medlemsstater (se tabel nedenfor) for ikke at anvende direktivets artikel 3 i praksis, altså at de i praksis undlader at opprioritere regenerering. Under udarbejdelsen af denne rapport blev det desuden påpeget over for medlemsstaterne, at nogle af dem ikke formelt havde omsat artikel 3 i national ret. Overtrædelsesproceduren mod enkelte medlemsstater omfattede i øvrigt et formodet brud på artikel 2, 4 og 5, som har vist sig i form af en ringe indsamlingsprocent.

Det er fortsat økonomiske årsager, der primært hindrer medlemsstaterne i at opprioritere regenerering. Kommissionen skal fra sag til sag vurdere, om det også er den reelle årsag, og i den forbindelse vil den lægge sig tæt op ad EF-Domstolens tidligere dom, som gik imod Tyskland (C-102/97) for at have undladt at prioritere regenerering af olieaffald.

Parallelt med gennemførelsen af direktiv 75/439/EØF som ændret er den eksisterende skattelovgivning et centralt spørgsmål i håndteringen af olieaffald i EU. På baggrund af direktiv 92/81/EØF¹⁷⁵ om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier gives der i Rådets beslutning 97/425/EØF¹⁷⁶ tilladelse til, at medlemsstaterne fortsat kan anvende de gældende punktafgiftsfritagelser¹⁷⁷ for visse typer mineralolie, når disse benyttes til særlige formål. Således anvender 11 medlemsstater fritagelser fra punktafgiften for olieaffald anvendt som brændsel. Kommissionens holdning er, at disse fritagelser ikke er i overensstemmelse med anvendelsen af artikel 3 og prioriteringen af regenerering af olieaffald som håndteringsmetode, idet det fremmer brugen af olieaffald som brændsel.

Med hensyn til **slam fra rensningsanlæg** mener Kommissionen, at konklusionerne i den foregående rapport for perioden 1995-97 fortsat er gyldige. Navnlig anser Kommissionen anvendelsen af spildevandsslam på landbrugsjord som gødning for at være den miljømæssigt bedste løsning, forudsat at det ikke indebærer nogen trussel for miljøet eller for dyrs og menneskers sundhed. Det ser ud til, at bestemmelserne i direktiv

¹⁷⁴ Critical review of existing studies and Life-Cycle Analysis on the regeneration and incineration of waste oils, Endelig rapport, december 2001.

¹⁷⁵ EFT L 316 af 31.10.1991, s. 12.

¹⁷⁶ EFT L 182 af 10.7.1997, s. 22.

¹⁷⁷ Denne beslutning er efterfølgende blevet ophævet. Den seneste beslutning vedrørende en liste over fritagelser i henhold til artikel 8, stk. 4, i direktiv 92/81/EØF er Rådets beslutning 2001/224/EF af 12. marts 2001 om punktafgiftsnedsettelse og -fritagelser for visse mineralolier, når disse anvendes til særlige formål (EFT L 84 af 23.3.2001, s. 23).

86/278/EØF har været temmelig effektive med hensyn til at forebygge spredning af forurening som følge af anvendelse af slam.

De tilgængelige data antyder en svag nedgang i brugen af slam inden for landbruget i EU fra 43 % i 1995 til 37 % i 2000. Der er store forskelle mellem de enkelte medlemsstater, og i nogle af dem har der været et brat fald i anvendelsen af slam. Kommissionen mener, at faldet i anvendelsen af slam i landbruget til fordel for forbrænding er i modstrid med affaldshierarkiet.

Kommissionen mener, at en kontrolleret og velreguleret spredning af slam bør fremmes og opretholdes. Samtidig bør reglerne styrkes, hvor det er nødvendigt, navnlig under hensyntagen til de langsigtede virkninger på jordkvaliteten.

1.3. Planlægning af affaldshåndteringen

Affaldshåndteringsplanerne er et centralt element i Fællesskabets affaldspolitik, da medlemsstaterne uden hensigtsmæssig planlægning hverken kan gøre rede for eller håndtere det affald, der findes på deres område. I tillæg til bestemmelserne i direktiv 75/442/EØF er det i artikel 6 i direktiv 91/689/EØF om farligt affald og i artikel 14 i direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald fastlagt, at der også skal udarbejdes planer for håndtering af disse typer affald.

I perioden 1997-2000 anlagde Kommissionen sager mod flere medlemsstater, som ikke havde sørget for at udarbejde affaldsplaner. Ved slutningen af perioden havde de fleste medlemsstater udarbejdet planer. Der er fortsat problemer i Frankrig, Det Forenede Kongerige og Italien.

Kommissionen har med sigte på at forbedre medlemsstaternes planlægning af deres affaldshåndtering iværksat en udarbejdelse af retningslinjer, som henvender sig til nationale eller regionale kompetente myndigheder. Disse forventes offentliggjort i løbet af første kvartal af 2003.

1.4. Affaldsstatistik

Som Kommissionen allerede i rapporten for 1995-1997 understregede, er det af hensyn til sammenlignelighed og evaluering af data nødvendigt, at medlemsstaterne anvender en fælles tilgang til definitionen af affald, affaldslistor og affaldshåndteringsterminologi. Det er dog endnu ikke tilfældet, og følgende problemer beskrives:

- Udtrykkene husholdningsaffald (affald fra husholdninger) og kommunalt affald (indsamlet af kommunerne) bruges ofte synonymt. Imidlertid kan kommunalt affald ud over husholdningsaffald omfatte lignende affald fra handels- og industrivirksomheder og fra institutioner.
- Data om forbrænding som bortskaffelsesmetode og om forbrænding med energiudnyttelse skal betragtes under ét, da det ikke står klart, hvordan medlemsstaterne skelner mellem de to metoder.
- "Anden behandling" udgør en meget stor del af den anvendte affaldsbehandling, men definitionen varierer fra medlemsstat til medlemsstat.

- Medlemsstaterne anvender forskellige fremgangsmåder ved beregningen af mængden af genereret olieaffald (mellem 33 % og 66 % af den markedsførte olie).
- Der mangler især oplysninger om "andet affald", dvs. alle de former for affald, som ikke er husholdningsaffald eller farligt affald, og som udgør størstedelen af det producerede affald. Det er derfor ikke muligt at give et klart billede af sammensætningen og håndteringen heraf i EU.

Det var et vigtigt skridt hen imod bedre kvalitet i affaldsdataene, at Europa-Parlamentet og Rådet i november 2002 vedtog forordning 2150/2002/EF om affaldsstatistik¹⁷⁸. Sigtet med den nye forordning er at oprette en EU-ramme for statistikker med fælles definitioner og klassifikationer og dermed forbedre overvågningen af affaldsforebyggelsen og klarlægningen af forbindelserne mellem affaldsproduktion og ressourceforbrug. Ifølge de nye regler skal der indsamles statistikker hvert andet år fra 2004.

1.5. Registre

Kravet om, at der føres registre over affaldet og håndteringen heraf, er grundlaget for de eksisterende affaldsstatistikker.

Ifølge artikel 14 i direktiv 75/442/EØF skal anlæg og virksomheder, der "varetager nyttiggørelse og bortskaffelse" af affald, føre registre over **affald** og affaldshåndtering. Herudover pålægges producenter af farligt affald og virksomheder, der transporterer **farligt affald**, i medfør af artikel 4, stk. 2, i direktiv 91/689/EØF også at føre registre. Desuden stilles der i direktivets artikel 2, stk. 1, krav om særlige registre over bortskaffelse (deponering) af farligt affald.

De fleste medlemsstater synes at have gennemført deres registerforpligtelser i overensstemmelse med førnævnte bestemmelser. Nogle angiver at have udviklet producentrelaterede forpligtelser ud over de forpligtelser, som er pålagt producenter af farligt affald. Medlemsstaternes erfaringer med gennemførelsen af registreringskravene er nye og forholdsvis begrænsede.

Det bestemmes i artikel 11 i direktiv 75/439/EØF om **olieaffald**, at medlemsstaterne kan fastsætte en mindstemængde (ikke over 500 liter), der udløser en pligt for virksomheder, der frembringer, indsamler og/eller behandler olieaffald, til at føre et register. Grænserne blev fastlagt i intervallet fra 0 (enhver mængde skal registreres) til 500 liter (direktivets grænseværdi).

Ifølge artikel 10 i direktiv 86/278/EØF kræves der løbende registre med oplysning om den producerede og anvendte mængde **slam fra rensningsanlæg**, slammets karakteristika, modtagerne og anvendelsesstedet. Som nævnt i den foregående rapport for 1995-1997 har nogle medlemsstater ikke indberettet de krævede data om slamproduktionen eller den mængde slam, der anvendes i landbruget, mens andre kun opgiver estimater.

¹⁷⁸ EFT L 332 af 9.12.2002, s. 1.

1.6. Kontrol med affaldshåndteringen

Medlemsstaterne skal oprette eller udpege **kompetente myndigheder** til at stå for kontrollen med affaldshåndteringen. Tabel 1 i bilaget til direktiv 75/442/EØF giver en generel oversigt over de nationale myndigheders beføjelser, mens tabel 2, 3.1, 3.2 og 4.2 i bilaget til direktiv 75/439/EØF viser ansvarsfordelingen i sektoren for olieaffald. Beføjelserne varierer meget medlemsstaterne imellem, hvilket skyldes de generelle forskelle i disses administrative strukturer.

I henhold til artikel 9, 10 og 12 i direktiv 75/442/EØF skal anlæg og virksomheder, der "varetager nyttiggørelse eller bortskaffelse" af affald indhente en **tilladelse** fra de kompetente myndigheder. Disse anlæg og virksomheder skal registreres hos de kompetente myndigheder. Artikel 11 indeholder betingelserne for fritagelse fra kravet om tilladelse, mens betingelserne for farligt affald til gengæld er skærpet i artikel 3 i direktiv 91/689/EØF. Ligesom i den foregående gennemførelsesrapport kan det konstateres, at forholdsvis få medlemsstater har givet mulighed for at dispensere fra kravet om tilladelser i perioden 1998-2000. De medlemsstater, der har gjort det, har desværre ikke givet nogen begrundelse eller oplyst om eventuelle fordele.

Virksomheder, der bortskaffer (dvs. forarbejder, destruerer, oplagrer eller deponerer) olieaffald, skal ifølge artikel 6 i direktiv 75/439/EØF indhente tilladelse hertil. Som nævnt i den foregående rapport for 1995-1997 har samtlige medlemsstater, som har indsendt oplysninger, undtagen Danmark oprettet et godkendelsessystem for anlæg, der håndterer olieaffald.

Der skal ifølge artikel 13 i direktiv 75/442/EØF føres passende regelmæssigt **tilsyn** med alle foretagender, der håndterer affald (herunder indsamling, transport, genanvendelse og bortskaffelse). Tilsynet udvides i artikel 4, stk. 1, i direktiv 91/689/EØF til også at omfatte producenter af farligt affald. I artikel 13 i direktiv 75/439/EØF forlanges kun tilsyn med virksomheder, som bortskaffer olieaffald. Derfor gælder de generelle bestemmelser i rammedirektiverne både for virksomheder, som indsamler og transporterer olieaffald, og for producenter af olieaffald. Det var kun tilsynet med producenter af farligt affald, der indgik i spørgeskemaet. Af de indkomne oplysninger fremgår det, at medlemsstaterne ikke kan sikre regelmæssigt tilsyn med alle affaldsproducenter, hvorfor myndighederne koncentrerer sig om de vigtigste sager.

1.7. Overtrædelsesprocedurer

Nedenstående tabel giver et overblik over **overtrædelsesprocedurer**, der er indledt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 226 eller 228 vedrørende anvendelsen af direktiv 75/442/EØF, 91/689/EØF, 75/439/EØF, 86/278/EØF og 94/62/EF.

	Østrig	Belgien	Danmark	Finland	Frankrig	Tyskland	Grækenland	Irland	Italien	Luxembourg	Nederlandene	Portugal	Spanien	Sverige	UK
Direktiv 75/442/EØF															
Ukorrekt omsætning af direktivet	Domstol								BU Domstol (3 sager)	ÅS art. 228 ¹⁷⁹					Domstol
Ulovlig dumpning af affald eller anden form for ukorrekt håndtering af affald		ÅS			BU		BU Domstol	Domstol	BU Domstol (7 sager)				BU (2 sager) Domstol (4 sager)		BU
Mangelfulde affaldshåndteringsplaner					Domstol				Domstol						Domstol
Andre tilfælde af ukorrekt gennemførelse															
Direktiv 91/689/EØF															
Ukorrekt omsætning	Domstol	BU			BU										Domstol
Tilfælde af ukorrekt gennemførelse					Domstol		Domstol (2 sager)		ÅS				BU		
Direktiv 75/439/EØF															
Ukorrekt omsætning	Domstol							BU				Domstol (2 sager)			Domstol
Tilfælde af ukorrekt gennemførelse		BU	BU	BU	BU		Domstol		Domstol			Domstol		Domstol	
Direktiv 86/278/EØF															
Ukorrekt omsætning	Domstol														
Tilfælde af ukorrekt gennemførelse									Domstol						
Direktiv 94/62/EF															
Ukorrekt omsætning	BU			BU		Domstol					Domstol				
Tilfælde af ukorrekt gennemførelse				BU	Domstol			BU	ÅS						Domstol

Tabel: Overtrædelsesprocedurer – status december 2002.

¹⁷⁹

Nærmere bestemt gælder sagen, at den europæiske affaldsliste ikke er korrekt gennemført, sådan som den tidligere er beskrevet i beslutning 94/3/EØF og nu konsolideret i Kommissionens beslutning 2000/532/EF som ændret.

ÅS = åbningsskrivelse i henhold til EF-traktatens artikel 228, BU = begrundet udtalelse, Domstol = sag, der er rejst, eller som verserer ved Domstolen.

1.8. Fremtidsperspektiver

Trods positive resultater er de hidtil opnåede fremskridt med gennemførelsen af Fællesskabets affaldslovgivning endnu ikke tilfredsstillende. Det afspejler antallet af overtrædelsesprocedurer tydeligt. Det er derfor fortsat nødvendigt med en betydelig indsats for fuldt ud at gennemføre direktiv 75/442/EØF, 91/689/EØF, 75/439/EØF, 86/278/EØF og 94/62/EF med særligt fokus på prioriteringen af principperne for affaldshåndtering.

I den forbindelse er der for nylig sket to vigtige ting med samordningen af definitioner og lister og oprettelsen af pålidelige databaser, som er værd at bemærke, nemlig vedtagelsen af et konsolideret europæisk affaldskatalog og vedtagelsen af den nye forordning om affaldsstatistik.

Derudover burde nylige lovgivningsinitiativer inden for affaldshåndtering, navnlig om emballageaffald¹⁸⁰, udrangerede køretøjer¹⁸¹ og elektrisk og elektronisk udstyr¹⁸², bidrage til at forbedre registrene over forebyggelse, genanvendelse og genvinding af affald. Kommissionen overvejer også i øjeblikket foranstaltninger til forbedring af genbrug af spildevandsslam og til genopbygning af offentlighedens tillid hertil. Desuden støttes relevante EU-forskningsaktiviteter under det sjette rammeprogram inden for de udvalgte forskningstemaer.

Det nuværende rapporteringssystem om affaldslovgivning bygger på direktiv 91/692/EØF om standardisering af rapporter. Set på baggrund af det sjette miljøhandlingsprogram¹⁸³, som understreger behovet for at skabe et bedre videngrundlag for miljøpolitikken, vil Kommissionen opbygge et mere sammenhængende og effektivt system til sikring af rapporter af høj kvalitet, sammenlignelige miljødata og information.

¹⁸⁰ KOM(2001) 729 endelig – Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald.

¹⁸¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF om udrangerede køretøjer (EFT L 269 af 21.10.2000, s. 34).

¹⁸² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/96/EF om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (EFT L 037 af 13.02.2003, s. 24).

¹⁸³ EFT L 242 af 10.9.2002, s. 1.